

ADAM BREDI

DOCK HOLIDAY

CENA 20 DINARA

BROJ 121

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

KOLT I STRAST

Summer

★ **DOK HOLIDEJ** ★

ADAM BREDI

KOLT I STRAST

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 121

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Adam Brady
NAME YOUR BOUNTY

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Korektori:
Julijana ŠMIT
Vilma BEKER-GAČEŠA
Marta MLADENović

Štampa: 25. II 1982.
Tržište: 7. III 1982.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvo
de Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka
ĆIRIĆ. Naslov originala: Adam Brady — NAME YOUR BOUNTY. Copyright:
UNIVERSUM PRESS.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Svetlost mesečine koja se probijala kroz prozorska okna bila je jedva nešto manje sjajna od svjetiljke obešene na ekser na zidu u blizini devojkice. Dok Holidej je sedeo leđima okrenut prozoru, i devojkice koja se nalazila blizu iza njega, dok je svetlost mesečine poigravala na kartama koje je držao u ruci. Namerno je bio izabrao to mesto, ne toliko zbog toga da bi bio blizu devojkice već više zbog činjenice da su ljudi koji su ga pozvali u igru bili za njega potpuni neznanci. A sa nepoznatim ljudima, po pravilima koja mu je nametnulo iskustvo, Dok Holidej je uvek bio oprezan, čak i onda kada su ti ljudi bili prijatni, gostoljubivi, uredno odeveni i sveže izbrijani džentlmeni na koje je naišao u planinskom logoru ranča „Serkl T.“

Igra je trajala prilično dugo, i kada je u prethodnom deljenju iz ruke dobio tri keca, Holidej je već bio dobio nekih stotinu sedamdeset dolara. Na um mu je došlo da proveriti da li mu je devojkica iza njega pogledala karte, ali je tu pomisao odmah odbacio, jer se prisetio da se do tog trenutka njena uloga svodila na spremanje i služenje kafe i povremene nestrpljive poglede koje je s vremena na vreme bacala prema Rendi Dejvisu koji je sedeo nasuprot Holideju. Po Holidejevom mišljenju, između devojkice i Dejvise postojala je neka veza, ali je tako

nešto, ukoliko je postojalo, Doku izgledalo sasvim prirodno. Solidne čak lepe spoljašnosti, samouveren i dosta uglađenog držanja, Dejvis je bio od one vrste ljudi koja je mogla privlačiti devojkicu kao što je Riva. A sa svoje strane, ona je bila devojkica koja lako zapadne za oko. Visoka, vitka, rasna, mamila je pogleda i uzdahe iz grudi muškaraca.

Sklopio je karte u šaci i ušao u igru sa još deset dolara. Igrač sa njegove desne strane, čovek po imenu Ras Dank, šmrknuo je kroz nos, odajući tako svoje nezadovoljstvo. Dejvis je upola upitno a upola začuđeno digao obrve, ali mu je pogled postao hladan. Dank je odbacio karte što je značilo da odustaje.

Sledeći igrač bio je Teko Kobern, masivan i snažan čovek, sklon kartama, ali spor u razmišljanju. Njegovo krupno okruglasto lice bilo je namrgođeno i izražavalo je unutrašnju napetost. Kosmate obrve su mu se nekoliko puta zgrčile i crstatile, a u njegovim tamnim očima ogledala se nevoljica.

— Šta ti kažeš, Tekse — zapitao je Dejvis hladno.

— Još ne znam — odgovorio je Kobern. Pogledao je prema Doku Holideju. — Nisam siguran da li blefira ili ne. Što mu gromova, na ne može svaki put dobiti najbolje karte, je li tako?

— Moraš da rizikuješ deset dolara ako želiš da saznaš, Tekse — re-

kao je Dejvis poigravajući se s novcem naslaganim u hrpe ispred njege.

Kobern je liznuo jezikom svoje debele usne, lagano zavrteo glavom, izražavajući time da ne želi da preuzme taj rizik, a onda je odjednom odbacio karte na sredinu stola.

— Ne — rekao je. — Već sam dovoljno izgubio. Čini mi se kao da je Holidej bacio neke čini na mene. Još nisam video nekoga da tako igra, nikada, a igrao sam u najvećim kockarnicama na Zapadu i sa najboljim... neka ide do vraga...!

Dejvis mu je rukom dao znak da prekine, i Kobern je odmah začutao što je Holideju još jednom pokazalo ko u logoru vodi glavnu reč. Dejvis je, očigledno, bio vođa grupe, Denk se ponašao kao glavni kauboj — predradnik, Džemi Lanser je imao ulogu izvidnika i osmatrača a Kobern je, po svemu sudeći, obavljao najteže, takozvane „magareće“ poslove za koje se tražila prosta fizička snaga. Bila je to fina mala družina sastavljena od prijatelja.

Rendi Dejvis se osmehnuo Holideju i pri tome lenjo trepnuo, što je bio njegov uobičajeni manir. Onako kako je sedeo na svom mestu, bio je oličenje smirenosti, pa čak i nezainteresovanosti za sve što se oko njega događalo, a po izrazu na njegovom licu, nije se moglo ni naslutiti o čemu je razmišljao. Polusklopljenim očima nastavio je svoju ispitivačku šetnju do Holidejevih očiju. Dok je spremno dočekao njegov pogled u očekivanju šta će se desiti. Nijednim migom lica nije odavao čemu se nada.

— Mister Holidej — prevaleo je

najzad lenjo preko jezika — mislim da ste me već pobedili. Ali, kao što ste već mogli da primetite, ja sam od one vrste ljudi koja više voli da nešto izgubi nego da živi u neizvesnosti. Dakle, plaćam to što tražite.

Holidej je sačekao da Dejvis položi novac na sto, a onda je otvorio karte. Trenutak je u odaji vladala mrtva tišina, a onda je Teks Kobern tiho zamumlao, Ras Denk je ponovo dunuo kroz nos, a Rendi Dejvis, jedini koji je bez glasa dočekao poraz, samo je kratko stisnuo usne i odbacio karte na gomilu.

— Pa dobro, sad znam. Kao što je Teks maločas primetio, zanimljivo je kako vam je pošlo za rukom da sve vreme dobijate. I to sa našim kartama. To je da čovek pomisli da se sreća udružila sa vama, a kada je tako, onda ne vidim čemu bi mi koristilo ako nastavim igru. Sem toga, već je prilično kasno.

— Davno je prošla ponoć — rekla je Riva, na šta se Holidej okrenuo prema njoj. Ona je bacila pogled na gomilu novca i usne su joj se za trenutak stisnule, kao da su joj u glavu došle zavidljive misli. Stajala je pored njega vitka i visoka. Gusta, raskošno bujna crna kosa uokvirivala joj je ovalno glatko lice. Pune, crvene usne, malo otvorene, otkrivale su niz zdravih zuba koji su se beleli pri žutoj svetlosti. Bilo je u njoj nečeg živahnog i dinamičnog, nečeg zdravog što je odisalo snagom i poletom. Ali, bilo je u tom mačkastom telu i nečega uzbuđujućeg i izazovnog, nečega što je u Holideja unosilo nemir i neku pritajenu vatru.

— Ako je već toliko, onda je već

prošlo vreme kada ja obično odlazim u postelju, madam — rekao je Holidej s osmehom na usnama. Ustao je i skupivši novac sa stola spustio ga u džep.

Kobern je ustao i ustajući odgrnuo nogama stolicu iza sebe, ali, Ras Denk je ostao da sedi skrštenih ruku, s izrazom negodovanja na smrknutom licu. U odaji je zavladała neprijatna atmosfera nepoverenja, a onda je Rendi Dejvis ustao, osmehnuo se i rekao.

— Pa lepo, dobili smo pouku koju je vredelo paltiti debelim novcem, Holideje. Otac mi je govorio da nikada ne igram karte sa nepoznatim ljudima.

— Dobro vas je učio — rekao je Dok.

— Sve više uviđam da je bio u pravu. Dok sam se kartao samo sa Teksom i Rasom i s ovim mladim Džemijem, sve je išlo lako, uvek sam dobijao. A onda ste se pojavili vi, i olakšali me.

— To je normalno. Posle kiše dolazi suša — rekao je Dok.

— Tako. Ali, posle suše dolazi opet kiša, kako to stariji ljudi znaju da kažu.

— Da, da, sreća i nesreća se smenjuju — složio se Holidej s njim. A onda je dodirnuo obod šešira u znak pozdrava Rivi i rekao. — Večera je bila odlična, madam. Hvala vam na ljubaznosti.

— To je samo sitnica — odgovorila je Riva i toplo se osmehnula. — Kad se sprema hrana za četvora usta, onda nije teško nahraniti i peta. Hoćete li ostati da prenoćite noćas kod nas?

Holidej je neodređeno slegnuo ra-

menima. — Danas sam prešao veliki put i konj mi je dosta umoran. Ali, i ranije je prelazio velika rastojanja i bivao vrlo umoran, pa smo lepo izdržavali napor. Ovo mu neće biti ništa novo.

Rendi Dejvis, koji je u međuvremenu uzeo pepeljaru i istresao je u malu okruglastu peć, vratio se do stola i spustio na sredinu mali bakarni tanjirić. Digavši pogled do Holideja pogledao ga je u oči i rekao. — Vi niste na mene ostavili utisak čoveka koji želi da se muči bez potrebe, Holideje. Ako ostanete ovde, nećete nikoga od nas isterati iz postelje. Kao što ste mogli da vidite, imamo dosta prostora. Od četiri kolibe Riva koristi ovu, ostali momci spavaju u onoj koja je najbliža izvoru, a u trećoj smo ja i oprema. To znači da je jedna prazna. Pošto ovde skoro svake noći pada kiša, za vas bi bilo bolje da ostanete i prenoćite, i da ne kisnete. Oprema treba da je suva. To bi bio moj predlog, ukoliko, naravno nemate nešto drugo da završite na nekom drugom mestu.

— Nigde ne žurim — odgovorio je Dok Holidej uhvativši da su Dejvis i Ras Denk na te njegove reči izmenjali kratke značajne poglede.

Pošto je sa neskrivenim interesovanjem dobro odmerio Rivu, Kobern je lenjo vukući noge izašao iz odaje. Za njim je odmah pošao Denk, i Dok Holidej je još izvesno vreme čuo odjek njihovih koraka na tvrdom tlu. Procenio je da se Denk uputio u pravcu određenog prostora za konje, gde je s ostalima bio vezan i Holidejev konj. Još jednom je pozdravio Rivu malim pokretom

glave i zakoračio napolje kroz vrata, osećajući dok je izlazio na leđima Dejvisov prodoran, zamišljen pogled.

Sa skoro dve stotine dolara dobijenih na kartama i onim što je imao pre dolaska u logor, a to je iznosilo još nekih sto pedeset dolara, učinilo mu se verovatnim da će ga njegovi domaćini smatrati pogodnim objektom pljačke. Do sada takve namere nije primećivao. Od njegovog dolaska u logor niko prema njemu nije ispoljavao ništa drugo sem prijateljstva. Postavljali su mu samo uobičajena konvencionalna pitanja i prihvatili su njegove odgovore bez proveravanja i postavljanja nekih kontrolnih pitanja. S druge strane, on o njima nije mogao da sazna apsolutno ništa: Zašto su se ulogorili toliko daleko od ranča i naseobina, šta trenutno rade, i kakvi su njihovi planovi za budućnost. Primili su ga, nahranili i napojili njega i njegovog konja, ne tražeći zauzvrat nikakvu uslugu.

Na kraju je usledio poziv da im se pridruži u devojčinoj kolibi, što je on prihvatio. Kraj je poznat.

Izlazeći iz Rivine kolibe Holidej je ugledao Denka koji je išao prema kolibi u blizini izvora. Malo posle njegovog ulaska, unutrašnjost kolibe je osvetlila svetiljka i pri njenoj žućkastoj svetlosti ugledao je Koberna kako se bez košulje i čizama penje na postelju, spreman za spavanje. Kada je i Denk odmah po dolasku počeo da svlači košulju Dok se obratio Dejvisu. Uočio je da sve vreme mršavi domaćin nije skidao pogled s njega.

— Poznajete li ovaj kraj, Holideje? — zapitao je Dejvis.

Holidej je odlučno odmahnuo glavom, i Dejvis se okrenuo i pogledao prema jugu.

— Pa, ako želite da nastavite put, onda je najbolje da pođete prema onim klancima, tamo kuda se obično kreću kola i putnici na konju. Ja lično nikada tamo nisam išao, ali su me neki moji prijatelji upozorili da tamo ne jašem po noći.

— Opasno je? — zapitao je Holidej. — A šta?

Dejvis je slegnuo ramenima. — Nisam se mnogo interesovao, ali, čini mi se da su pominjali nešto o odronima kamenja, oštrim krivinama iza kojih nastaje ponor i slično. Naravno, neki ljudi vide opasnost u nečemu što iskusniji čovek može da zanemari.

Dejvis se osmehnuo i zakoračio nekoliko koraka dublje u mrak pre nego što se zaustavio ispod motke za sušenje koža s ubijene divljači. Ispružio se i dohvativši gredu zadovoljno rekao. — Što se mene lično tiče, meni se ova zemlja dopada. Ima obilje vode, mnogo hrane za konje i razne divljači u izobilju. U stvari, ne bi mi smetalo da ovde provedem još nedelju ili dve, pre nego što pođemo.

— Pre nego što pođete gde? — zapitao je Holidej naizgled nezainteresovano.

Dejvis se okrenuo i pogledao ga u oči, a na njegovom suncem opaljenom licu nije se zapažao ni trag zabrinutosti. Uprkos njegovom tamnom tenu, Holidej je imao utisak da je Dejvis više pripadao gradu nego životu u prirodi.

— Idem u Krevon Krik, Holideje. Tamo sam kupio jedno krdo stoke. Već pune tri godine Ras i Teks rade za mene i teraju stoku do granice i nikada neću poželeti da imam bolje i vrednije ruke od njihovih. Spretni su i krajnje samopregorni. Što se tiče Džemije, njega sam sreo u Singltonu i dopao mi se zbog toga što sam zaključio da od života ne traži ništa više nego da napasa goveda i nauči posao odgajanja stoke.

— A devojka? — zapitao je Dok.

Dejvisove obrve su se jedva primetno nabrale. Pogledao je prema otvoru vrata kroz koji je prodirao snop žućkaste svetlosti. — Ona je nešto... U stvari, ne znam Holideje. Časna reč ne znam. Riva je imala težak život... najteži mogući; bez roditelja, bez prijatelja, bez novca. I nju sam sreo u Singltonu i ne stidim se da priznam da me je odmah privukla. Kada sam joj izložio svoje planove, ona me je molila da je povedem sa sobom. Mislim da za njenu ulogu najviše odgovara poziv kuvara.

— Najlepši kuvar koga je moje oko ikada videlo — primetio je Holidej naizgled bezazleno. — Sumnjam da će se na tom poslu zadržati dugo vremena.

— I ja ne verujem da hoće — prihvatio je Dejvis njegovu primedbu s ozbiljnim izrazom na licu, a onda je pogledao prema nebu. — Miriše na kišu.

Rekavši to, nastavio je da korača i bacivši još jedan pogled prema otvoru vrata na kolibi, klimnuo je Holideju glavom umesto „laku noć“.

Holidej je sačekao da se Dejvis

približi do druge brvnare, a onda se ne žureći uputio prema koralu za konje. Njegov ždrebac je stajao pored primitivnih jasala, sjajne beličaste dlake na blistavoj mesečini, namenjen za noć. Holidej je odlučio da ga ne uznemirava i okrenuo se da pođe prema mestu gde je stajalo njegovo sedlo, kada su počele da padaju prve kapi kiše.

Uzevši svoje sedlo i putne torbe, Holidej se uputio nazad preko čistine. Prolazeći pored Ruvine kolibe ugledao je kako stoji pored samih vrata i netremice ga posmatra. U njenim očima bilo je nečeg zainteresovanog i značajnog, a ipak uzdržanog, što se Doku učinilo kao normalno s obzirom da je za nju bio potpuni neznamac. Prošao je pored nje ne dajući nikakvog znaka da je primetio njeno interesovanje.

Dvadesetak metara dalje nalazila se četvrti koliba, i on je ušao u nju. Koliba je bila izgrađena na ivici šumarka koji se odatle pružao dalje niz padinu. Pod naletima vetra, jedan otvoren kapak je lupkao o drveni zid i izazivao u Doku neprijatan osećaj pustoši, pa je našao jedan komad žice i čvrsto ga privezao. Zatim je otresao prašinu sa jednog starog dušeka poderanog od upotrebe i preko njega raširio ćebe. Pošto je skinuo čizme, košulju i opasač, pogledao je ispitivački preko prostora između koliba, i sa zadovoljstvom utvrdio da na čistini nema nikoga. Ostavivši otvorena vrata, pošao je pipajući pored zida sve dok u uglu nije našao jednu rupu u podu u koju je stavio smotuljak novčanica i pokrio ga komadom trule daske. Zatim se sručio na postelju.

Toga dana je dugo i naporno jahao, i prešao je težak i dugačak put. Negde poslepodne, dok je jahao preko jedne dugačke visoravni zapazio je da se iz šume na nekoliko milja udaljenosti diže stub dima. Nadajući se da će tamo gde ima vatre dobiti obaveštenje kuda da pođe da bi stigao do najbližeg grada ili ranča, naišao je na društvo i bio pozdravljen od Rendija Dejvisa. Vraćajući se u mislima na to popodne, Holidej nije mogao da se seti ničeg što bi pokvarilo utisak o najširokogrudnijem gostoprimstvu kojim je bio dočekan, uprkos Denkovim sumnjičavim pogledima i izvesne odbojnosti koje je u prvim trenucima zapazio u Kobernovom držanju. Riva ga nije primila ni s oduševljenjem niti sa sumnjama. Što se tiče mladog Džemija Lansera, on je samo prihvatio i namirio Dokovog konja, i nije se mešao ni u šta drugo.

Holidej je ležao na leđima i zamišljeno gledao u krov kolibe, osluškujući načuljenih ušiju makar najslabiji šum koji bi se spolja mogao čuti. Ali, opreznost stečena dugogodišnjim iskustvom nije mu bila potrebna. Napolju je vladala najdublja tišina tople letnje noći, remećena samo blagim šuštanjem kišnih kapi, po lišću drveća.

U misli mu se vratila slika devojke na vratima kolibe, i njen izgled i izraz lica uneli su nemir u njega. Uprkos Dejvisovom dosta logičnom objašnjenju, njeno prisustvo u logoru ipak se nije uklapalo u uobičajeni sastav stočarskih družina. Niti mu je odlazak Džemija Lansera izgledao normalan. Kuda je Lanser otišao po kiši i noći i iz kojih raz-

loga, nije mu bilo jasno. Čemu je trebalo da služi njegovo noćno lutanje, ako je Dejvis kupio ranč i ako je sa svojim ljudima bio na putu da ga preuzme. Ako ih je na ovom mestu zadržavao užitak u lovu ili nešto slično, tragove divljači nije mogao naći noću, a još manje po kiši. Po Dejvisovim rečima u logoru je bilo dosta vode i hrane, pa im sveže meso nije bilo neophodno. Zbog čega je onda Lanser otišao iz logora bilo je pitanje na koje nije mogao dati logičan i razuman odgovor.

Iz opreznosti, opasač sa revolverom ostavio je nadohvat ruke, a novac se nalazio na sigurnom mestu, ukoliko je u kolibi uopšte bilo sigurnog mesta za njega. Sem toga, znao je da ima lak san i da će ga najmanji šum probuditi. Ležeći budan, vratio se u mislima na događaje preživljene poslednjih godina, godina provedenih u lutanju, kockanju u zadimljenim salunima, razmiricama i obračunima sa siledžijama i bandama siledžija svih vrsta, najsurovijih i najopasnijih nasilnika koje je Divlji zapad mogao da proizvede. Za to vreme, poslao je s ovog sveta neke od njih, naravno uvek u poštenom obračunu tako da ga nikada niko nije mogao optužiti za kršenje zakona. Ali, mada je iz tih obračuna izlazio živ i sa sve većom slavom, to mu je donelo i jedan neumitan i nepodnosiv teret koji je morao vući do dana današnjeg, i dalje verovao do kraja života. Uvek, u svakom gradu, čuvari reda i zakona su zahtevali od njega da se ne zadržava, strahujući da njegovo prisustvo može izazvati u gradu neprilike, a možda i nove žrtve. Jednom rečju postao je

nepoželjan svuda gde bi došao, svi su želeli da ga se otarase što pre. Tako su nastali mnogi meseci i godine lutanja posle kojih su neprestano kretanje i promena postali kod njega navika. Setio se Jeloustona, Beker Krika, Templ Springa, gradova koje je prošao poslednjih meseci; svuda po malo kocke, piva i poneka laka žena, malo mirovanja i mnogo kretanja. Od svega je doživeo ponešto jedino ne pravo prijateljstvo. Naišao je na nekoliko ljudi sa kojima se zbližio, ali, ni jedno od tih poznanstva nije bilo dovoljno duboko i čvrsto da potraje duže. Nigde na putevima usamljenog lutanja nije naišao na osobu ili mesto koji bi na njega ostavili utisak dovoljno jak da ga duže zadrže u blizini. Na neki način, kao da je bilo predodređeno da nigde ne pusti koren i da nastavi sa lutanimi.

Holidej je prekrstio ruke na grudima i opustio se. Sutra ujutro biće na putu daleko odavde, svež, odmoran i sit, s odmornim i dobro nahranjenim konjem pod sobom. Sve u svemu, taj dan nije ispaao loš. Odlučio je da pre odlaska ostavi nešto novca na ležaju kao nadoknadu za ukazano gostoprimstvo.

Nabrao je obrve pitajući se da li je za taj osećaj nepoverenja koje je pobuđivao kod ljudi sa kojima se sretao kriv njegov stav odbojnosti i udaljenosti, zbog koga i oni koji su to želeli nisu mogli da mu priđu. Da li će ikada doći vreme kada će ta njegova usamljenost prestati, kada će se srušiti barijera između njega i ostalog sveta i kada će naći ono što želi da nađe, a što u niemu još nije bilo jasno definisano? Sklopio je oči. Usamljenost mu nije smetala,

čak je u većini slučaja osećao kao olakšanje. Lutanje je bilo posledica impulsa, više spontano nego potreba. Ali, šta je bilo posledica toga? Još jedna godina je prošla, još jedna godina je uludo straćena?

Duboko je uzdahnuo i misli su mu se ponovo vratile na devojk. Poznao je dosta žena od kojih su neke bile divne, prave lepotice, a neke od njih su želele da ga zadrže uz sebe, da ga prisvoje. Neke su ga uzele i iskoristile, jednostavno, kao što je i on koristio njih da za neko vreme olakša sebi teret usamljenosti. Bilo je u tome ipak nečeg dobrog i lepog. Sve te žene koje je manje ili više upoznao, ostale su mu u sećanju, jer je bio od onih ljudi koji, ako uošte nešto osećaju to vrlo duboko. Ali tu je, kako mu se činilo, ležala jedna protivurečnost njegove prirode, jedna laž sa kojom je morao da se miri. Bez obzira na dubinu osećanja, njegovo interesovanje za žene gasilo se dosta brzo, utoliko brže ukoliko je dodir sa njima bio intenzivniji. Posle toga, odlazio je dalje, uvek u potrazi za nečim lepšim i boljim, ali nikada ne nalazeći to što je tražio.

U tom trenutku nit misli prekinuo mu je slab šum koji je dopirao spolja. Holidej se treao i telom mu je ovladala neka prijatna, puzeća napetost. Posle toga, ponovo je zavladala tišina, i ma koliko da je naprezao sluh, nije čuo ništa. Posle nekoliko minuta ustao je i prišao malom prozoru sa prlijavim oknima. Prostor pred brvnarom bio je pust, i ni u jednoj od tri kolibe nije se videla svetlost. No, baš kada je hteo da se okrene od prozora, ovoga puta spreman da se preda snu, ugledao

je kako su se vrata Rivine kolibe lagano otvorila. Devojka je stajala na ulazu u kolibu i držala vrata otvorena. Pogled joj je nekoliko puta preleteo preko čistine, a ona je i dalje stajala na ulazu, kao da se dvoumila oko nečoga.

A onda je izašla kroz otvor vrata, kliznula pored zida i požurila da se izgubi u pomrčini. Nekoliko minuta kasnije, Dok je začuo tiho šuškanje njene haljine. Prišao je vratima i nečujno ih otvorio.

Malo zatim, pojavila se Riva sa rukom dignutom i spremnom da zakuca. Kada je umesto vrata ugledala Holideja, zastala je i kratko priгуšeno kriknula. Ostala je tako ukrućena pred njim, dignute ruke, otvorenih usta i široko razrogačenih očiju u kojima su se ogledali čuđenje i neverica.

Onda se nervozno osvrnula i pogledala preko čistine. Prišla je bliže i rekla. — Molim vas, pustite me unutra.

Holidej joj je preprečio put i njena usplahirenost se povećala. — U čemu je stvar? — zapitao je.

— Moram da govorim sa vama, mister Holideje. Oni motre na nas. Ako mi ne dopustite da uđem nastupiće krupne nevolje za nas oboje. Molim vas imajte poverenja u mene.

Dok je pogledao preko njenog ramena. Na prostoru između koliba nije video nikoga, ali je primetio da su vrata na oba druge kolibe širom otvorena, pružajući onima unutra savršen pogled na sve što se na prostoru ispred kolibe događa, uz sigurnost da sami neće biti primećeni. Procenivši u magnovetnju da devojka ima opravdanih razloga što ga je potražila uklonio se u stranu da

je propusti, i Riva je, očešavši ga prsima, ušla u kolibu.

— Zatvorite vrata, mister Holideje.

Holidej se okrenuo prema njoj. — Rekli ste da nas posmatraju. Čujte, dakle, madam, nemam nameru da se upuštam u neke vaše sulude zamišlj...

Dok je dopustio da mu Riva silom uzro vrata iz ruku i da ih zatvori. Pošto ih je zatvorila, naslonila se leđima na njih kao da želi da nekoga spreči da uđe unutra. Nalet noćnog vetra prodro je kroz prozor u kolibu, i naneo joj na lice bičeve duge crne zamršene kose. Imala je na sebi istu crnu bluzu koju je imala te večeri za vreme partije karata. Njene nabujale grudi isticale su se ispod tankog materijala, a od njenog ubrzanog dubokog disanja činilo se da će iskočiti iz stešnjelog oklopa. Dok je s naporom prikrivao svoje interesovanja.

— Šta je, dakle, Riva. Zašto ste došli? — zapitao je.

— Mister Holideje oni su me poslali ovamo. To jest, Rendi Dejvis me je poslao... Oni... On je zahtevao od mene da vas... da vam privučem pažnju... na sebe. Rekao je baš tako... da vas zabavim.

— Zašto?

— Zato što žele da vas zadrže ovde u kolibi. Oni znaju ko ste i zašto ste došli ovamo. Sve znaju. Lan-ser je otišao da proveriti da li ste sami ili je i potera za vama. Hteli su da vas ubiju, ali Rendi nije dozvolio, jer nije hteo da rizikuje. Nije hteo da se pravi nepotrebna buka koja bi vaše ljude mogla privući ovamo. To je vaša sreća, inače već ne biste bili živi.

Holidej se rukom pogladio po vratu, i lukavo se osmehnuo. Očigledno da je u pitanju bila neka zabuna koju je on od početka naslućivao. U svetlosti njenih reči njihovo ponašanje postalo mu je razumljivije.

— Dajte da rasčistimo jednu stvar, devojko. Vaši prijatelji izgleda misle da sam ja policajac? Federalni šerif?

— Oni to znaju, mister Holideje. Znaju da ste vi šerif. To je razlog što su vas pustili da dobijete na kartama, inače to ne bi bilo moguće. Varanje ljudi je zanat od koga Rendi Dejvis živi. Ja to nisam znala. Ja to nisam znala kad sam ga upoznala, a mnoge stvari sam saznala tek kad smo došli ovamo i kada sam mogla pažljivije da osmotrim njegovo ponašanje.

Holidej je posmatrao pažljivo. Činilo mu se da devojka govori iskreno, ali mu je iskustvo nalagalo da bude oprezan. — I šta sada?

— Sada? Noćas sam odlučila da je sa lažima svršeno. Neću da učestvujem u njihovim prijavim poslovima.

Dok se osmehnuo blede. — Vaša odluka je jedno, a stvarne mogućnosti drugo, madam. Ako nas vaši prijatelji drže na oku, kao što kažete, onda nećete moći da se izvučete tako lako.

— Znam, ali nastojaću da se izvučem. A vi, moraćete neko vreme da ostanete u logoru, bar dok se ne ukaže zgodna prilika, a onda ćete pobeći i povesti mene. Čujte, ja nisam anđeo, i nikada se nisam ni pravila da jesam, ali, neću dozvoliti da me neko iskorišćava za svoje ciljeve. Došla sam ovamo zbog toga što mi je Dejvis lagao o tome šta će

sve učiniti za mene. Govorio mi je da ću imati dosta novca, da ću ugodno živeti i da ću se samo zabavljati. Vrovala sam da me voli, i bila sam srećna, a kada je čovek srećan on sve lako poveruje.

Dok je klimnuo glavom. — To je tačno. Ali, otkuda sada taj nagli preokret?

— Pre kratkog vremena došao je kod mene i rekao mi da ste vi šerif i da ste došli ovamo da mutite. Ona je zatražio od mene da dođem ovamo i da... — Riva je oborila oči. — To je prevršilo meru.

— Recite šta je to tražio od vas — zapitao je Dok.

Još uvek oborenih očiju, ona je promrmljala tiho. — Verujem da znate šta sam mislila da kažem, mister Holideje. Tražili su da moram učiniti da čvrsto prespavate noć, i da ne mrdnete iz kolibe. Rekli su da ste umorni i da... ako bih uspešla da me poželite i da... onda biste po njihovom ubeđenju čvrsto spavali celu noć do jutra. Dotle bi oni saznali koliko ljudi ima u poteri, gde se nalaze i sve ostalo, pa bi se prema tome upravljali. Imali bi vremena da pripreme plan kako da ih se otarase.

Riva se odvojila od vrata i prešla preko odaje do njega. Lice joj je izražavalo zabrinutost.

— Nameravaju da vas sve pobiju, vas i vaše prijatelje, mister Holideje. Ja ne želim da s tim imam bilo kakve veze. Zato sam i došla ovamo.

— Zar biste mogli odbiti da ih poslušate?

— To ne, ali, to je bio razlog koji je doprineo da se odlučim i prihvatim izvršenja naloga. Vi me mora-

te izvući odavde. Preklinjem vas, obećavam da vam neću biti balast i da sa mnom nećete imati problema.

— Lepo, a kako mislite da to izvedete? Ako je tačno ovo što ste mi kazali ja sam u neku ruku zarobljenik. Neće mi dati da odem ni sam ni sa vama — primetio je Holidej.

— E, pa vidite, skovala sam deo plana. Najpre moramo zavarati njihovu pažnju, moramo udesiti tako da izgleda kao da sam uspela sa vama. Oni će mi poverovati, u to nema nikakve sumnje. Rendi Dejvis je lukava, ljigava mala guja. Kada se bude uverio da se sve odvija po planu, on će ostati miran.

— Mislite da hoće? A šta je sa vama? — osmehnuo se Holidej šeretski.

— Njemu nije važno ko me poseduje, on je svinja. Zato sam ga i omrzнула. — Riva je prkosno zevnula očima i pokretom glave zabacila kosu. — Ali, neću mu dozvoliti da uspe. Učiniću sve da ga onemogućim, mister Holideje.

— Ne, to nećete — rekao je Holidej i uputio se vratima.

Riva ga je grčevito dohvatila za ruku. — Mister Holideje, molim vas poslušajte me. Verujte mi da je sve ovako kao što sam vam rekla.

— Moram da porazgovaram o tome i sa nekim drugim osobama, devojkо — rekao je Dok Holidej odjednom. — Vi možete ostati ovde ako želite, ali neka me nosi vrag ako pristanem da izigravam budalu u nekom nerazumnom zamešateljstvu koje ste zakuvali.

— Mister Holideje, molim vas — viknula je devojkа prigušeno, i ra-

širenih ruku stala leđima okrenuta vratima, zatvarajući mu na taj način izlaz. Dok je uzeo rukama za ramena i pokušao da je pomeri, ali, ona je ostala kao prikovana za vrata.

Opirujući se njegovim nastojanjima da je ukloni, nastavila je da šapuće odsečnim glasom. — Da su hteli, mogli su vas i ranije ubiti, zar nije tako? Ali, to im nije odgovaralo. Ni sada im to ne odgovara i neće vas ubiti, sem ako pokušate da pojašete konja i odete. U svakom slučaju to ne biste ni mogli, jer su vam odveli konja. Onog trenutka kan stupite nogom iz kolibe, oni će znati da nisam uspela a ubiće vas. A posle toga, zna se šta će biti sa mnom.

Dok se zamišljeno zagledao devojci u oči. — Šta da se radi

— Ako ste ikada u životu bili razumni, budite i sada. Imajte poverenja u mene. Rendi Dejvis želi da se nečega dočepa, a vi ugrožavate ostvarenje njegovih planova. Zbog toga se neće dvoumiti da vas ubije.

Držeći je još uvek za ramena, Dok Holidej je razmišljao brzo. Nešto od Rivanih tvrđenja uklapalo se u njegovu temu rezonovanja. Ako je hteo da ga ubije, Dejvis je to mogao da učini u bilo kome trenutku. Devojin dolazak u njegovu kolibu nije mu izgledao mnogo razuman, ali, sada je bar znao razlog zašto je Džemi Lanser odjahao po kišnoj noći.

— Šta to Dejvis smera? — zapitao je Dok Holidej.

Riva je žustro odmahнула glavom. — Ne znam, nisam mogla da dokučim. Obećavao mi je mnogo novca, pričao mi je da će biti bogatiji svih koje sam dosada poznavala. To mi je i sada rekao. A kada sam ga pi-

tala šta onda čekamo ovde, on mi nije odgovorio. Jednostavno je prećutao odgovor. Pitala sam i ostale, ali svi su mi rekli da gledam svoja posla i da se ne mešam u ono što me se ne tiče. Svi su se tako držali sem Koberna. — Tu je malo zastala i predahnula. — On se držao drukčije, ali znam i zašto. — Svidela sam mu se.

Dok je pogledao ispod oka i sa razumevanjem klimnuo glavom. — Nije ni čudo.

— Vi se šalite a ovo je gorko zbilja. Danas poslepodne dok su svi posmatrali vaše približavanje iz prerije, on je pokušao da me napastvuje. Kada sam mu se oduprla, on mi je rekao da ću se uskoro sama potruditi da udovoljim njegovim željama, i da ću biti srećna ako me još bude hteo. Rekao je da nije žutokljunac, i da neće celog života samo slušati tuđa naređenja. Zapretila sam mu da ću reći Rendiju o njegovom držanju, a on se zakleo da će me ubiti ako to učinim. I on se boji Rendije kao i ostali.

Riva je prišla sasvim uz njega i podigla pogled svojih tamnih očiju zasenčenih oblakom brige. — Nemamo više mnogo vremena. Do sada su se oni privukli blizu do kolibe s namerom da provere jesam li uspeła. Zar je toliko teško leći sa muom i pretvarati se da vodimo ljubav, čak i ako bismo ih time zavarali i spasli sebe i druge? Zar sam vam toliko mrska da me ni po cenu života ne možete zagrliti?

Holidej je popustio stisak ruke na njenim ramenima i Riva se izmigo-ljila i prešla na drugu stranu ograde do ležaja. Leđima okrenuta Doku skinula je najpre bluzu, a zatim je

svukla i ostatak odeće a onda se, sasvim naga, okrenula prema njemu. Srebrnasta mesečina obasjala je njeno telo nežno kao baršunasti plod breskve.

Holidej je zastao presečenog daha od lepote koja se neočekivano otkrila pred njim. Neki neodređen topao pokret začeo se u njemu, i razlio mu se do vrha udova.

— Samo odglumite da vodimo ljubav, Dok, molim vas.

Holidej je bacio kratak pogled prema prozoru. Da li je čuo neki slab šum napolju kao da se neko šunja oko kolibe, ili mu se to samo pričinilo? I Riva kao da je čula taj šum, i žurno se ispružila na ležaj, dišući ubrzano od uzbuđenja. Ras-košne, čvrste grudi ritmički su se dizale i spuštale kao da plivaju na reci mesečine.

Ponet njenim primerom Holidej je bez razmišljanja prišao preko ograde do ležaja. Riva je pružila ruke i otkopčala mu pojas na pantalonama. Zatim mu je skinula pantalone i bez reči ga privukla sebi. Holidej je legao pored nje, i ona ga je obgrlila rukom oko vrata i privukla njegove usne svojimima. Dok se nije opirao, prepustio se njenom zagrljaju i poljupcu, ali je naćuijenim ušima osluškivao makar najmanji šum izvan kolibe. Ništa nije remetilo noćnu tišinu, i sve je počivalo u miru. sve dok se čistina između kolibe do njegovog uha nije doprla krckanje grančice. Na to je ustao i na prstima prišao prozoru u pravi trenutak da vidi kako silueta nekog čoveka zamiče iza druge kolibe. Bez sumnje da ih je neko zaista špijunirao.

— Je li otišao? — zapitala je Riva.

Holidej se vratio do ležaja i nabrajanog čela pogledao devojkicu koja je razgolićena ležala pred njim. I do sada se nalazio u raznim nemogućim situacijama, ali, nijedno nije nosila pečat takve besmislenosti kao ova sada. Obasjana mesečinom, Riva je ležala nepomična kao kip od slo-nove kosti.

— Ma ko da je bio, otišao je — rekao je.

Osmeh olakšanja razlilo se njenim sočnim usnama. Pružila je ruku i Holidej je prihvatio. Ona ga je povukla pored sebe na ležaj i on nije ni pokušao da se odupre.

— Dok, oni će nas kontrolisati. Verovatno da sada misle da sam vas zavela. Uverena sam da je ono maločas bio Rendi, i da me je video nagu. To ga je svakako uverilo da sam donekle uspela, ali, sada će očekivati da nas dvoje vodimo ljubav. Ne sumnjam da će s vremena na vreme proveravati šta radimo. Zato moramo da se pretvaramo kao da stvarno vodimo ljubav. Kasnije ću se ja vratiti u svoju kolibu, ali naše ponašanje pre toga mora da ih potpuno zavarava. Kada ja odem, vi pričekajte pola časa, a onda pođite u šumu iznad logora, tamo gde je rastinje. Videla sam da je odmah posle vašeg dolaska Kabern odveo konje u tom pravcu. Ne verujem da ih je odveo suviše daleko, jer bi to bilo rizično, pa verujem da ćete ih naći mnogo muka.

— I šta onda — progovorio je Holidej tiho, — da pobegnem?

— Da, ali ne sami. Uzmite vašeg konja i još jednog konja za mene, i vratite se ovamo. Ja ću vas čekati

iza moje kolibe, spakovana i spremna za bekstvo.

Riva se prislonilo uz njega i počela ga boljažljivo milovati mrseći prstima dlake na njegovim prsima. Holidej nije odgovorio na njeno milovanje sve dok ga nije počela gristi za donju usnu i disati sve brže i burnije. A onda su se njeni prsti zarili u njegova leđa a njene noge uplele su se sa njegovim.

Vrelina njenih butina zalila je Holideja. Poneta strascu, ona je isprekidano prošaputala. — Ah, Dok, ovo nije ono što misliš. Ja obično nisam ovakva, ali od prvog momenta kada sam te videla neodoljivo sam poželela da te imam. Drago mi je što si šerif i što ćeš se izvući odavde. To je, donekle, razlog što se nisam mnogo protivila kada mi je Rendi naredio da dođem ovamo i da te „zavedem“. Dok, imamo dosta vremena, možemo pobeći a možemo i ostati ovde, ali, cela noć je naša. I zato, nemoj me odbiti, nemoj biti surov iako možda, ja to na neki način zaslužujem. Ali, to je jače od mene, ja te želim, Dok!

Uzbuđenje od žestine njenih reči i topline njenih dodira prostrujala mu je celim telom. Koža joj je bila vrela i vlažna, i on je osećao mekanu i glatku kao svila.

Odjednom, Riva ga je dohvatila rukama za glavu, povukla je ka sebi i divlje, pohleno poljubila ga u usta. Njene ruke su ga obgrlile, i on se više nije opirao. Osećao je samo neku toplinu i bujicu vatre koja ga je nosila.

II

U svom životu Dok Holidej je poznavao mnogo žena, ali nijedna od

njih nije imala vatrenost i strasnu žestinu Rive Lorant. Kasnije, kada su umorni i smireni ležali jedno pored drugog, on pušeći mirišljivu „havanu“, a ona još uvek grleći ga rukama oko pasa, ispričala mu je svoju životnu priču, još od prvih dana detinjstva, koje je provela u brdovitoj državi Kolorado. Svoje prvo ljubavno iskustvo doživela je sa jednim mladim traperom sa kojim je bila zavejana u snežnoj oluji. Uveravala ga je da bi oboje umrli od zime da se nisu uzajamno trojali, i dok je znao da je to tačno. Razumljivo je bilo što je blizina dva mlada tek probudila strast koju nisu mogli obuzdati.

Riva je završila svoju priču i ponovo pošla prstima po njegovim prsimama, kada je Dok ispred kolibe čuo neki slab šum. Pazeći da ne skrene Rivinu pažnju, pružio je ruku i izvukao revolver koji je visio u futrolji iznad glave. Zatim je pažljivo uklonio devojkicu u stranu, a kada ga je ona upitno pogledala izražavajući tim pogledom razočarenje što ustaje, on je stavio prst na usta i palcem pokazao prema vratima.

Ne želeći da ga pusti, Riva ga je čvrsto obgrlila oko pojasa i tiho prošaptala. — Neće ući unutra, Dok. Samo proveravaju. Samo mirno leži pored mene i oni će otići.

— Ostanu gde si — rekao joj je Holidej i nečujno je kliznuo sa ležaja i stao na pod. Kada je Riva pružila ruku da ga zadrži Holidej je levom rukom pritisnuo, po rame i uputio se preko odaje. Baš kad je nameravao da naglo otvori vrata, začuo je bat nečijih koraka, zatim tup udar, a onda nečije prigušeno

mumlanje i na kraju šum kao kad se nečije telo pritisne uza zid.

— Vrag neka te nosi, Tekse, jesam li ti skrenuo pažnju!

Riva je kratko kriknula i prigrbila čebe ispred sebe instinktivno zaklanjajući svoju nagotu. Dok je uskočio u svoje pantalone i orzo pritegao opasaš sa revolverom. Ali, tek što je to učinio, kada se napolju ponovo začuo razgovor.

— Idi ti do đavola. Rendi. Kakav si ti to i za šta držiš čoveka? Pa i ja sam živ čovek kao ti. Ona je unutra, video sam je sa Holidejem. Zašto, grom i pakao, ne bih i ja? Tebi ona ništa ne znači, a nije ništa drugo nego obična...

Prasak revolvera zaglušio je poslednje reči Teksa Koberna. Dok Holidej je skočio sa kreveta i potrčao. Kada je širom otvorio vrata kolibe, na mesečini obasjanom proplanku ugledao je Teksa Koberna koji se teturao, dok mu se iz rane na vratu krv slivao po odelu i košulji. Uspeo je za trenutak da povрати ravnotežu i s naporom je pokušao da podigne revolver. Lice mu je razdirao grč bola i mržnje.

Dejvis je ispalio još jedan metak i od siline udarca. Kobern se okrenuo u krug, zapleo se sopstvenim nogama i pao na zemlju. Kada je viče nagonski nego svesno pokušao da ustane, Dejvis ga je ustrelao trećim metkom. Kobern je muklo zastenjao i pao licem okrenut zemlji.

Dok Holidej je stajao na vratima i držao revolver uperen na Rendija Dejvisa. Dejvis se okrenuo crven u licu od ljutine. Orenuvši se, našao se pred Holidejevim revolverom i mahinalno se njegov pogled zadržao na crnom otvoru koji je zjapio

prema njemu, a onda je njegov pogled prešao na njegov sopstveni „kolt“.

— Samo nastavite — rekao mu je Dok.

Rendi Dejvis je bez pokreta stajao ispred njega. U jednom trenutku je opasno zmirnuo očima, i Holidej je pomislio da će Dejvis pritisnuti okidač.

No, onda je Dejvisov pogled razvedrio i na usnama mu je zaigrao jedva primetan lukav osmeh. — Ne, Holideje, ne želim obračun sa vama — rekao je.

Dok ga je usredsređene pažnje posmatrao. Osetio je da mu se Riva približila s leđa. Nije dozvolio da ga njeno približavanje pomete, i svesnim naporom volje odgurnuo je iz svoje svesti pomisao na njeno telo. Znao je da će u noćima koje dolaze usamljen u mračnoj hotelskoj sobi iliti pod krošnjastim drvećem, okružen tišinom i prazninom, čeznuti za njom i njenom toplinom. Ali, sada nije smeo da misli na nju, ne sada na ovom mestu.

— Vratite svoj revolver u futroku i povucite se dalje od ove kolibe, mister — obratio mu se. — Odlazim odavde i nimalo me se ne tiče zašto ste ubili Koberna, niti me je briga šta posle ovoga nameravate. Vaši postupci i vaši planovi su vaša stvar i nimalo me se ne tiču.

— Ubio sam ga zbog toga što je uprkos mojoj naredbi došao ovamo, Holideje. Moralo se tako desiti, jer je Kobern izgubio glavu za Rivom. On bi vas napao, a možda bi vas čak i ubio, ako biste mu se oduprli. A to meni ne bi odgovaralo.

— A šta bi vama odgovaralo? — zapitao je Dok.

Dejvis je neodređeno slegnuo ramenima. — Ja verujem u neka pravila igre, to je moj princip. Ja vodim ovu grupu, ali, nisam gospodar Rivinog tela... i mislim da to nikada niko neće ni biti. Došla je kod vas po svojoj želji, iz njoj znanih razloga. To je razlog što sam se držao po strani. A Kobernov postupak je bio mešanje u nečiji lični život, svojevrсно nasilje koje ne dozvoljavam. Postupio je suprotno naređenju i usprotivio mi se oružjem. Da nije to učinio noćas, učinio bi nekom drugom prilikom kada bi mi to moglo biti mnogo neugodnije. Zato je bolje što se desilo noćas.

Dejvis je izgledao samopouzdaniji i smireniji nego što je to bilo normalno za čoveka koji je počinio ubistvo, naročito za nekoga ko je pored toga bio na nišanu čoveka za koga je smatrao da je predstavnik zakona. Otuda je Dok zaključio da bandit ima u rukama još neku skrivenu kartu. Pošao je korak nazad da bi se povukao u senku otvorenih vrata, ali mu je neko doviknuo.

— Ni makac, Holideje! Držim te na nišanu. Ako se makneš još jedan korak, mrtav si.

Holidej je stao kao skamenjen nastojeći da pogledom proдре kroz mrklu noć.

Osmehnuvši se zadovoljno, Dejvis je rekao. — Holideje, Ras vas drži na nišanu dvocevkom napunjenom krupnom sačmom. Ne treba da vam pričam kako on nišani. Može vas, dok trepnete, razneti. Prema tome, za vas bi bilo najbolje da odložite i

oružje i počnete da se ponašate kao što dolikuje mom gostu.

— Imam i ja vas na oku — rekao mu je Dok.

Dejvis je odmahnuo glavom i ponovo uperio svoj revolver. — To vam ništa ne vredi. Možda biste me smrtno pogodili, a možda i ne biste. Ali, mi vas nećemo promašiti. Prema tome, ako vam je važno to zbog čega ste došli ovamo, učinite kao što vam kažem. Posle toga možemo da razgovaramo.

Holidej je osećao Rivino prisustvo iza sebe, i njeno nervozno premeštanje s noge na nogu. Ako bi rizikovao da se ne pokori dvojici bandita, postojala je mogućnost da i ona bude razneto hicima iz dvocevke. Pokušao je da smiri napetost i dobije u vremenu. — Vama izgleda, padaju na um neke čudne ideje o meni, Dejvise. Ja jednostavno lutam Divljim zapadom kao što sam vam rekao, i nemam neki određen cilj kuda sam se uputio.

— Mi ćemo vas iz ovih stopa uputiti na groblje, mister, ako smesta ne odbacite revolver.

Dejvisove reči su rezale kao najoštriji nož, i pogled mu je otrovno palacao. Riva je odstupila nekoliko koraka i prešla preko odaje. Holidej je vratio revolver u futrolu i ležerno se naslonio na dovratak. Ostavljao je utisak potpune smirenosti, ali su mu se misli grozničavo kovitlale.

— Pa, u redu, hajde da razgovaramo Dejvise — rekao je. — I kako bi bilo da počnemo s objašnjenjem o mom konju. Koliko znam, ne nalazi se u prostoru za stoku.

— Konj je zbrinut, Holideje, i nalazi se na sigurnom mestu tek koliko

da neki nestrpljivi čovek vašeg kova ne uvrti sebi u glavu da kneme na put dok još nije dovoljno odmoran. Ja vodim brigu o svojim gostima.

— Dojahao sam ovamo po svojoj volji i svojim poslom, mister, — odvratio mu je Dok. — I nameravam da tako i odem.

Dejvisovo lice se razvuklo u još širi osmeh. Za to vreme, Ras Denk je izašao iz svog zaklona u tami, i prešao preko čistine sa naperenom puškom naslonjenom na kuk. Holidej namerno nije obratio pažnju na preteći banditov stav. Kada se Denk zaustavio pored mrtvog Kobanna, Dejvis je progovorio.

— Vi ste, Holideje, ili predstavnik zakona ili vas je Harold Petridž najmio. Šta je od toga tačno? Neću ni kakve laži, inače se držite!

— Ko je Petridž? — zapitao je Dok mirno.

— Čovek koji ima mnogo movca, Holideje. Čovek sa mnogo movca i sa velikim planovima. On je toliko bogat da može najmiti najbolje čuvare majstore svog zanata, a to je ono što mislim da ste vi. On je pored toga toliko uticajan čovek da je mogao izdejskovati da ga na putu prati federalni šerif ili njegov pomoćnik.

— Da li vam ličim na takvog? — zapitao je Dok cinično.

Dejvis mu nije odgovorio, već je prišao nekoliko koraka bliže i pritisknuo cev pištolja u pleksus. Blerak uživanja, zaigrao je u njegovim očima, i Holidej je shvatio da je Rivino mišljenje o tom čoveku bilo tačno. Uprkos njegovom ugladenom ponašanju i kicoškom odelu, Dejvis nije bio ništa drugo nego ubica, čak

možda ubica sa sadističkim nagonima.

— Vi ste mnogo šta pobrkali, Dejvise — rekao je Holidej hladnokrvno. — Ne poznajem nikakvog čoveka koji se zove Petridž i ne mogu da se setim da sam ga ikada poznavao. Što se tiče šerifske značke, nikada mi se nije desilo da mi neko poveri takvu dužnost. Čak mi nikada niko nije ni ponudio tako nešto.

— Zašto ste onda išli putem kojim ste došli? — nastavio je uporno Dejvis. — Svaki milju ili dve skretali ste levo-desno, išli ste vrlo lagano i obazrivo, kao da ste očekivali da vas neko vreba?

Holidej mu se nasmejao u lice. — Dejvise, sad znam gde počinje vaša ludorija. Pa lepo, jeste li ikada videli čoveka koji je u preriji ostao bez vode? Sigurno da niste, jer bi vam moje ponašanje bilo jasno. Jahao sam tako zbog toga što sam tražio vodu.

Dejvis se neprimetno isprsisio i sumnjičavo žmirnuo očima. Denk je zakonačio preko Kobernovog tela i prišao bliže. Riva je prestala da se kreće u unutrašnjosti kolibe, i Holidej se pitao šta namerava.

— Mi smo vas posmatrali Holideje — nastavio je Dejvis da valja reči preko usana. Svi smo vas pratili i došli smo do zaključka da sledite naš trag. Išli ste pravo, sve dok niste došli do prvih padina ovih brda, a onda ste okrenuli konja i počeli da ispitujete sve sporedne puteljke i staze, baš na strani odakle smo mi došli. Na kraju ste se uputili pravo ovamo, bezbrižno kao da vam nije nimalo stalo gde se nalazite.

— U to vreme, stvarno mi je bilo svejedno gde se nalazim, Dejvise, ali,

sada više nije. Sada jedino želim da osedlam konja i odem oдавде. Kako bi bilo da prekinemo ovu glupu besmislicu i da me pustite da pođem svojim putem?

Denk mu je prišao još korak bliže, i Holidej ga je preteći pogledao.

— Proverio sam mu bisage — rekao je Denk. — Lukav je tip, to je sigurno. Nema u njima nijedne stvarčice na osnovu koje bi se moglo zaključiti ko je on, odakle je došao ili čime se bavi. To nije normalno. Svaki čovek ima ponešto što otkriva njegovo poreklo i zanimanje. Meni se čini da Holidej ne želi da se o njemu nešto zna, a to ga samo po sebi već markira. Mislím da nemamo potrebe da čekamo da se Džemi vrati. Treba da jednostavno sredimo Holideja i svršimo s njim jednom za svagda.

— Zbog čega, Denk? — zapitao je Holidej. — I zbog čijeg interesa.

— Zbog čega? Zbog toga što na milju daljine mogu da namirišem šerifa, Holideje — rekao je Denk — a ti si jedan od njih. A što se tiče interesa ili koristi koje pominješ, kakvu već korist može imati jedan običan drumski pljačkaš i revolveraš od zadovoljstva koje mora da oseći kad utaba humku nad smrdljivom lešinom jednog policajca?

Denk je gurnuo Holideja puškom u grudí, ali pošto Holidej nije ustuknuo, Denk je okrenuo pušku i zamahnuo kundakom. Dok se izmakao, ali ga je Denk ipak zakačio po obrazu, i dok je osetio da mu je koža pukla i iz ogrebotine je počela da mu se sliva krv. Sevnuo je očima, ali mu je Dejvis čvršće pritisnuo cev revolvera u stomak kao znak upozorenja. Čak i pod neposrednom pretnjom,

Holidej je imao muke da obuzda svoj revolt.

— Kad udaraš, udaraj kako treba, vrag te odneo — rekao je Denku.

— I hoću — odgovorio je bandit.

Denk je ponovo zamahnuo kundakom, ali je Dok zakoračio u stramu i sagnuvši se izbegao udarac. No, nije mu pošlo za rukom da izbegne udarac pištoljem po slepoočnici koji mu je zadao Dejvis. Kolena su ga izdale, i dok je padao na zemlji, čuo je prodoran Rivin krik..

Od tog trenutka prestao je da misli na devojk, jer ga je okupirala druga briga. Skljokao se na zemlju pretvarajući se da je efekat Dejvisovog udarca jači nego što je stvarno bio. Zgrčio je ramena i prineo ruke glavi, simulirajući bol i nesvesticu, a iznenada je dograbio Denka za nogu i povukao ga iz ravnoteže. U istom trenutku, drugom rukom je dograbio Dejvisa za opasač sa revolverom. Odjeknuo je potmul prasak sudarenih glava, a onda bučno stenjanje. Skočivši na noge, upustio se u očajničku borbu sa dvojicom protivnika.

Prvi Dokov udarac pogodio je Denka u lice, i odbacio ga unazad. Zatim je odeo u stranu da bi izbegao Dejvisov udarac i u skoku je trenuo o zid kolibe. U tom trenutku, pomislio je kako bi bilo dobro kada bi Riva sada istrčala i time izazvala zabunu. Ali, devojk se nije ni pomerila u unutrašnjosti kolibe.

— Proklet da si Holideje! — povikao je Dejvis ustremivši se na visokog pustolova dok se istovremeno Denk približavao s druge strane. — Sam si tražio ovo što ćeš dobiti!

Holidej je postakljavao levo i desno izbegavajući udarce kundaka Denko-

ve puške i Dejvisovog revolvera. On da mu je prasak revolveruskog hica potvrdio da je Dejvis postao nervozan. Tame je okrznuo Holideja po slabini, i od klidanja tkiva on je osetio oštar ujed bola.

Zatim je Dejvis pritisnuo Holideju cev pištolja ispod brade i prinudio ga da prestane da pruža otpor. Na Dejvisov znak, priskočio je Denk i psujući udario Doka, kundakom u glavu. Eksplozija bola zaslepila je Holideja i noge su ga izdale.

— Sredi ga do kraja — naredio je Dejvis i Denk je ponovo zamahnuo ali ovaj put udarac usmerio Doku u grudi. Nastavio je da udara sve dok se Holideju nije učinilo da se zemlja pod njim ljulja. Činilo mu se da nema nijednog dela njegovog tela na koji se nije spustio udarac kundaka. Zatim je mesečnu zamonila tama pred njegovim očima. Čuo je tup odjek udaraca ali ih više nije osećao.

*

Dejvis je udario Rivu pesnicom u glavu i kada je ona potnula, on se ustremio za njom. Nastavio je da udara dok je ona uzmicala pored zida, sve dok mu Ras Denk nije doviknuo.

— Hej, prestani Randi. Zar hoćeš da je ubiješ?

— A zašto da ne? — siltao je Dejvis. — Kobarn mi se suprostavio, a sad je počela i ona. Došao sam ovamo s ekipom za koju sam mislio da će me slediti. Sad je sve dovedeno u sumnju.

— Ja ne gledam stvar tako — rekao je Ras Denk izlazeći iz kolibe. Malo pre toga on je odvuкао Holide-

ja i bacio ga na ležaj. Našavši posle kraćeg traženja Holidejev novac skriven ispod daske na podu i donevši odluku da taj novac treba da pripadne njemu, stavio ga je sebi u džep. U svakom slučaju, Dejviš tada zauzet Rivom, nije postavio zahtev da je novac njegov. Po tome je Denk zaključio da je Rendi Dejvis još uvek uveren da će se dočepati velikog novca zbog koga su došli ovamo.

Dejvis je dograbio Rivu za ruku i hitnuo je preko odaje. Riva je udarila u krevet na kome je ležao opružen Dok Holidej i pala na pod. Tada mlaz krvi pocureo joj je iz desnog obraza, a još jedan iz poluotvorenih usana, slivajući se niz bradu. Na desnoj strani lica i brade ukazali su joj se modri podlivci krvi.

— Na šta se ti žališ, Rase? Prigovaraš li mi nešto? — Zapitao je Dejvis besno. — Zar i tebi padaju na pamet neke luckaste ideje kao i Kobernu?

Ras Denk se neprimećno osmehnuo krajičkom usana i pogledao Rivu. Bluza joj je bila pocepana na prsima, i otkrivala dve zaobljene gordo uzdignute dojke, a unutrašnji deo njenih odškrnutih butina belasao se pri žućkastoj svetlosti petrolejke. Denk je prešao rukom preko lica, i pri tome liznuo suve usne. Prizor je bio suviše izazovan za njegovu pokvarenu maštu.

— Imam ja ideje, Rendi, iste one sa kojima sam došao ovamo. Sutra u neko doba ovamo će naići Petridžova kola sa novcem i odredom čuvara, i ja ostajem pri tome da ih dočekamo i uzmemo svaki svoj deo. Ti

ja i Džemi... nas trojica ćemo biti dovoljni da obavimo posao, zar ne?

Dejvis ga je pogledao mirnodno. — Može biti — mrmrljao je. — Ali, bilo bi bolje da je sa nama i Kobern.

— Nisam se suprotstavio kad si ga smakao, Rendi — rekao je Denk. — Smatrao sam da znaš šta radiš. Sada, kada sam dobro razmislio o svemu, čini mi se da si bio u pravu. Pre ili posle, Teks bi nam doneo neprilike. Džemi ga nije mnogo mario, a nisam ni ja.

— Baš me briga šta Lanser voli a šta me — prasnulo je Rendi Dejvis. — On će uraditi onako kako mu ja kažem.

— Naravno da hoće, a sada, kada si uklonio Teksa, učiniće i više od toga. Tako, smo, dakle, ostali samo Džemi, ti i ja. Uz to, tu je još i devojka.

— Baš me briga za nju! Neka je nosi vrag! — izdenuo se Dejvis. — Šta je ona? Samo jedna obična kafanska drolja. Video si kako je odmah prihvatila da se spanda s ovim policajcem. Ko bi mogao da zna šta mu je sve rekla? Niko. Mogla mu je izbrbljati sve što je htela!

— Nije važno šta mu je rekla, Rendi — rekao je Denk i osmeh mu se vratio na lice. — Važno je da je, kako mi se čini, ispucala municiju koju je imala za tebe, zar nije tako?

Rendi Dejvis se namrštitio. — Šta misliš?

Denk je pokazao rukom na Rivu. — Riva me je privukla od prvog trenutka kad sam je video, isto kao i Teksa. Da ti bude jasno, ja nisam od onih ljudi koji trzaju na žene ljudi sa kojima imaju poslovne odnose. Ne, Rendi to nije moj stil. Dakle, kako

ja vidim stvari, ti nisi zainteresovan ni za šta drugo sem za novac koji očekuješ da ščepaš. Pa vidiš, možeš sasvim da se posvetiš tom problemu. Sidi dole do padine i proveri šta je Džemi otkrio, ako je uopšte nešto otkrio. Dok se ti budeš time bavio, ja bih mogao da ostanem ovde i da se pobrinem da Holidej ne pravi više neprilike.

Rendi Dejvis ga je pogledao mrko i dunuo kroz nos. — Vrag te odneo, to nije nikakva pobjeda.

Denk se osmehnulo. — Zavisi kako se stvar posmatra, Rendi. Uzmimo na primer tebe. Imao sam prilike da to vidim kako obrađuješ žene. Tvojim finim izgledom i ugladenim govorom lako ti je da ih privoliš da se ponašaju onako kako ti želiš. A ja, ja sam nešto drugo. Ja ne umem da se ponašam sa ženama, sem s onima kojima više ništa nije važno sem jela, pića i zabave. Prema tome, jasno ti je da ja ne mogu da biram. Prihvatam sve što mi se pruži.

— Ali, ona je u nesvesti i sem toga krvari. Jedva da će znati šta se događa.

— Ne mari, ja ću znati, Rendi.

Denk je prešao preko odaje i uhvativši Rivu za ruke digao je sa poda. Prihvatio je u naručje i oči su mu blesnule od oduševljenja. Dohvatio je rukom Holideja za nogu i povukao ga sa kreveta. Zatim je Rivu spustio na ležaj.

Rendi Dejvis ga je pogledao i ljutito opsovao. — Imaš ti u sebi mnogo svinjskog, Denk!

Ras Denk se nasmejao i klimnuo glavom. — Mislilo sam da si to već odavno znao, Rendi, pošto si me pozvao da učestvujem u ovom podu-

hvatu. Ali, nemoj da zaboraviš da ti nisam stajao na putu kao Teks. Čekao sam svoj trenutak. Ostaću ovde da čuvam Holideja, a ti se udalji i to što imaš da radiš, radi na drugom mestu.

Dejvis je izvesno vreme stajao i razmišljao o Denku koji se cinično smejujao, a onda o onesvešćenoj Rivi. Reči gađenja došle su mu do vrha jezika, ali umesto da ih izlije, on se samo okrenuo na petama i udaljio se krupnim koracima. Kada su se vrata za njim s treskom zatvorila, Ras Denk je skinuo opasač sa revolverom i okačio ga na ekser na zidu kolibe. Zatim je povukao Rivu na sredinu ležaja i zderao sa nje ostatke odeće. Dugo je stajao iznad nje naslađujući se njenom golotinjom, pre nego što je skinuo košulju. Tak što je mahinalno savio i spustio na uzglavlje, Dok Holidej je digao glavu sa poda.

Denk se nacerio, pružio ruku do revolvera, a onda svojom snagom spustio dršku revolvera na Holidejevu glavu. Holidej je zastenjao i skljkao se na pod.

Bandit je vratio revolver u futrolu i spustio se na ležaj pored Rive. Ona se trgla i zgrčila se pored njega. Denk nije rekao ništa. Izvesno vreme Riva je ležala gledajući u polumraku nejasne crte njegovog lica.

— Dok? — rekla je.

Denk je nešto promrmljao i grubo je privukao ka sebi. U tom trenutku, svetlost fenjera obasjala je njegovo lice, i Riva ga je prepoznala i odgurнула ga od sebe.

— Ti nisi Dok!

— Ne, Riva, ja nisam Holidej, zbog čega ćeš biti zahvalna bogu.

Riva je zaorala noktima po njegovim leđima, od čega je Denk bolno zauriao. Zatim ga je odgurnula kolenima u stomak, jednom rukom ga je gurnula u grlo, a drugom u levo rame. Denk je glasno opsovao, a Riva ga je počela udarati pesnicama po licu i grudima prisiljavajući ga da se udalji od nje. Ali, to je bilo sve što je uspela da učini. Besan zbog njenog otpora, Denk joj je zadao udarac pesnicom u vrh brade. Udarac je ošamutio, ali ne onesvestio. Kada je Denk privukao sebi, imala je još dovoljno snage da ga odgurnu nogama i da krikne.

Nešto dalje od kolibe na čistini, Rendi Dejvis je čuo devojčin krik i zastao kao ukopan. Okrenuo se na mestu i mašio se rukom za dršku revolvera. Stajao je tako izvesno vreme lica izobličienog od gađenja. Pošao je nekoliko koraka prema kolibi, a onda je vrištanje odjednom prestalo. Čim je zavládala tišina zastao je kao da je nastalo podstreka koji ga je gonio. Misli su mu se grozničavo kovitlale. Petridž se približavao, a s njim i novac za kojim je žudeo. Riva mu u suštini nije ništa značila. Smatrao je da je daleko iznad žena takve vrste kao što je ona, a kada se ovaj posao završi, biće u stanju da ima sve žene koje bude pozeleo! Ali, da ovaj posao završi s uspehom potrebna mu je Denkova pomoć. Obrisao je nadlaničnicom znoj sa čela i okrenuvši se nastavio tamo kuda je pošao.

Ali, dok je sedlao konja u udoljici udaljenoj stotinuu metara od koliba, zakleo se u sebi da će prvi put kada mu se za to ukaže prilika i kada sve bude onako kako je hteo,

ubiti tu životinju u ljudskom obliku, Rasa Denka.

III

Bilo je rano jutro i sunce tek što je bilo izgrejalo. Dok Holidej se probudio sa mučninom i glavoboljom koja mu je bubnjala u slepoočnicama kao da mu se svakog trenutka na glavu ruši cela planina. Sedeći leđima naslonjen na zid polako je u glavii pribirao rastrzane misli.

Još koliko juče jahao je kroz stepenasto neravan teren nedaleko od podnožja brežuljaka. U nemogućnosti da u presušenom koritu potoka nađe makar najmanju lokvu vode, odlučio je da se uputi više u brda, nadajući se da će tamo naći neki kladenac. U stenovitim brdima to nije bila retkost, pa je sa dosta verovatnoće mogao očekivati da će čim zađe u stenoviti brdski predeo naići na pojilo. Ali, njegove nade se nisu obistinile, i to ga je u zalazak sunca dovelo do planinskog vrha i logora Rendijsa Dejvise i njegove bande.

Dok Holidej je tiho opsovao i skočio na noge. Noge su mu klecnule u kolenima, i pred očima mu se zamaglilo, tako da je s mukom mogao razabrati predmete oko sebe. Sa povratkom svesti, vratio mu se i bol u izubijanom telu. Vilica ga je bolela kao otkinuta.

Sačekao je dok mu se pred očima razbistnilo, a onda je bolje razgledao unutrašnjost odaje u kojoj se nalazio. Sto, ležaj, njegove poluvisoke cipele, košulja. Polako je počeo da se preseća događaja, ali nije mogao da se seti kako se našao na podu. Pogled mu je pao na ležaj i zadržao se na tragovima krvi na ćebetuu.

Dodirnuo se rukama po licu i glavi, i na nekoliko mesta napipao otekline i krvave podlive. Prišao je teturajući se do zida, i podigao sa zemlje čuturicu koja se odnekud tu našla, ali čuturica je bila prazna. Zatim se lagano okrenuo oko sebe, terajući sebe na razmišljanje, šarajući očima po podu i zidovima. Setio se Rive i revolverskog pucnja. Kobern je bio mrtav. Zatim mu je pred oči došao Denk i udarac revolverom pa glavi.

Odjednom je opet sve postalo jasno. Dejvis i njegovi ljudi su ga smatrali šerifom. Uzeli su mu konja i sakrili ga negde, da ne bi mogao da pobegne, dok je mladi Džemi Lanser pošao da proveri da li je potera negde u blizini. To je dakle. Navukao je cipele i zakopčao košulju. Pritegao je sruk opasačem za revolver i glasno je opsovao kad je rukom napipao praznu futrolu. Za trenutak je pomislio na Rivu, pitajući se šta se s njom desilo. Kada su se Denk i Dejvis razračunavali s njim ona nije ni pokušala da mu pomogne, iako je smatrao da bi mu makar najmanja njena pomoć pružila šansu da se izvuče. Može biti da je još uvek vezana za Dejvisa, pomislio je.

Ne znajući šta da misli o tome, odbacio je sve misli iz glave i sve brige o njoj. S obzirom na svoj položaj, imao je već dosta svojih sopstvenih briga. Pre svega, morao je da se na neki način dočepa svog konja i svog oružja. Prišao je vratima i pokušao da ih otvori, ali ih je našao zatvorena. Dograblo je rukama kvaku vrata i svom snagom je protresao. Vrata su idržala njegov

pritisak. Odustavši od njih, Dok je prišao prozoru. Kroz prašinom zamagljeno staklo video je da je čistina pred kolibom prazna. Spolja se nije čuo nikakav šum. Možda su Dejvis i njegovi ljudi otišli.

Setio se i novca koji je dobio na pokeru, i pogledao u dasku na podu. Daska je bila dignuta što je značilo da novac nije više bio tamo, nije čak ni trebalo proveravati. Ta činjenica mogla je biti potvrda njegovoj pretpostavci da su banditi otišli.

Nekada, negde, njihovi putevi će se ukrstiti sa njegovim.

Stao je na drugi kraj odaje prema vratima, stisnuo zube i jurnuo. Uprkos povređenom ramenu, svom težinom je tresnuo o vrata i uspeo da uzdrma dve daske. Vratio se nekoliko koraka nazad i ponovo jurnuo. Ovaj put jedna daska se polomila i otpala. Holidej se osvrnuo oko sebe, ali nije ugledao ništa dovoljno čvrsto čime bi mogao da razbije vrata. Glava ga je ponovo zabolela, ovoga puta negde u potiljku. Flipajući prstima, otkrio je dosta dugačku posekolinu zatvorenu posekolinu zatvorenu zgrušanom i već očvrslom krvlju ulepljenu kosu. Tiho je izgovorio psovku i besno je udario nogama u rasklimana vrata. Trebalo je još samo malo da iskoče iz šarki, i Dok je zamahnuo da ponovo udari, kad je napetju odjeknuo pucanj i tane se probilo kroz vrata i zviznulo Doku pored glave.

— Vidim da ste na nogama, Holideje — začuo se Dejvisov glas. — To je odlično. Kako se sada događaji razvijaju, više mi vredi živ nego mrtav.

Vrata kolibe su se otvorila i obasjan jutarnjim suncem na njima se pojavio Dejvis, široko raširenih nogu, sa revolverom u ruci. Stojeći na ulazu, Dejvis je kratko vreme posmatrao Holideja, a onda je na njegovom licu zaigrao slab smešak.

— Izadite napolje Holideje i udahnite malo svežeg vazduha. Ako se budete valjano ponašali, možda ću vam dopustiti da se operete i da nešto ubacite u kljun. Ako, pak, ne budete dobri, časna reč, vi ste mrtav čovek.

Holidej je ćutke prošao pored njega i izašao napolje. Od bleska sunca zbolele su ga oči. Ipak, zapazio je da je Rendi Dejvis sveže izbrijan i da mu je odelo besprekorno čisto. Ostavljao je utisak čoveka koji se spremao da pođe na sastanak u gradu.

Okrenuo se Dejvisu i rekao kao da ga ne interesuje šta se događa. —Dokle će nas ovo dovesti, Dejvise? Čemu sve ove gluposti?

— Prestanite da se pravite ludi, Holideje — rekao je Dejvis na to.

Kako se Holideju činilo, to jutro Dejvis nije bio tako pouzdan u sebe kao što je bio prethodne večeri. Setio se da je Kobern mrtav, i da je Dejvis bio taj koji ga je otpravio s ovog sveta.

— Niko se ne pravi lud, Dejvise, neka vas đavo nosi! Opet ću vam ponoviti ono što sam vam već i ranije rekao. Dojahao sam ovamo u potrazi za vodom, ništa više. Dobio sam nešto novca na pokeru, ali vi ste mi to već uzeli, čak i više od toga. Platilo sam dobru cenu za boravak sa vama i vašom družinom, i sada želim samo da što pre odem

odavde. Što se mene tiče, ja bih stavio tačku na ovaj događaj.

Dejvis se osmehnuo. — Nema ljutnje, Holideje?

Holidej je izdržao njegov pogled, nesposoban da iskaže laž. Kako se ne bi ljutio na čoveka koji mu je naneo toliko zla.

Dejvis se zacerekao. — Naravno da se ljutite, Holideje, i ne čudim se tome, jer imate jakih razloga. Ras je uzeo vaš novac, ali, vi ste mu za to uzeli Rivu. Mislim to nije naročito važno, jer je i Ras imao, a time je između mene i nje sve svršeno. Hajdemo dole.

Dejvis je pokazao Holideju rukom prema srednjoj kolibi i ovaj je pošao ispred njega. Osećao je bol po celom telu od udaraca kundaka, a noge je micao kruto, kao da su komadi drveta, ali, nije dao da mu Dejvis po izrazu lica pročita kako mu je. Stigavši do kolibe otvorio je vrata naglim pokretom a za stolom od grube istesanih dasaka sedeo je Ras Denk i pušio. Kada su vrata udarila u spoljnu stranu zida, on je naglo digao glavu i ugledavši pred sobom Holideja mašio se rukom revolvera koji mu je visio o bedru.

Ali, tada je Dejvis pozvao Holideja da uđe unutra i kada je ovaj zakoračio u odaju, Dejvis je zatvorio vrata i rekao. — Ne želim više nikakvu galamu, Rase. Ni najmanju, jesi li me razumeo mister?

Ras Denk je natmureno pogledao kicoša. — Šta će on ovde, Rendi? Mislio sam da smo odlučili da ga se otarasimo u svakom slučaju, bez obzira da li je policaja ili nije.

Dejvis je odrečno odmahnuo gla-

vom. — Razmišljao sam noćas i smislio jedan drugi plan.

Denk se zavalio u stolicu i usne su mu se izvile. — Kakav drugi plan, Rendi? Pa, već je krajnje vreme da smo sve smislili, zar ne? Krajnje je vreme da mi već jednom kažeš šta radimo i šta tačno očekujemo, umesto da praviš ne-kakve aluzije o velikom bogatstvu koje nas čeka.

Dejvis je slegnuo ramenima i privukao stolicu dajući Holideju znak rukom da stane pored prozora i okrene se licem zidu. Kada je Dok stao na mesto, Dejvis se lenjim tonom obratio Denku.

— Rase, kada sam te angažovao, očekivao sam da ćeš me slušati i podržavati bez pogovora. Tako sam mislio i za Teksa i Džemija, ali, Teks je počeo da mi prigovara, da mi se suprotstavlja i ja sam ga ubio. I ti si mi se na neki način suprotstavio, ali, mislim da možemo preći preko toga, pod uslovom da me odsada pa nadalje slušaš bez pogovora. Ako nisi voljan da se toga pridržavaš, onda je bolje da se odmah rastanemo. To da rasčistimo sada i jednom zauvek.

Denk ga je pogledao ispod oka. Znao je da ga Dejvis iskušava i da odstupanja ne može biti. Ako se odluči za rastanak, dobiće me, tak, to je bio njemu dobro poznat zakon banditizma. Ali, pravio se lud, kao da ne prozire Dejvisa, želeći da izvuče što više.

— A Riva? — zapitao je.

— Možeš uzeti Rivu ako hoćeš. i ja neću čak ni pokušati da te sprečim. Ali Džemi, ja i Holidej

ostaćemo ovde i dočepaćemo se našeg bogatstva.

— Holidej? — izgovorio je Denk iznenađeno. — Hoćeš da uzmeš i njega u družinu, čak i ako ne znaš kompletnu priču. Zar je uspeo da te zaglupi?

— Ne, Holidej nije tražio ništa više sem svog konja koga još ne nameravam za izvesno vreme da mu dam. Pošto još uvek ne znam koliko broji odred pratilaca, a pošto očekujem da je dosta brojna, onda će nam Holidej vrlo dobro doći kao kamuflaža ili kao čovek koji će skrenuti njihovu pažnju, a u najgorem slučaju kao štit. Udesićemo da im on priđe i da uspava njihovu pažnju. Još ne znam kako, ali on će nam poslužiti za taj deo operacije. Onda ćemo ih pobiti, a da se ne izložimo nikakvoj opasnosti. To je vrlo prosto i može biti da mi neće biti potrebna ničija pomoć, pa ni tvoja, Rase.

— Pa, šta onda ako ti već ne trebam? — zapitao je Denk muklo.

— Zavisi od tebe. Došli smo zajedno i ostajem pri tome da delimo. Ali, ako hoćeš, možeš da odeš. Sve zavisi od toga koliko te je Riva zanela i koliko želiš da ostatak života proživiš kao bogat čovek.

Ras Denk je netremice posmatrao Holideja. — Kakav je to vraški odred? Čiji odred? — prasnulo je.

— Odred Harolda Petridža, Rase. To je grupa pod njegovim vođstvom koja namerava da ovde naseli nove teritorije i da pod Petridžovim pokroviteljstvom osnuje nov grad. Opremljeni su i osposobljeni za boravak u divljini duže možda

od godinu dana, i sa sobom nose gomilu novca za istraživače, drvodelje, trgovce, kauboje, za ljude svih vrsta profesija. — Dejvisove oči su blesnule od oduševljenja i on se nagnuo prema Rasu da bi bio ubedljiviji. — To društvo je pre puno para, Rase, i mi treba samo da smaknemo Petridža i njegovih nekoliko čuvara, i da odmaglimo s tim parama.

Denk ga je gledao sa nevericom. Banditski život ga je naučio da nema lakog plena, i da je svaki veliki dobitak vezan za veliki rizik. — Može biti da ne nose novac koji je nama potreban, možda nemaju gotovinu, Rendi. Možda taj Petridž ima samo bankarska pisma i...

— Jedan moj rođak radi u federalnoj banci u Sejdž Sitiju, Rase, — umirio ga je Dejvis sigurnim glasom. — Čuo je poslednji Petridžov razgovor sa direktorom banke, kada je to dogovoreno. Taj direktor je Petridžu savetovao da ponese gotov novac ako želi da na novu teritoriju privuče radnike i naseljenike. Moraće da otvori salun, trgovinu biznis, ceo cirkus za te glupe budale. Plate će se davati jednom u petnaest dana, a nedelja će biti slobodna, pa je potrebno mesto gde će ti ljudi potrošiti pare. Tako se desilo da Petridž ponese novac, a ne kreditna pisamca.

— I taj čovek će proći ovuda? — zapitao je Denk sinuvši od zadovoljstva.

— A kuda bi drugde? Izgubio sam dve nedelje da prozrem njegove planove, ali, sve što sam uspeo da dokučim je da Petridž ne želi ništa da rizikuje. No, i to mi

je dosta značilo. Kao prvo, želeo je da njegov poduhvat ostane u tajnosti, i zato se spremio da pođe najtežim putem kroz pokrajinu, samo da bi ga što manji broj ljudi video. Držao se sve vreme podalje od uobičajenih puteva i tako se pokazao ne samo kao lukav čovek već i kao sposoban vođa i utemeljivač novog grada. Ali, kao i svi ljudi koji postanu suviše svesni svojih sposobnosti, i Petridž je napravio neke greške.

— Kako se to desilo?

— Zaboravio je da i drugi ljudi mogu biti isto tako oštroumnii kao on, Rase. Zaboravio je na čoveka kao što sam ja.

Denk ga je pogledao i sumnjičavo iskrivio usnu. — Ne sumnjam u tvoju oštroumnost, ali, još ne vidim u čemu se ona sastoji.

— Vidiš, ja sam obišao ovo brdo i upoznao teren i na trideset milja unaokolo. Zaključio sam da jedino zemljište pogodno za naseljavanje i izgradnju grada leži s druge strane brda. Proverio sam da nigde u blizini postojećih puteva nema drugih pašnjaka sem ovih o kojima sam ti govorio. To je jedino mesto kao stvoreno za grad. Pošto svojom konfiguracijom brda presecaju pašniake po polovini, kao neka džinovska kičma, bilo je sasvim prirodno da će, ako bude hteo da se domogne druge strane, morati da preseče preko njih. Pre nego što sam sa vama napustio Sejdž Siti, moj rođak mi je rekao da je Petridž pošao samo sa jednim kolima, naoružanim vozare i dva posebna stražara. Namera mu je bila da pre nego što dovede radnike i počne

izgradnju, najpre postavi granice budućeg grada. Prema tome, imaćemo proiv sebe, četvoricu Petridža, čoveka koji je prevalio svoju prvu mladost, jednog vozara i dva čuvara. To nije malo, a nije ni mnogo, zavisi od toga koliko smo vešti i odlučni. Sve to, naravno. pod uslovom da Holidej nije jedan od njihovih, i da nije poslat ovamo kao izvidnica da proveri jesu li putevi bezbedni... i pod uslovom da Holidej nije sa sobom poveo još ljudi da mu se nađu pri ruci.

— Kao što vidiš ima dosta tih „pod uslovom”... — rekao je Denk.

Holidej se okrenuo prema njima.
— To je, dakle — rekao je.

— To je, Holideje. Neću više ništa da vas pitam, jer ste na mene ionako ostavili utisak čoveka koji ne bi rekao ništa više od onoga što želi. Sačekaćemo dok se Džemi vrati. Ako se ispostavi da ste sami, može se desiti da vašu priču prihvatimo kao istinitu, ali, to ne mora da bude. U tom slučaju, pažljivo ćemo motriti na vas; Kad se Petridž ovde pojavi očekujem od vas da se ponašate kao da ste gost moje družine.

— I šta u tom slučaju treba da radim, Dejvise? — zapitao ga je Dok.

— Samo ono što vam se kaže, ništa manje i ništa više. A sada dosta pričanja.

Dok je izvadio rubac iz džepa i obrisao ruke. Bol u glavi bio je ublažen, i pred očima nije više video izmaglicu, ali je i dalje osećao kao da mu je neko vezao telo uz nesaizvrljivu gredu. Ras Denk je ustao

od stola i vukući noge prišao vratima. Na jednom njegovom obrazu Holidej je ugledao duboke brazde od noktiju, a donja usna bila mu je naduvana. Setio se šta mu je pre toga Dejvis rekao o Denku i Rivi.

Njegovе nesimpatije prema grubom kauboju pretvorile su se u mržnju. Bio je siguran da se Riva nije dobrovoljno podala Denku. Možda ona nije bila laka žena kao što mu se u jednom momentu učinilo.

Dejvis se uputio prema Holideju baš kada se iz prostora ispod kolibe začuo topot kopita. Dejvis se naglo okrenuo i zastao kao ukopan, a ručka mu se mahinalno spustila na dršku revolvera. Stojeći u dovratku, Denk se odjednom isprasio.

Holidej je čekao, gledajući kradimice oko sebe, ne bi li našao neki izlaz iz kolibe, spreman da iskoristi prvu priliku da pobegne. Ako bi došlo do toga da put treba da prokrči oružjem, bio je spreman da poskida onoliko protivnika koliko bude morao i mogao.

No, Denk je odahnuo i vratio revolver u futrolu. Odmaknuo se od vrata i rekao. — Lanser!

Dejvis je požurio vratima i ostao da čeka sa rukom još uvek na drški revolvera.

Holidej je progovorio obazrivo.
— Sada će, možda, sa mene biti skinuta sumnja, pa ću moći da se počistim. Ma šta da ste imali na umu mene nemojte uzimati u obzir.

— Rekao sam da zavezete, Holideje. Progovorite još samo jednu reč, i srediću vas, ali zauvek.

Holidej se oslonio na okvir prozora i začutao. Oštār bolan probod prostrelio ga je između rebara.

Pred vratima kolibe zaustavi ose nečiji konj i Džemi Lanser je uzrujano rekao.

— Neki čovek i žena dolaze uz brdo istim putem kojim je došao Holidej, mister Dejvise.

— Neka žena? — planuo je Dejvis. — Jesi li siguran!

— Jasno sam je video, mister Dejvise. Lepa je skoro isto toliko kao mis Riva, i mislim da je približno istih godina. Čovek koji jaše s njom mnogo je stariji. Izgleda jako umoran, kao da je prešao veliki put. Nimalo mi ne liče na one koje smo ovde očekivali.

— Petridž? — čuo je Holidej Rasovo pitanje.

Dejvis je slegnuo ramenima. — Možda. — Zatim se okrenuo Džemiju Lanseru koji je u međuvremenu sjahao s konja. — Koliko su daleko odavde?

— Pratio sam ih na razdaljini dovoljno velikoj da me ne primete, sve dok nisu prošli kroz onaj klanac kojim smo mi juče došli. Mislim da sam nekih dve do tri milje ispred njih.

— Kako onda do vraga znaš da još uvek idu u ovom pravcu? — prasnulo je Denk besno. — Zašto nisi ostao blizu njih i uverio se kuda će krenuti? Mogli su dosada sto puta skrenuti drugim putem. Sem toga, mogao je to biti bilo ko, a budući da je jedno od njih koji dolaze žena za mene je malo verovatno da su to dvoje deo grupe zbog koje ovde čekamo i gubimo vreme, zar nije tako?

— Moraju doći putem koji vodi ovamo, mister Denk — rekao je Lanser pojavljujući se na mestu gde

je Holidej mogao videti njegovo lice namršteno od umora. Znoj je curio niz mladićeve obraze i skupilo se na njegovim tankim stisnutim usnama. Ni sam ne znajući iz kojih razloga, Dok Holidej na tog mladića nikako nije gledao kao na ubicu. Sa starijima od sebe, Lanser je uvek izgledao suviše nesiguran u sebe, skoro plašljiv.

— Otkuda to znaš — brecnuo se Denk na njega.

— Pa, rekao sam vam da su prošli kroz onaj klanac, a put otuda vodi pravo ovamo. Uskoro će ugledati kolibe, a pošto je starac mrtav umoran, sigurno će poželeti da se odmori.

— To je odlično, Džemi — rekao je Dejvis i Dok Holidej ga je video kako je očešavši ramenom Rosa Denka koji je i dalje nešto gunđao, prešao je do sredine čistine i pogledao u pravcu njenih prilaza brdima, odakle je, po Džemijevim rečima, trebalo da se pojave dva konjanika. Stajao je zamišljeno nekoliko trenutaka, a onda je rekao. — Rase, idi u tvoju kolibu. Prepusti to dvoje meni, dok ne proverim ko su. Ako je Petridž, onda je sve u redu. Ako nije, onda će verovatno Holidej morati da u svoju kolibu primi nepozvano društvo.

Dejvis je rukom dao znak Denku da se udalji, i kada je revolveraš nestao sa čistine između koliba, Dejvis se obratio Lanseru. — Jesi li video još nekoga, Džemi? Ima li nekog znaka od potere ili slično.

— Ni senka od ljudskog bića nema dole na padinama, mister Dejvise, a verujte mi, da sam temeljno pretražio celu okolinu. Jedini tra-

govi na koje sam naišao su oni koje mister Holidej juče načinio.

Na to je Dejvis zadovoljno klimnuo glavom, i spustio ruku na Džemijevo rame. — Idi kod Rive u kolibu i ostani s njom. Nemoj se ništa zabavljati zbog njenog stanja. Ako bude želela da joj nešto pomogneš, učini što možeš za nju. Ali, nemoj joj verovati, i pazi dobro da ne galami. Sad mi je potrebna tišina.

Lanser ga je pogledao zabrinuto. — Zar je mis Riva povređena, mister Dejvise?

— Jeste, dečko. Riva više nije na našoj strani. Postala je suviše uobražena, počela je da zamišlja koješta, i pokušala je da pobegne. Nisam smeo da dozvolim da se to desi, je li tako?

Lanser je izgledao sav smušen. — Jeste li je tukli, mister Dejvise? Vi?

— Ne Džemi nisam ja. To je... učinio Teks. Izgubio je razum i pokušao da je napastvuje dok je bila u kolibi sa Holidejem. Nisam mogao da ga zadržim. Na nesreću, Teks je otišao predaleko, pa nisam imao drugog izlaza nego da ga ubijem.

— Iz mladićevog lica nestala je poslednja kap krvi. — Vi... vi ste ga ubili?

— Da Džemi. Žao mi je, ali drugog izbora nije bilo. Sad smo ostali samo ti, ja i Ras. Sva trojica moramo držati oči širom otvorene, a čula dobro izoštrjena. I ne zaboravi da Riva nije više član naše družine, ona nas je napustila. Ako ti bude pričinjavala neke neprilike sredi je kako valja. Jesi li me razumeo, Džemi?

Holidej je primetio da su se de-

čakove oči i kapci suzili kao kod deteta koje trepće od zbunjenosti. Progutao je knedlu vazduha i odmahnuo glavom. — Do vraga, mister Dejvise, ne verujem da bih mogao... ne, ne bih mogao da je povredim. Mis Riva... ona je prema meni bila zaista dobra, prala mi je i peglala košulje i pantalone, pripremala nam je ukusnu hranu i smeškala mi se, i postupala sa mnom kao... kao da sam ja isto što i ostali ljudi.

— Ti i jesi isto što i ostali ljudi, Džemi. — rekao je Dejvis bez oklevanja, bez obzira što je mislio drukčije, i očinski je potapšao mladića po ramenu. Zatim je pogledao Holideja i šeretski se osmehnuo. — Svakako da si isto kao i ostali, Džemi, i nikada nemoj nikome dopustiti da ti kaže drukčije. Pa, ja sam te uzeo i doveo te ovamo sa sobom, zar ti to ne govori dovoljno?

Holidej se zagledao u dečakovo lice na kome se ogledala unutrašnja borba. Bilo je to suviše za njegov ograničen um. Najzad je klimnuo glavom u znak odobravanja.

— Doveo sam te ovamo sa sobom Džemi, zato što si ti moj prijatelj, i što hoću da u svetu dobiješ dostojno mesto. Ti samo radi sve tačno kao što ti kažem, i sve će biti dobro. Važi?

Lanser je po prvi put pogledao u kolibu i ugledavši Doka Holideja nabrao obrve. — Nastojaću da se držim toga mister Dejvise — promrmeljao je.

— Nemoj samo nastojati, nego gledaj da se sigurno pridržavaš mog saveta, Džemi. Ako ti kažem da ne-

koga ubiješ, nemoj se predomišljati da to učiniš.

Lanser je zinuo od čuđenja i lice mu se sledilo. — Da ubijem?

— Da Džemi. Da ubiješ. Da ubiješ Rivu ili Holideja. Ja sam ti dao taj revolver koji nosiš, zar ne, ja sam te naučio kako da ga upotrebiš. Pre nego što sam te ja uzeo sebi, tebe su u Sejdž Sitiju svi šutirali kao poslednju stvar. Svi su ti se podsmievali, pravili su od tebe budalu, klovn. A ja sam ti pomogao, ja sam te digao sa zemlje, je li tako? Učinio sam te članom moje družine.

Ni trenutak Dejvis nije skidao pogled sa Džemija koji je verovao da je ceo ovaj razgovor za njegovo dobro.

— Vi... vi ste bili zaista dobri prema meni, mister Dejvise — promućao je Lanser.

— Naravno da sam bio dobar. I zauzvrat ti ćeš sve učiniti za mene, je li da hoćeš?

Lanserovo lice se ponovo sledilo i očni kapci su se skupili kao da će zmrnuti. Usne su mu se čvrsto stisnule i on je odjednom spustio ruku na dršku revolvera. Mada je u životu video dosta čudnih stvari, revolver u ruci tog mladića iznenadio je Holideja. Video je da Džemijem Lanserom ovladava mržnja i shvatio je da je mladić potpuno u Dejvisovoj vlasti.

— Želite li da ga vidite mrtvog, mister Dejvise? — rekao je Džemi.

Revolver u njegovoj ruci se digao. Lice mu više nije bilo znojavo i izgledao je stariji.

Dejvis se osmehnulo na Holideja i odgurnuo mladićevu ruku naniže.

— Ne Džemi, bar zasada ne. To neće biti potrebno sve dok nam Holidej ne priredi neprilike. Ti samo motri na njega i Rivu, i ako nam neko od njih bude komplikovao život, ti ih ubij. Jasno?

Džemi Lanser je klimnuo glavom. — Ubiću ih, mister Dejvise. Samo vi recite, i s njima je svršeno.

— Odlično, Džemi. A sada pođi i vidi šta je sa Rivom. Pomozi joj ako joj još uvek nije dobro, ali vodi računa da bude mirna. Ne želim da neko digne galamu kad nam dođu posetioci... a oni su blizu kao što si rekao.

Džemi Lanser je lagano vratio revolver u futrolu. Kada mu je Dejvis okrenuo leđa Holidej je primetio da je u njegovim očima počeo da se gasi plamen mržnje. Ali, Dok je znao da će se, ako dobije samo mali podstrek, Džemi Lanser ponovo vratiti u ubilačko raspoloženje. Hladni žmarci podišli su mu uz kičmu. Sa ljudima Denkovog kova mogao je izaći na kraj. I s onima sličnim Dejvisu. Ali, dečak koji još nije umeo da razmišlja svojom glavom, a vrlo je vešt na revolveru, to ga je zabrinjavalo, jer je u njemu stvorilo nove nedoumice. Posmatrajući Džemija koji je odlazio, Dok je progovorio.

— Nisam još sreo hulju kao što ste vi, Dejvise. Jeste li ponosni na to što čujete?

Dejvis se osmehnulo. — Taj momčić mi se dopada, Holideje. Ali, nije pravo da mene optužujete što je takav. Mnogo ljudi, čitava njegova okolina, učinili su da je život za njega bio neprekidno mučenje i beda.

Ja sam samo malo izmenio ono što je već postojalo.

— Skrenuli ste stvarnost sebi u korist, i napravili ubicu — procedio je Holidej.

— On je srećan i zadovoljan, zar ne vidite? Stekao je prijatelje, a ne mora da brine o sebi, jer to radi drugi. Uz to, pruža mu se prilika da sebi priušti pravo uživanje kad mu zatražim da nekome prospe utrobu. Tada oseti da je i on nekome potreban, da je važan na ovom svetu.

— Znam takve. Kad ne bi bili takvi, niko za njih ne bi znao.

— Tačno. Zato bih vam dao savet. Ne izazivajte ga i ne dovodite ga u iskušenje. Neki su to pokušali i više ih nema na ovom svetu. To važi i za vas.

— Koliko je bilo takvih? — zapitao je Dok.

U tom trenutku, na prilazima čistine odjeknulo je ritmično klip-klop konjskih kopita, i Dejvis je prišao vratima kolibe. Dok je već pomislio da će njegovo pitanje ostati bez odgovora, ali je Dejvis nastavio kao da žuri da završi razgovor. — Dosada je ustrelilo petoricu ljudi, Holideje. Ako ne želite da vaše ime bude dopisano na tom spisku, budite mirni.

Dejvis je izašao napolje i zatvorio vrata za sobom. Dok je čuo kako je spoljašna reza kliznula u ležište. Bio je ponovo zatvoren. Odvojio se od zida na koji je stajao naslonjen i nečujno prišao preko odaje. Konji su sada bili sasvim blizu i išli su laganim hodom. Dok je pogledao oko sebe ljutit zbog osećanja sopstvene nemoći. Bez oružja, protiv

ove bande nije imao nikakve šanse. Goloruk, nije mogao da učini ništa drugo nego da stoji i gleda, nemoćan da pridošlice opomene na opasnost koja ih vreba.

Tada je začuo Dejvisov glas. Zvučao je ljubazno, čak prijateljski. — Gle, gle, imam još gostiju. Odakle vi dolazite? Mislio sam da sam ja jedina živa duša u celoj pokrajini.

Dok je čuo da su se konji zaustavili i prišao je prozoru. Najpre je ugledao jednog starijeg čoveka. Seda kosa uokvirivala je njegovo suncem opaljeno lice, na kome su brojne bore značile trag mnogih brigom opterećenih dana. Odelo mu je mestimično bilo poderano ostrim vrhovima trnja i pokriveno prašinom, a njegov konj je stajao glave opuštene ka zemlji, kao kod životinje koja je mnogo milja prešla bez odмора. Džemi je dobro procenio njegovo stanje, taj čovek je morao biti vrlo umoran.

Sada se u vidokrugu Holidejevog oka pojavio Dejvis. Dok ga je video kako je skinuo šešir i poklonio se nekome ko se nalazio pored starog čoveka. Trenutak kasnije, ugledao je tu osobu, mladu ženu lica rumenog od vrućine, sa bujnom ridom kosom koja joj je padala po ramenima.

Žena je ukrućeno sedela na konju i ćutke gledala Dejvisa. Bila je daleko, tako da Dok nije mogao da joj vidi izraz očiju.

— Ko ste vi? — zapitao je stari.

— Zovem se Rendi Dejvis — odgovorio je Dejvis. — Dobro došli u moj privremeni logor. Lonac za kafu ključa na vatri, a u mojoj torbi ima dosta hrane. No, bojim se da je

to sve što vam u ovom času mogu ponuditi.

— Ja sam Herold Petridž — rekao je na to stari čovek. — Ovo je moja kći Alisa.

— Drago mi je što sam vas upoznao, mister Petridže, a isto važi i za vas madam — rekao je Dejvis galantno, i još jednom se poklonio. — Po izgledu vaših konja rekao bih da su se poslednjih dana dosta naprezali. Mora da ste došli preko planine.

— Da, otuda idemo — odgovorio je Petridž i preleteo pogledom levo i desno od Dejvisa. Bio je to pogled učinjen više iz navike nego zbog nekog stvarnog razloga, ali, Dok nije bio siguran da li ga je stari video iza koprene prašinom zamagljenog prozorskog okna. Učinilo mu se kao da se pogled starog putnika zadržao na njemu delić sekunde, pre nego što je preleteo dalje. Kao da potvrđuje njegove sumnje, Petridž je zapitao.

— Jeste li ovde sami, Dejvise?

Dejvis je potvrdno klimnuo glavom. — Da. Juče mi je slučajem pobegao konj, pa sam došao ovamo gore da potražim vodu. Ali, zašto ne sjasite? Nema nikakvog smisla da sedite tu i pečete se na suncu. Možete sesti da se odmorite, dok ja pripremim kafu.

Rekavši to, Dejvis je pošao da se okrene i pođe u kolibu, kada je Dok ugledao kako starac zadiže kraj kišnog mantila i iz futrole vadi kratak pištolj teškog kalibra. Dejvis je zastao i namrštio se. Petridž je revolverom pokazao prema prozoru i rekao.

— Senka i blesak sunca poigra-

vaju se kadkad s očima starog čoveka, Dejvise, ali, mogao bih se zakleti u grob moje pokojne žene da u onoj kolibi ima nekoga. Zbog toga se lepo okrenite leđima meni i podite tamo da proverimo. Ako ste me slagali, i ako ovde sem vas ima još nekoga, želeću da znam zašto ste me slagali. Ako niste lagali, nikome se ništa neće desiti.

Dejvisovo lice se smračilo. Oštrom pogledu ne bi promaklo da se izvesno vreme kolebao, i dok je zurio prema prozoru, iza koga je pre toga stajao Dok Holidej, on je duboko uzdahnuo i progovorio. — Ne verujem da je taj lupez neka ličnost koju biste želeli da upoznate, mister Petridže. Taj je juče poslepodne dolutao odnekuda i iznenada me napao, s namerom da me opljačka. Sredio sam ga i pošto nisam znao šta ću s njim zatvorio sam ga u tu kolibu. Ali, ako ipak želite da se sami uverite, ja ću vas, naravno, upoznati, mada vas upozoravam da je to ličnost koju vaša kćerka sasvim sigurno ne bi trebalo da upozna.

— Dozvolite mi da to prosudim — rekao je Petridž i rukom dao znak Dejvisu da pođe ispred njega. Tek što je Dejvis napravio nekoliko koraka, na vrata najudaljenije kolibe iskočio je Ras Denk sa naperenim revolverom u ruci. Pre nego što je Dok stigao da vikne i upozori Petridža, Denkov revolver je bljunuo vatru i tane se zarilo Heroldu Petridžu u leđa. Devojka je prodorno vrisnula, i od njenog vrisaka, a još više od iznenadnog pucanja, njen konj se uspravio na zadnjim nogama i zbacio je iz sedla. Dok se ona izvlačila ispod nogu up-

lašene životinje, Dejvis je munjevitio izvukao revolver i naperio ga na Petridža koji je stenjao i uvijao se na zemlji.

IV

Puzeći po zemlji, Alisa Petridž se udaljila od svog oca koji je ležao oboren, a iz rane na desnom obrazu curio joj je tanak mlaz krvi. Ošamućena padom, ona jedva da je shvatila ko je, i šta se s njom desilo. Pa ipak, neko podsvesno saznanje o tragediji odjednom je trglo iz neznanja, i ona je uplašeno pogledala iza sebe, bleđa u licu, kada je kroz izmaglicu polusvesti ugledala zgrčenu nepokretnu figuru jedine osobe koju je na svetu volela.

Tada se iz njenog grla oteo rezak krik, i odjednom su konfuzija i zbunjenost koje su dotle vladale u njenoj glavi raspršene kao oblak magle na vetru. S naporom je uspela da ustane i da potrči prema Petridžu koji je ležao na zemlji. Sledila se kada je ugledala široku mrlju od krvi koja se lagano širila na njegovoj košulji negde na sredini leđa. Pre nego što je mogla sasvim da se pribere i da efikasno pomogne starom čoveku. Rendi Dejvis je dograbio za rame i okrenuo ka sebi. Alisa se razrogačenim očima netremice zagledala u njega, a onda je, ne obazirući se na revolver u njegovoj ruci pružila zgrčene prste ka njegovom licu u nameri da ga zagrebe noktima.

Videvši da je Rendi Dejvis zbog tog nesmotrenog spontanog pokušaja nadlanicom udario policu, Holidej

je laktom probio prozor. U tom trenutku Ras Denk, koji se u trku pojavio na čistini između koliba, ugledao je Holideja i opalio iz pištolja. Tane iz njegovog revolvra zviznulo je pored Holidejevog uha i zarilo se u zid iza njega, od čega je Holidej instinktivno odskočio i sklonio se u stranu.

— Rase, proverí šta je sa starcem. Devojkú ostavi na miru, ona je bezopasna — rekao je Dejvis.

Pošto je Dejvis već držao Holideja na nišanu, Denk je neometan ni od koga, obratio pažnju na Alisu Petridž koja je opružena ležala na zemlji, obuhvatajući pogledom njene duge noge, vitko telo i nabujale grudi u njihovoj punoj skladnoj lepoti. Sećajući se kako je prošle večeri bilo sa Rivom, on je u toj mladosti video nagoveštaj ili čak obećanje nekog potpunijeg zadovoljenja. Dejvisove reči zaustavile su ga na nekoliko metara daleko od Alise, i on se okrenuo i usana izvišenih u grč nezadovoljstva koji je otkrivao njegovu prikrivenu ljutinu, značajno ga pogledao.

— Stari te je imao na nišanu — rekao je Denk. — Ti ili si nešto pridremao ili nikada nisi ni bio ono za šta si se izdavao.

Dejvisovo lice se iskrivilo u ljutitu masku. — Šta sad to opet treba da znači? — promumlao je.

— Pa, to je prilično jednostavno, Rendi — rekao je Denk. — Tvoji planovi se nisu ostvarili. Ovaj čovek ovde je zaista Petridž, ali otkuda to da je s njim i ova devojka? Neka me nosi vrag ako pristajem da ovde sedim skrštenih ruku

i tebi dopustim da praviš dalju zbrku. Gde je ta grupa koju je trebalo da sačekamo, i gde je novac o kome si govorio? Najvažnije od svega nije ispalo onako kao što smo predviđali, odnosno kao što si ti predviđao.

— Mislim da se varaš Denk, ništa nije zbrkano niti će biti zbrkano — rekao je Rendi Dejvis ledenim glasom. — A što je još najvažnije, ne može biti ni reči o tome da ćeš ti nešto dopustiti ili nećeš dopustiti, prema tome, stišaj se.

Denk je stajao s Alisom Petridž pored svojih nogu, a na licu mu se ogledao izraz straha. Herold Petridž se pomerio, a onda je pokušao da dignu glavu, ali, to mu nije pošlo za rukom, i on je ponovo klonuo na tlo.

Naperenog revolvera i lica mračnog od ljutine, Dejvis je čekao Denkov odgovor. Denkov pogled je međutim, kliznuo pored njega, do ulaza u kolibu, gde je stajao Džemi Lenser glave nakrivljene u jednu stranu u položaju svojstvenom pri glupom mladiću i gledao prema Denku neodlučnim pogledom, od koga je Denk oduvek pomalo zazirao neznajući šta dolazi iza njega. Obuzet nervozom liznuo je suve usne.

— Slušaj, Rendi. Ako je Petridž došao ovamo sam, samo sa njegovom devojčicom, može biti da uopšte ne postoje nikakva kola i da ne ma nikakvih čuvara, a samim tim ni novca. Može biti da mi ovde samo gubimo vreme.

— Ti si jedini koji gubiš vreme, Rase, zato što si glup. — Rekao je Dejvis smirenijim glasom, jer je u

međuvremenu uspeo da ovlada sobom. — Pogledaj tog starog čoveka pred sobom. Živ nam je korisniji nego mrtav, to bi morao da znaš. I zapamti još jednu stvar: Nikada više ne pokušavaj da se raspravljaš sa mnom. Toga mi je dosta jednom za svagda.

Alisa je uspela da se malo pomeri na zemlji i s naporom se uspravila i klekla na kolena. Kada je primetila da je Denk proždire gladnim pogledom, ona je spustila suknju, pokrila gola kolena i ustala.

— Nemojte da vam na pamet padaju neke nepromišljenosti i nemojte preduzimati nikakve brzoplete akcije, mlada damo — rekao je Rendi Dejvis sada već mirnim glasom. — Radite samo ono što vam se kaže, i budite uvereni da vam se neće desiti ništa. Imate moju reč da će biti tako.

— Vašu reč? — rekla je Alisa jetko. — Pa, vi ste nas jednom već slagali, gubite se odavde i ostavite nas na miru. Mi nemamo ništa od onoga što biste vi hteli.

Dejvis se jedva primetno osmehnuo i namerno u znak opomene kliznuo pogledom niz njeno telo od glave do pete. Kao i Ras Denk, Dejvis je u njoj video neko ispunjenje svojih pritajenih i prikrivenih čežnji i želja. Ali, Dejvis je bio mudar, i na vreme se setio da je Denk bio taj koji je već istakao neko pravo na nju, a u ovom momentu, nije mu išlo u račun niti je želeo da njihove nesuglasice dobiju u žestini, i da postanu sukob sličan onome koji se već odigrao između njega i Teksa Koberna. U ovom momentu, morali su biti složni, jer je to bio ne-

ophodan uslov svakog njihovog uspeha. Denk je Dejvisu bio potreban ako ne duže ono bar u ovom momentu, i zbog toga je Dejvis potuljeno žmirnuo očima i prikrio u sebi ono što je o devojci mislio.

— Hajde, Rase — rekao je Dejvis. — Da završimo ovu zbrku i da ih povežemo i uvedemo u kolibu, a onda ćemo smisliti šta dalje da radimo. Nema nikakvog smisla da se ti i ja hvatamo za gušu zbog sitnica, pogotovu sada, kada je u pitanju tako krupna stvar.

Denk je promrmeljao sebi u bradu nekoliko pogrđnih reči čije značenje se samo moglo naslutiti, ali je na kraju samo slegnuo ramenima i prišao Heroldu Petridžu. Kleknuo je pored staroga i uhvativši ga za kosu, podigao mu glavu od zemlje. Smatrajući da na taj način bandit prema starcu primenjuje grubo nasilje, Alisa nije mogla da se uzdrži, i jurnula je na njega. Denk se okrenuo spreman da je dočeka, ali je pre toga Dejvis istupio napred i uhvatio je za ruke.

— Nemojte preterivati, mlada damo, i nemojte me dovoditi u preveliko iskušenje! — rekao je.

— Svinjo! — doviknula mu je Alisa u lice. — Prljava svinjo!

Dejvis je zamahnuo rukom i sa polovinom snage udario je po licu. Alisa je posrnula, a Dejvis se okrenuo kao da se ništa nije desilo i rekao. — Kako mu je, Rase?

Denk je površno pogledao staroga i digao pogled prema Dejvisu. — Još uvek je živ, ali mislim da će mu ova rana na leđima sigurno doći glave.

— Unesi ga unutra — rekao je Dejvis i gurnuo Alisu ispred sebe.

Od tog njegovog neočekivanog pokreta, Alisa je izgubila ravnotežu i pala licem ka zemlji. Dejvis je hitro pritrčao do nje, zgrabio je rukom za okovratnik i digao je na noge. Za to vreme, Denk je obuhvatio starog Petridža rukom oko pojasa i počeo ga vući prema kolibi. Holidej je čekao sasvim siguran da će se pogodna prilika da nešto preduzme i uzvрати udarac uskoro sama od sebe pojaviti. Vrata na kolibi su se naglo otvorila i kroz njih je posrćući ušla Alisa. Holidej je pošao prema njoj i dohvativši je za ramena pridržao je da ne padne. Videvši ko je unutra, ona se istrgla iz njegovih ruku. Odmah za njom u kolibu su ušli Dejvis i Denk koji je za sobom vukao Petridža, i huknuvši grozno, digao ga i kao džak bacio ga na ležaj. Dejvis se obratio Holideju.

— Učinite s njim što možete, Holideje, Ako umre, neće biti nikakva šteta. Ali, držite se što dalje od tog prozora. Pokušate li da izađete kroz njega, bićete mrtav čovek.

— Rase — obratio se potom svom saučesniku — dovedi ovamo Rivu i Džemija. Biće bolje da smo ovde svi zajedno, dok ne vidimo šta možemo da učinimo s ovo troje. Sto mu gromova! Moglo je sve biti tako jednostavno i lako.

— Ti tvoji metodi mi u poslednje vreme ne odgovaraju u potpunosti. Šta je to? Jesi li odjednom postao mek ili tako nešto? Pa, imamo Petridža i prema tome možemo ga trampiti za novac. Zar ti to ne izgleda sasvim razumno? Sem toga

tu je i devojka. Holideja možemo ubiti, ili bilo šta drugo, jer ta kockarska skitnica nije zaslužio ništa drugo. Prema tome, sve je vrlo lako izvodljivo, treba samo preći na dela.

Na to je Dejvis odrečno odmahnuo glavom. — Još ne, Još ne bar za izvesno vreme, Rase. Prepusti ti razmišljanje i kovanje planova meni, a ti malo obuzdaj taj prstić kojim se igraš na obaraču revolvera. Od ovog trenutka moramo da delujemo lagano i smišljeno. Ne sme biti nikakvih grešaka.

Denk ga je ispod oka mračno pogledao, ali nije rekao ništa. Zatim se okrenuo i izašao iz kolibe. Kada se približio brvnari u kojoj se nalazio Džemi Lanser sa revolverom u mlitavoj šaci, Riva je iznenada skočila, jurnula pored Džemija i odgurnula ga u stranu. Hitro kao srna, Riva je potrčala između dveju koliba prema šumi koja se pružala ispod njih, a njena duga crna kosa viorila se za njom kao krila neke velike crne ptice.

Denk je nešto besno povikao, i njegov povik je prigušio bolni jauk Džemija Lensera koji je od udarca leđima u vrata poskočio kao oparen. Sagnuo se žurno da sa zemlje uzme revolver koji mu je od udara ispao iz ruke, i kada se okrenuo prema izlazu da pojuri za odbeglom devojkom, na njegovom dečaćkom licu ogledale su se zbunjenost i ljutina.

Pre nego što je Džemi mogao da ispali hitac za begunicom, Ras Denk je natrčao između njega i Rive. Proklinjući iz sveg glasa, Dejvis je trčao prema ivici šume s ciljem da devojci preseče put. Bojeći se da

može pogoditi Denka, Džemi je pustio već pritisnut okidač.

Videvši da će Riva stići u okrilje šume i žbunja pre njega, Dejvis je zastao i pažljivo nanišanio. Nije mu bilo stalo do devojke, ali, nikako nije smeo dozvoliti da pobegne. Naciljao je iznad nje i ispalio hitac iznad devojčinog ramena od čega je ona uplašeno vrisnula.

— Džemi, pazi na ostale! — doviknuo je Dejvis jureći za Rivom u šumu. Denk međutim ili nije čuo ili nije obratio pažnju na njegov povik. Pošto se u trku spleo i pao na zemlju, Denk se na brzinu uspravio i prema begunici ispalio dva hica koja su proletela opasno blizu Dejvisa. Ovaj je zastao i doviknuo Denku da prekine paljbu, a onda je ponovo jurnuo za devojkom u gusto žbunje.

Za to vreme, Denk je ponovo napunio revolver i nastavio da trči prema šumi, ponovivši Dejvisovu naredbu Džemi Lenseru da pazi na ostale u kolibi. Učinio je to u pravi čas. Kada je Džemi pažnju obratio na kolibe, Dok Holidej se već provlačio kroz prozor. U istom trenutku, kada ga je Džemi primetio i Holidej je primetio mladića i shvatio da je dalje bekstvo smrtonosno opasno, ali ne pre nego što je Džemijev revolver odjeknuo. Zrno iz revolvera zviznulo je pored Dikovog uha. Holidej je izgubio ravnotežu i svom težinom tresnuo na pod, a Alisa Petridž potrčala je prema vratima i nekoliko puta ih očajnički zatresla. Ali, njeno ožajanje i njeni naponi ostali su beskorisni.

Džemi Lanser je uperio cev svog „kolta“ na vrata i opalio još jedan

metak. Zrno je probilo drvenu das-ku i Dok Holidej je priskočio Alisi i povukao je od vrata.

— Vi unutra budite mirni, inače ćete dobiti svoje! — doviknuo im je Džemi.

Holidej je uklonio Alisu sebi iza leđa, a onda se tako zajedno sa njom priljubio uz zid. Iz ove situacije trenutno nije bilo nikakvog izlaza, ali, odnekuda je gajio nadu da će kad-tad doći u položaj da uzme na nišan ovu trojicu nasilnika spremnih da za svoje dobro liše života nebrojeni broj ljudi. Pomislio je na Rivu. Uputivši se u svom bekstvu prema šumi, ona mu je indirektno ukazala i gde je mesto gde su vezani konji. I taj delić informacije, Holidej je smestio sebi u podsvest za neku buduću priliku kojoj se nadao. Zatim je snagom volje prinudio sebe da se opusti, i da, budući čovek koji nikada nije obilazio ništa što je makar ličilo na nevolju i nepriliku, čeka svoj trenutak kada će moći da stupi u akciju i da se nada uspehu.

Kopajući i nogama i rukama Riva se s teškom mukom verala uz padinu. Trnovito žbunje grebalo joj je kožu i iz ogrebotina na rukama, vratu i nogama curile su joj kapi krvi. Ali ona na to nije obraćala pažnju. Tamo negde gore nalazili su se konji. A konji su za nju značili slobodu. Posle stravične noći koju je prošla, ona nije mislila ni na šta drugo nego da pobegne iz logora nasilja u kome su gospodari života i smrti bili ljudi spremni na

svaki nitkovluk pa čak i ubistva. U glavi su joj se još uvek kovitlale misli o Doku Holideju, misli tople i blagonaklone, ali čak i taj čovek koji je u prvom trenutku izgledao pouzdan ipak ju je izdao, i kao posledica tog njenog uvažavanja za nje-ga i njena naklonost počeli su da blede.

S naporom se penjala uz brdo po-mažući se koliko je mogla rukama, a onda je odjednom osetila da je njo-me ovladala klonulost. Toliki napor bio je za nju pretežak. Gusto žbunje koje je na padini raslo doprinosilo je da penjanje bude vrlo teško i sporo. Tom njenom umoru doprino-sio je i strah koji je sa svakim pređenim korakom bio sve veći jer je iza sebe mogla čuti lomljenje grančica i kotrljanje kamenja pod nogama gonilaca koji su je pratili. Odjednom gusto žbunje se pred njom naglo otvorilo i ona je zako-račila na ivicu jedne povelike či-stine. Tamo je pored zida od suvog bodljikavog žbunja koje ih je spre-čavalo da odu dalje u šumu stajalo šest konja okrenutih glavama jedan drugome. Da nije bilo gonilaca iza nje na ovoj maloj poljani vladala bi idilična tišina i mir koju su re-metili samo šuštanje lišća i povre-meno rzanje konja. Ali, Riva nije imala vremena da razmišlja o idi-ličnoj lepoti prirode. Ugledavši ko-nje, skoro je kriknula od uzbuđenja i potrčala prema njima. Svoje sedlo ugledala je na vrhu gomile ostalih sedala i pribora za konje. Pitrčala je gomili, i podigavši z tnik za noge na svom sedlu, izvukla je iz jedne male tajne pregrade fini, vrlo oštar nož.

Dok je to radila, srce joj je uzbuđeno kucalo, i ona je shvatila kako se moraju osećati ljudi kada u rukama imaju oružje koje ih čini jačim i nadmoćnijim nad drugima. Bilo je nečeg izvanredno prijatnog u tom osećanju moći da se može uništiti neprijatelj koji je ugrožava. Pogledala je nož koji je držala u ruci. Sunce se presijavalo na njegovoj sjajnoj dugoj oštrici, i ona je udahнула duboko, spremajući se za poslednji juriš u slobodu. Ali, dok je ona pokušavala da izvuče remene i uzengije iz gomile kože i opreme, i dok je tražila svog konja, imala je neki neodređeni predosećaj da ipak neće uspeti da pobjegne. Šum kotrljanja kamenja i lomljenja grančica koje su gonioci iza nje proizvodili prestao je već nekoliko trenutaka, ali Riva nikako nije mogla da poveruje da je uspela da zavara Dejvisa i Denka, i da je uspela da im pobjegne. Pre svega, oni su morali naslutiti šta joj je cilj a drugo, kada ih je poslednji put čula, nisu bili daleko iza nje. I sada su svakako bili blizu, možda su je u tom trenutku čak i posmatrali, puštajući je sa ciničnim naslađivanjem da se domogne prvih stepenica slobode, pre nego što je šćepaju i vrata je u tragičnu zarobljeničku stvarnost.

Onda je odjednom prestala da se bavi pripremanjem konja. Poželela je samo da ubije Denka Rasa. Više joj ništa nisu značile ni sloboda ni njena lična bezbednost, želela je jedino da tu sjajnu oštricu zarije u njegova prsa, da mu nanese bol i muku, da ga zlostavlja i maltretira isto kao što je on nju zlostavljao i mučio. Riva se okrenula i sa njenih

usana sleteo je kratak krik. Denk je stajao na drugom kraju čistine sa revolverom u ruci spuštеноj pored noge, proždirući je pohlepnim i požudnim pogledom. Riva je veštим pokretom prikrla nož u krivini svog lakta, i priljubila ruku uz telo kako nasilnik ne bi primetio da je naoružana.

U tom trenutku, više se nije bojala. Strah od Denka i Dejvisa strah od muke i bola nestao je. Hladno-krvnija nego što se sećala da je ikada bila u svom životu, Riva je spustila sedlo i kao da se predaje, pošla je prema Denku.

A onda je ugledala i Rendija Dejvisa. Rendi je izišao na čistinu i stao pored Denka, i sada su obojica njih stajali nogu čvrsto ukopanih u tlo ne mičući se, ne govoreći ni reči, samo gledajući prema devojci. Riva je tek tada shvatila da je skoro naga, i da na sebi nema ništa više od nekoliko pocepanih komadića bluze i suknje koji su visili na njenim izubijanim prstima i bedrima.

Riva je odjednom osetila da je žmari ledena jeza uprkos toplim zracima sunca koji su obasjavali njeno polunago telo. Zamahom glave zabacila je kosu na leđa. Ona je uvek vodila računa o tome kako izgleda i da li na ljude ostavlja povoljan utisak. I sada, kada je bila na pragu smrti, želela je da izgleda lepo i da na one koji je gledaju ostavi nezaboravan utisak. Na njenim rumenim punim usnama zaigrao je za trenutak osmeh, upola nehajan upola bezbrižan, i kada se zaustavila ispred njih, ne dalje od nekoliko metara, ona je ponosno digla

glavu i sjajnim očima prkosno ih pogledala.

— Dakle — rekla je mirnim ali promuklim glasom — vi ste me obojica želeli i obojica ste me imali. Zašto ste sada stali, šta vas sprečava da ponovite isto, ili učinite nešto još gore kada sam samo ja sama jedna žena protiv dvojice nitkova.

Nijedan od njih nije rekao ni reč. Denk je prazno žvakao ustima, s naporom je gutao vazduh, prigušujući porive u sebi koje je jedva uspevao da kontroliše. Oči su mu gorele kao ugljvlje, a rukama je pravio nespretne pokrete kao da želi da zgrabi plen koji mu je bio na domaku. Zakoračio je jedan korak ka Rivi i okrenuo se da pogleda kako će na to reagovati Rendi Dejvis. Dejvis je stajao i dalje bez pokreta, držeći devojkicu na nišanu revolvera.

Videvši da Dejvis ostaje pasivan u toj situaciji, ohrabren njegovim držanjem Denk je rekao. — Prepusti je ti meni, rekao si mi već da te više ne interesuje. Pa lepo, ako je s tobom tako, mene interesuje i to vrlo mnogo.

Dejvis nije odgovorio ništa. Uočio je ludački sjaj u Rivinim očima i znao je sasvim sigurno da ona nešto ima na umu, da je spremna za rat sa Denkom. Znao je takođe, ako joj se bude pružila prilika, Riva će ubiti Denka. Imala je za to razloga, a sada je u njenim očima video i odlučnost da se osveti i naplati stari dug. Pokušao je da napravi svoju sopstvenu računicu. Denk mu je trebao. Riva međutim više mu nije bila potrebna. Ili, možda jeste? Nikada mu nije izgledala tako uzru-

jana, tako divljačna, tako puna strasti. Nikada mu nije izgledala kao žena koju vredi imati. Denk je učinio još jedan korak prema devojci, i na taj način stao između Dejvisa i devojke. Ni Denk nije bio naivan čovek, znao je iz iskustva da uvređeni ljudi mogu biti opasni, pa je otuda pomalo strepio od Rive. Čekao je svoje vreme, svoj trenutak, odmeravao je Rivu od glave do pete, malo sumnjičav zbog njenog odbrambenog stava i vatre u očima, ali, bio je spreman da se s njom porve i da nađe prikladan način kako da savlada njen otpor.

— Nije sve moralo da bude ovako, Riva — rekao je Denk. — Ja te želim. Ne želim te samo sada i samo ovde, već za mnogo više i duže. Videćeš, održaću reč. Odloži lepo taj nož i obećavam ti da te više niko nikada neće taći niti učiniti nešto nažao dokle god si živa. To ti kaže Ras Denk, a mada Ras Denk nije neki veliki džentlmen on zna da drži reč.

Rivin izraz lica nije se ništa promenio. Njegove umirujuće reči pune obećanja i vrlo prihvatljive za svaku osobu u situaciji u kakvoj je bila Riva, kao da na nju nisu ni malo delovale. Stajala je na svom mestu bez pokreta, držeći nož pored sebe, gledajući ga netremice, široko otvorenim očima, usana čvrsto stisnutih, očiju usjaktelih kao u progonjene besne zveri.

Denk je prišao još korak bliže. — Razmisli o ovome što sam ti rekao, Riva. Seti se samo kakva je bila prošla noć? Videla si, ja nisam nikakav klošč, nisam džentlmen, nisam čovek finih manira i slatkih reči.

Ali, ja u sebi imam muževnosti, ja sam čovek one vrste kakva je tebi potrebna. Hajde, budi razumna. Rešićemo ovaj nesporazum kao što smo rešavali i do sada neke naše sitne sukobe, a onda ti i ja možemo otići odavde i živeti zajedno srećni i zadovoljni.

Rendi Dejvis je tog trenutka zadenuo svoj revolver za pojas, jer mu se učinilo da neposredne opasnosti više nema. Posle Denkovih reči u Rivinim očima kao da je primetio neki čudan sjaj. Nije bio siguran da li je dobro protumačio taj preokret u njoj ali je slutio da je Denk uspeo da je pogodi u pravu žicu. To ga je malo iznenadilo i neprijatno trglo. Osetio je žaoku ljubomore, mada mu, kao što je rekao, do Rive nije bilo stalo. Da li je ta devojkica žudela za Denkovom životinjskom strašću? Dejvis je znao za dosta žena koje su njihovi mužjaci tukli, a ipak nisu odlazile, to je bilo nešto što on nije mogao da razume niti će ikada razumeti. Uprkos svom velikom iskustvu, psiha žene za njega je ostala nedokučiva. I sada izgleda, da ni ovu devojkicu, Rivu, nije dobro poznavao. Njoj je više odgovarao životinja Denk nego on, ponosan i uglađenih manira čovek, Dejvis.

— Šta kažeš na to? — nastavio je Denk. — Ti i ja, zajedno u ljubavi do kraja života?

Riva je pokretom glave zabacila svoju crnu kosu na ramena i pustila da joj nož klizne u šaku. Dejvis je s iznenađenjem primetio slab smešak koji joj je zalebdeo na usnama. A onda, na njegovo iznenađenje ona je pružila Denku nož, držeći ga za

oštricu, a pružajući dršku svome mučitelju. S izrazom ponosa na licu, Denk se okrenuo i pobeđnički pogledao Dejvisa.

U tom trenutku, Riva je okrenula nož, stisnula ga za dršku i svom težinom se bacila napred. Obuzet oduševljenjem zbog svoga uspeha, Denk nije primetio taj njen pokret, i kada se okrenuo, bilo je kasno. Riva je do korica zarila oštricu noža u njega, i sa divljačnim krikom okrenula oštricu. Denk je bolno zastenjao i pokušao da revolverom odbije ubod, i da se zaštiti, ali, taj potez je učinio više nagoniski nego sračunato, i zato je njegov efekat bio nikakav. Riva je ponovo zamahnula nožem i u tom trenutku Denk je opalio. Udar taneta odbacio je od Denka koji je nastavio da puca. Hici su bacili Rivu na deblo jednog drveta, a Denk je ostao da stoji na svom mestu sa drškom noža koja mu je virila iz stomaka. Gledao je Rivu kako pada, a zatim se okrenuo i uperio revolver u Dejvisa očiju usplamtelih od divlje mržnje.

— Grom i pakao! — zaurao je. — Neka i tebe vrag nosi Dejvise!

Rendi Dejvis je opalio dva hica u istom trenutku kada je nasumce ispaljen Denkov metak proleteo pored njega. Mada mu je Denk bio potreban, tu dvoumljenja nije moglo biti. Pitanje je bilo on ili Denk. Njegov dotadašnji saučesnik skljkao se najpre na kolena, i tako ostao nekoliko trenutaka zanošeći se napred i nazad kao kakva lutka obešena na konopac. Iako u agoniji, Denk se svim silama upinjao da digne revolver i ponovo opali na Dejvisa. Dejvis međutim to nije

sačekao, već je trećim metkom poslao Denka u carstvo zaborava.

— Budala — rekao je za sebe. Onda je prišao mestu gde je ležala Riva opružena, mlitava i na kraju života. Digao joj je glavu i iznenadio se kada je video da je otvorila oči. Grudi su joj se napele kao da se upinje da udahne vazduh, i kao da želi da nešto kaže.

— Reci Holideju — prokrkljaje. — Reci mu... niko drugi... samo on...

Riva je klonula u Dejvisovim rukama. On joj je spustio glavu na zemlju, a zatim se vratio do Denka i dugo je ostao tako zagledan u njega, pre nego što je zakoračio preko njegovog tela, i čvrstim korakom se uputio kroz izgaženo žbunje u pravcu koliba.

V

— Ko... ko su oni, mister Holideje? — zapitala je Alisa Petridž spuštajući se umorno na stolicu preko puta njega.

Holidej nije odmah odgovorio na njeno pitanje. Izvesno vreme bio je zauzet loženjem vatre koja se već bila ugasila, a onda je pripremio kafu da bi Alisi i njenom ocu tamnoavanje u kolibri učinio koliko-toliko snošljivim. Čak i s udaljenosti druge strane odaje, Holidej je mogao da vidi da se u obraze Harolda Petridža lagano vraća boja. Kafa i odmor činili su svoje. Mada je Petridž bio teško ranjen. Dok se ipak nadao da postoji neko zrnce verovatnoće da se starac izvuče. I Alisa je primetila znake oživljavanja na licu svoga oca i s izrazom olakša-

nja na licu, prišla je i bolje namestila čebe kojim je Petridž bio pokriven. Holidej je imao dosta iskustva sa ranjenicima, jer mu okršaji nisu bili novina, i nadao se da će čvrsti i koščati starac ipak naći put do života. Zrno ispaljeno na njega najverovatnije nije pogodilo ni jedan vitalni organ, kičmu ili srce. Bilo je to čudo.

Nalio je još jednu šoljicu kafe i rekao.

— Pitajte me za ove ljude mis Petridž. Oni su došli iz Sejdž Sitija. Izgleda da su odnekuda načuli za planove vašeg oca da sa kolima prođe kroz ova brda. Napravili su plan i sačekali vas. Namera im je bila da otmu kola i odmagle sa svim onim što se u njima nalazi.

Alisina ramena su odjednom klonula i na njenom licu se pojavio izraz zabrinutosti. Prošao je više od jedan čas otkako su čuli odjek pucnjeva u brdima. Posle toga se Dejvis vratio sam i sa sobom poveo Džemija. Lanser s vratio nekoliko minuta kasnije i zauzeo stražarsko mesto pred vratima, odmah posle Dejvisovog odlaska.

— Šta nameravaju da učine sa nama? — zapitala je Alisa.

Holidej je slegnuo ramenima. — To ne bih znao da vam kažem. mada. Kako ja vidim stvari, Dejvis je sada postao sam, prepušten sebi. Ma šta da se desilo gore u šumi, ja verujem da je sa devojkom svršeno, a da ništa bolje nije prošao ni Denk. Mislim da su oboje mrtvi.

Alisa Petridž je zbunjeno i uplašeno pogledala. — Tu je i onaj drugi mladi čovek, mister Holideje. Zar njega ne računate?

— Ne, on je tu, ali taj momak Lanser radi samo ono što mu se kaže. Naša glavna briga je Dejvis. Ako njega šćepamo, put u slobodu nam je otvoren.

— Ali, kako možemo... kakve šanse imamo da ga šćepamo? Vi nemate revolver, a otac je tako teško ranjen, ja sam samo žena i sve je protiv nas.

— Naći će se već neki način i neka šansa — rekao je Holidej, ali, bez stvarnog ubeđenja da će to baš biti tako, i odmah je u njenim očima primetio izraz razočaranja. Mada je on bio čovek opasnosti, i nije dozvoljavao da se beznade primeti u njegovom glasu. Alisa je bila inteligentna žena kojoj ništa nije moglo umaći. Uzdahnula je i gracioznim pokretom ruke uklonila bičeve kose sa vrata. Taj pokret je istakao punačku oblinu njenih prsa, i Holidejev pogled se spustio sa njenog lica na njene grudi. Primetivši njegov pogled, Alisa je planula rumenilom.

— Ostatak događaja nije teško objasniti, mis Petridž. Tu nema više mnogo da se kaže. — Nastavio je Holidej posle kraćeg ćutanja. U nekoliko rečenica ispričao joj je ukratko sve ono što se dogodilo pre njenog dolaska u logor, i njegovu ulogu u tim događajima. Alisa ga je pažljivo slušala, i na njenom licu pojavio se izraz sve veće zabrinutosti.

— Jeste li sasvim sigurni da ne postoji nikakav način da se nagođimo s tim ubicom, mister Holideje? Šta ako bi mu moj otac ponudio neku cenu koja bi ga zadržala?

Pa, mora valjda postojati neki razuman način da se iz ove zbrke izađe, i da se problem reši. Ne mogu dozvoliti da moj otac bude još teže ranjen ili povređen. Istina je da se kola približavaju, u stvari, mislim da su sada daleko samo nekoliko milja, i može biti da će biti ovde pre nego što sunce dođe u zenit. Otac je pažljivo odabrao ljude koji će pratiti kola. On ih dobro poznaje, i ima puno poverenje u njihovo poštenje, i njihove sposobnosti, a koliko je meni poznato, do sada se nikada nije prevario u procenjivanju ljudi. Videli ste i sami kako je brzo postao sumnjičav u pogledu Dejvisa i onog drugog čoveka. On ima nos da ljude proceni, u to nemojte sumnjati. Prema tome, i pratioci kola su ljudi bez straha i mane, ali, to neće mnogo pomoći kad upadnu u zasedu. Rekoste da je Dejvis prošle noći ubio jednog od svojih ljudi. A meci koje smo malopre čuli, ako je tačno ono što ste kazali, znače da su ona jadna devojka a i onaj drugi čovek mrtvi. Prema tome, ne možemo ovde sedeti skrštenih ruku i dopustiti da možda još nekoliko ljudi izgubi život. Ja sam za to da se pokuša neka nagodba.

Grickajući usne, Holidej se netremice zagledao u nju. Možda je bila u pravu. Misli su mu se gomilale u glavi, sustižući jedna drugu. Uvek brz kada je trebalo prepoznati strašnog i opasnog protivnika, na kraju je uspeo da o Dejvisu stvori konačan sud. Taj čovek nije pokazivao nikakvih slabosti, nije davao nikakav povod da se posumnja u njegovu opreznost. On je samo naoko

bio nemaran. Uprkos njegovom nenajnom ponašanju i nenajnom odevanju, on je bio opasan, osvetoljubiv, nepopravljivo zao nasilnik. Ubijanje je za njega bilo način življenja, nešto što je po njegovom mišljenju bilo nerazlučivo od života, bez obzira da li su u pitanju žena ili čovek. Otuda je znao da ova mlada žena uprkos svojoj inteligenciji i razložnom shvatanju stvari, uprkos urođenom razumu, ovoga puta nije bila u pravu.

Posle kratkog razmišljanja, Dok je rekao. — Ne verujem da biste u tim pokušajima pregovaranja odmakli dalje od početka. Bojim se da bi se Dejvis pretvarao da se u principu sa vama slaže u cilju da bi tom varkom stvari za sebe učinio lakšim i pogodnijim, a budući da je vrlo lukav i pritvoran tip, verovatno da bi u tom nastojanju bio vrlo uverljiv. Ali, čim bi dobio ono što želi, verujem da bi odmah okrenuo čurak i uradio ono što mu je u stvari cilj.

Alisa je pobledela u licu. — Šta tačno mislite time da kažete, mister Holideje?

— Hoću da kažem da će nas ubiti, mis Petridž, sve nas koliko nas ovde ima.

Alisa se zbunjeno zavalila na naslon stolice, jer nije očekivala takav neposredan i onespokojavajući odgovor. Dok je pomislio da možda nije trebalo da bude toliko grub, čak surov. Pogledao je i video da joj je lice blede kao kreč. — Zar baš tako? — zapitala je kršeći nervozno prste.

Holidej je potvrdno klimnuo gla-

vom. — Da, baš tako. — Ustao je posle toga i počeo da šeta odajom.

Alisa Petridž ga je ćutke pratila pogledom, ali nije se makla sa svog mesta, niti je nešto progovorila. Svuda oko nje lebdeo je težak zagušljiv vreo dan. Mučile su je nedoumice i teške slutnje, nije znala da li je to što je čula moguće. U razgovoru s njom, Dok Holidej je bio vrlo kratak, nije se trudio da govori mnogo, ali je na nju ipak ostavio dubok utisak. U razgovoru je bio kratak i odsečan, skoro ponekad i nabusit, ali, ona je za takvo ponašanje nalazila izgovor u događajima koji su se ogledali u ogrebotinama i masnicama po licu. Sasvim je verovala njegovoj priči i prihvatila je njegove zaključke kao tačne. Zašto bi lagao? Kakve bi koristi mogao imati od toga?

Onda je osetila potrebu da govori, neophodnu potrebu da s nekim izmeni misli i smanji napetost atmosfere koja je sve više rasla u odaji. Vrućina koja je pred podne dostigla vrhunac kao da je pretila da će je ugušiti.

— Ko je bila ona žena? — zapitala je.

Holidej je pogledao bezizrazno i kao preko volje odgovorio. — Zvala se Riva.

— Je li... je li ona bila vaša ženska?

Holidej je netremice izdržao njen pogled prebirajući po glavi odgovor na postavljeno pitanje. Nije bio nacistički koliko treba da joj kaže o odnosu između njega i Rive, ali je posle kraćeg razmišljanja došao do zaključka da nije ni važno kakav će odgovor dati. Ona je, bez svake

sumnje, molila svog oca da je povede sa sobom na ovo opasno putovanje. Kao osoba koja žudi za uzbuđenjima, kao žena koja ne prihvata da joj bude skrenuta pažnja na moguće opasnosti, morala je biti spremna da prihvati stvarnost onakvu kakva jeste, bez obzira što bi možda u drugim okolnostima odgovor kod nje mogao izazvati malograđansko zgražanje. Dakle, rešio je da iznese istinu, da se ne opterećuje nepotrebnim lažima.

— Da za izvesno vreme — rekao je.

Alisa se malo namrštila i bora na njenom čelu se produbila. — Ne mogu da razumem ni to mister Holideje. Većina od ovoga što ste rekli za mene je prava zagonetka.

— Pa, da vam onda objasnim drugim rečima, da malo uprostimo stvar. Ona je pošla sa Dejvisom u potrazi za lakim i udobnim životom. Pripadala je toj vrsti ljudi, ali, kao i većina drugih žena, dopustila je sebi da je osećanja povuku i da je uvale u neprilike koje nije mogla savladati. Suviše kasno je saznala da Dejvis i njegova družina nisu ono za šta su se izdavali i što je ona mislila da jesu. Kada je to saznala, pokušala je da nađe neki izlaz iz nemoguće situacije, i na tom mestu ja sam se slučajno uklopio u njene planove. Ona mi je pomogla da ne mislim na opasnosti u koje sam zapao, i ja sam se na neki način udružio s njom. Kad sada razmišljam o tome ipak mi je žao što se tako desilo. Ali, to je sudbina i mnogo opreznijih i razložnijih ljudi.

Holidej je primetio da su se nje-

ne usne malo stisle, kao da to što je čula nije bilo pravo. U drugim, normalnim situacijama on bi sa devojkom postupao sa više pažnje i opreznosti, ali, ograničenje slobode izjednačilo ih je na jednoj strani, a s druge strane učinilo ga je nestrpljivim. Da je Petridž došao na Divlji zapad spreman na nevolje i opasnosti sa kojima se može suočiti, može biti da se sada ne bi ni našao u ovakvoj situaciji. Ali sada, više nije imalo smisla razmišljati o tim „da je” i „ako je”, jer su sada bili tu gde su, a Dejvis i Lanser bili su opreznici i na straži. Ako bi čovek svoje rasuđivanje zasnivao na nekoj apsolutnoj pravdi, nije bilo pošteno da devojkicu Alisu osuđuje isto toliko kao njenog oca za situaciju u kojoj su bili, ali, on je to ipak činio, jer je sa njenim prisustvom njihov položaj bio znatno teži. Alisa Petridž bila je balast bez koga bi mu bilo znatno lakše.

Razmišljajući o tome, Holidej je prešao preko odaje do nje i hladno nastavio. — Na kraju, evo šta se desilo, mis Petridž. Riva je postala neoprezna, uplašila se i pokušala da pobjegne. Na žalost, to joj je donelo smrt. E sada je tako, mi smo ovde, Dejvis nas ima u šaci, a odred vašega oca ide pravo u zasedu koju joj je Dejvis namestio. I vi u takvoj situaciji predlažete da se nagodimo sa banditima.

Alisa je čvrsto stiskala usne u izraz ljutine i negodovanja. Gledala ga je ljutito, naslućujući da tim rečima nastoji da u njoj izazove želju za raspravljanjem, da je osuđuje. Ipak je rekla dosta smirenim glasom. — Žao mi je što sam uopšte

to pomenula, mister Holideje. Misli-la sam da, pošto smo svi u istom položaju, možda možemo da sara-dujemo, da udružimo naše napore kako bismo se dočepali slobode. — Ustala je i ponosno se ispravila. — Sad vidim da sam napravila glupu grešku. Nisam vas dovoljno dobro procenila.

Holidej na to nije odgovorio ni-šta. Alisa ga je ponovo pogledala sa rđavo prikrivenim preziranjem, a onda je prešla na drugi kraj oda-je i sela na ivicu kreveta. Holidej je neko vreme ostao na svom mestu, a onda se vratio do prozora i po-gledao napolje. Džemi Lanser je i dalje stajao naslonjen na drvo i pu-šio. Ugledavši Holideja, on se pre-nuo i digao pušku na gotovs.

Holidej ga je izvesno vreme ćutke posmatrao, a onda je rekao. — Da li Dejvis namerava da nas umori glađu, Lansere?

Džemi Lanser je pažljivo pogle-dao niz čistinu i kao da mu je teško da odgovori dobacio prezrivo pre-ko ramena. — Ne znam šta mister Dejvis namerava. Ali, ono što je re-kao, to će biti. Zato bih ti preporu-čio da se skloniš sa tog prozora, ili ću ti prosvirati metak kroz glavu.

— Ovaj stari čovek će umreti ako ne dobije vode i hrane — nastavio je Holidej uporno. — Trebalo bi da o tome obavestiš Dejvisa. Nadi ga i nekako ga dovedi ovamo. Sem toga, devojka bi htela da s njim napravi nagodbu.

Džemi Lanser je iznenađeno na-brao obrve. — Da se nagodi. A o čemu to?

— Pa, ima verovatno dosta stvari o kojima bi se mogli pogađati. Pre

svega obaveštenja. Tačno je da ko-la dolaze ovamo, ali može biti ne onim putem kojim Dejvis misli. Mis Petridž bi mogla i hoće da vam olakša posao ako nam donesete hra-ne i vode, i ako nas ostavite na mi-ru. Ne vidim zašto ne biste išli lak-šim putem ako biste time uštedeli sebi opasnost da vas dokrajči nečiji kuršum, Lansere.

Džemi Lanser se ugrizao za usnu, a onda je počeo da se premešta sa jedne noge na drugu, sve više i više u nedoumici zbog Holidejevog pred-loga. Ali, pre nego što je mogao doneti bilo kakvu odluku, pojavio se Dejvis idući oštrim korakom kao čovek koji je već odlučio šta i kako treba činiti.

Kada je Dejvis prišao bliže. Lan-ser je pošao nekoliko koraka njemu u susret. Mahnuo je puškom u prav-cu kolibe gde su se nalazili zarob-ljenici i brzo kao iz mitraljeza iz-deklamovao niz brzo izgovorenenih re-či. Dejvis je na to izvukao revolver i nešto mu tiho odgovorio, a onda je Džemi prešao preko čistine iz-među koliba i stao na stražu. nepo-sredno ispred vrata. Dejvis je me-đutim prišao do Holideja.

— Kako je Petridžu?

— Mislim da će se izvući, Dejvi-se.

— Odlično! A kako je devojka?

— Jeste li zabrinuti, Dejvise? Jeste li duboko zabrinuti?

Dejvis se lukavo osmehnulo. — Naravno da jesam. Holideje.

— A šta ima još novoga?

— Pomislio sam da biste voleli da znate šta je sa Petridževim ko-lima. Pa, eto, sve se otprilike od-vija onako kako smo pretpostavljali.

Kola su dole niže u preriji. Ako nastave istom brzinom, i ako se ne budu zaustavljali, stići će ovamo za nekih pola časa ili nešto više. Odlučio sam da je već vreme da organizujem prepad. Kao prvo, hteo bih da izađete ovamo kad otvorim vrata i to da izađete sa rukama visoko dignutim iznad glave, i miran kao ovčica. Baš tako, kao dobra pitoma ovčica. A onda ćete stati pored zida, tako da Džemi može u svakom trenutku da vam prospe utrobu ako vam slučajno padne na um neka luckasta ideja, dok ja budem razgovarao sa devojkom.

— Jeste li se odlučili na trgovinu, Dejvise.

— S njima Holideje, a ne sa vama. Nije mi bila namera da Petridž bude ranjen, to ste videli. U mom poslu ja sam se uvek držao principa da primenim što manje nasilja. I ovo sa Petridžem nije mi bilo potrebno, a ja sam kao što znate razuman čovek. Denk je izveo taj glupi potez, ali, sada šta možemo, šta je tu je, i više se ne može popraviti. No, sada da pređemo na posao. Da bih vam objasnio šta smeram mister, reći ću vam da ćete vi morati da budete mirni kao bubica, dok devojka radi za mene. Ona će zaustaviti kola. Za to vreme vi i Džemi i Petridž bićete u kolibi. Ne pretpostavljam da ste budala i da ćete praviti neke gluposti pogotovu kad znate da se neću dvoumiti da vas sve pošaljem na onaj svet ako u vama ne bude dovoljno razuma.

Dok je slušao šta mu Dejvis govori, Holidej je čuo Alisu Petridž kako se tiho kreće iza njega. Okrenuo se od prozora i uhvativši je za

ruku pogurao je ka sredini sobe. U ovom momentu bilo je od presudnog značaja da devojka ne pravi nikakve gluposti. Ne shvatajući njegovu nameru, devojka je istrgnula ruku iz njegove, a na to joj je Dok došapnuo.

— Čujte me dobro. Igrajte igru. Pristanite na sve što od vas bude tražio.

— Ali, šta s onim ljudima?! — prošaputala je Alisa — ja... ne mogu da glumim, kao da je sve u redu kad ništa nije u redu. Ne mogu da ih namamim u klopku koju im ovaj nitkov sprema. Neću moći da odigram ulogu koju tražite.

— Nemate nikakvog izbora madam — rekao je Holidej žurno, sve šapatom, da Dejvis ne čuje. Postupite kao što sam vam rekao, to je jedini način. Treba mi vremena.

— Treba vam vremena? — šapnula je ona ljutito. — A maločas ste mi rekli...

— Ne nameravam da se pokorim bez borbe, mis Petridž. A sada napred, i držite se. Ako mi se ukaže prilika, ja ću pokušati da pobegnem. Ako uspem da pobegnem, ne treba da brinete. Vratću se i naći ću načina da oslobodim vas i vašeg oca.

Alisa je ustuknula jedan korak dalje od njega i Holidejevi prsti su kliznuli niz njenu mišicu.

— Ne verujem da ćete to učiniti mister Holideje — rekla je Alisa gledajući ga prezrivo.

— Verujem da ćete pokušati da pobegnete i ako vam to uspe da ćete pobeći glavom bez obzira. Vi ste čovek koga nije briga ni za šta, kome je stalo samo do njega samog.

Dok Holidej je duboko udahnuo

vazduh, i u tom trenutku reza na vratima se pomerila. Zatim su se vrata otvorila i on je izašao napolje sa rukama visoko uzdignutim iznad glave. Zastao je na vratima i Dejvis mu je mahnuo da izađe napolje. Dok je koračao Holidej je čuo kako se iza njega devojka vratila do ležaja na kome se nalazio Harold Petridž. Nije imao nikakvu predstavu o tome šta bi u ovoj situaciji mogao da učini. Ali, ako bi slučajno mogao da ostane dalje od Petridža i Alise, onda bi mogao, i imalo bi smisla, da preuzme neki rizik.

— Stanite uza zid — rekao je Dejvis zapovednički — i pazite kako se ponašate. Ne bih nikako želeo da ovde priredim puščani vatromet sada kada su one budale sa kojima tako blizu, ali verujte da se neću dvoumiti da vam prospem utrobu čak i ako bi to značilo da mi ovaj plan propadne i da moram pripremiti nov. Kod mene je princip: bolje vrabac u ruci nego golub na grani. Idem samo na sigurno.

Dok Holidej ga je pogledao bezizrazno. — Mislim da nemate razloga da sumnjate u mene. Pred puščanom cevi ja sam nevin i poslušan kao odojče.

Holidej je primetio da od stiskanja drške teškog revolvera, poigravaju damari na Dejvisovoj ruci. Džemi Lanser stajao je sa njegove desne strane malo bliže zidu, i po izrazu njegovog lica i očiju, bio je spreman da ispali smrtonosni hitac kao zmija zvečarka spremna na ujed.

Holidej je pošao pored zida i Dejvis je ušao u kolibu. Zastavši ne-

koliko metara dalje od vrata, Dok ga je čuo kako kaže. — Mis Petridž.

Mlada devojka međutim, nije odgovorila na njegov poziv.

— Moram da vam kažem da mi je mnogo žao zbog toga što se desilo sa vašim ocem, mis Petridž — nastavio je Dejvis nekoliko trenutaka kasnije. Verujte mi da nisam želeo da do toga dođe, ali, morate shvatiti da u mojoj vrsti posla moram biti spreman na sve eventualnosti i sve neprijatnosti koje neko me mogu naneti...

— Vaša vrsta posla je ubijanje, mister Dejvise — dobacila mu je Alisa na to. — Vaša vrsta posla je i pljačkanje i maltretiranje ljudi, i sam bog zna šta je još vaša vrsta posla. Molim vas izađite i ostavite nas na miru.

— Nameravam da baš to učinim, madam, ali, tek onda kada mi učinite jednu malu uslugu. Dođite napolje, pa ću vam odmah pokazati.

— Ne, hvala, ostaću ovde. Neću da vam pomažem ni na koji način.

— Ako ne učinite ono što od vas tražim, vozar kola i čuvari koji ga prate biće mrtvi. To mora da vam bude jasno. S druge strane, uz vašu malu pomoć ja ću ih samo neutralisati, tačnije rečeno uzeću ih na nišan, i ako niko od njih ne bude toliko glup da napravi neku budalaštinu, neće im se ništa desiti. Uz vašu pomoć, ja ću ih samo vezati, uzeću novac i odmagliti odavde. Naravno, razume se da ću morati da svežem i vas i Holideja, ali, pre ili posle, neko će već naići i oslobodiće vas.

— Za mesec dana ili možda za godinu? — rekla je Alisa sarkastič-

no. — Zar vi mene smatrate za budalu?

— Ne nikako, mis Petridž, sve drugo samo ne to. Ne mogu smatrati glupim nekoga ko izgleda kao vi. Inteligencija se ogleda na licu, tako su mi uvek govorili. Isto tako na licu se ogleda i ko nije inteligentan.

Dok Holidej je stajao dignutih ruku pored zida i u očekivanju njenog odgovora pažljivo posmatrao Džemija Lansera. Mladić je stajao dosta daleko od njega i držeći ga na nišanu, nije mu ostavljao nikakvu mogućnost da pokuša beg. Sećajući se Džemijeve veštine rukovanja revolverom Holidej je znao da bi ga njegov metak stigao pre nego što bi uspeo da se dokopa žbunja i šume.

Dok je Holidej o tome razmišljao, Alisa Petridž je odgovorila. — Šta ste učinili s onim drugim ljudima, mislim na onu mladu ženu i vašeg saradnika?

— Denk je uspeo da stigne Rivu — rekao je Dejvis sa nevinim izrazom lica. — Ona mu se suprotstavila i počela da se bori s njim što je Denk izazvalo da izgubi strpljenje. Kad sam ih ja stigao pokušao sam da smirim strasti, ali, stvari su se već bile izmakle iz ruku. Ne znam kako se desilo da ga je devojka probola nožem, a on je u tom trenutku ustredio. Posle toga se okrenuo i napao mene. Mislim da je već bio bez razuma, u samrtnom ropcu.

— I vi očekujete da vam ja to poverujem?

— Verujte šta hoćete madam — rekao je Dejvis glasa promuklog od ogorčenosti. — Ja samo pokušavam

da vam objasnim kako su se stvari odigrale. To je važno zbog toga što ne želim da učinite bilo šta nesmotreno kada se ljudi vašeg oca nađu ovde. Vi morate da mi pomognete da dođem do tog novca, mis Petridž. Morate mi pomoći na bilo koji način, a u zamenu za vašu pomoć da odsada nikome neće ni dika faliti sa glave. Naravno, pod normalnim okolnostima, i ako ne budem prinuđen da budem grub. Treba da me razumete, ja nisam ubica.

— Niste ubica? A ovi ljudi koje ste do sada ubili?

— Ne budite tako strogi, mis Petridž — nastavio je Dejvis. Tačno je da nisam uvek bio svetac, ali verujte da sam uvek bio prinuđen. Ti ljudi su dobili uvek samo ono što su tražili. Vidite, vašeg prijatelja Holideja nisam ubio, zar ne? I ako baš hoćete, ja nisam ispalio hitac u vašeg oca, to je učinio Denk, a Denk je i sam dobio ono što je zaslužio. Prema tome, trebalo bi da mi u izvesnom smislu budete zahvalni.

— Zahvalna? — prasnula je Alisa. — Da vam budem zahvalna, vama bednom krvniku! Znajte da mi se smuča kad vas pogledam. Držite se što dalje od mene, molim vas, i radite što god vam volja, pošto ja već nisam u mogućnosti da vas sprečim. Ali, imajte na umu da ću ako mi se pruži makar najmanja prilika, da ću se odupreti svim raspoloživim silama.

Posle toga, Dok Holidej je čuo pljesak šamara, a onda tup udar tela o zemlju. Trenutak kasnije, vrata kolibe su se otvorila i Dejvis je

izašao, vukući za sobom Alisu. Dok je ispod oka posmatrao Džemija Lansera, prateći pažljivo njegovu reakciju, i osetio je olakšanje kada je primetio da se na Lenserovom licu opet pojavio izraz nedoumice.

— Udružio si se sa velikim lafom, Džemi — rekao mu je Dok podrugljivo. — Ostaješ li s njim i onda kad maltretira i tuče ženu?

Lanser je stisnuo zube i besno progundao. — Ni reč više neću da čujem, Holideje. Neću ni da pisneš, jer me tvoje reči zbunjuju.

— Razmisli i sam Lansere, imaš i ti oči i glavu. — Nastavio je Holidej da ga bocka. — Tvoj gazda Dejvis, zna način kako se sa ženama izlazi na kraj, zar ne? Pomisli samo šta je učinio Rivi i Denku? Oni se nisu vratili, to si valjda i sam video. A zašto? Zato što su oboje mrtvi. Onaj ko ima malo razuma morao bi da se zamisli ko će sledeći da umre. Ko je sledeći Lansere? Ja? Ili ti?

Lanser je naglo pobledeo, i cev njegovog revolvera odskočila je uvis prema Holidejevim grudima. Iz njegovih očiju nestalo je onog uobičajenog izraza neodlučnosti, i on je odjednom počeo da klima glavom gore-dole kao da je dobio napad padavice ili kao što čini čovek kada želi da povрати svest. Od toga klimanja glavom pramenovi kose pali su mu na čelo, i on ih je besno otklonio levom rukom, pri čemu je za trenutak izgubio ravnotežu. Holidej je stajao zaprepašćen, nije mogao da razume šta se sa Lanserom događa. Ali, to je trajalo samo nekoliko trenutaka. Za to vreme Ho-

lidej se okrenuo i video Alisu kako je ustavši s naporom sa zemlje jur-nula na Dejvisa ispruženih ruku, s namerom da mu iskopa oči.

U međuvremenu, Džemi Lanser je povratio ravnotežu i oslonio se leđima na zid brvnare. Holidej je video kako je rukama čvršće stisnuo revolver, ali je pri tome i dalje više obraćao pažnju na Alisu Petridž nego na Holideja.

Dejvis je dočekao Alisin nasrtaj, zgrabio je za ruke i jednim šamarom po ustima odbacio je na zid do Holideja. Sa njegovih usana sletela je gadna psovka, i Alisa ga je prestrašeno pogledala.

— Vrag te odneo, učinićeš ono što ti kažem, ženo! Sad mi je dosta tebe, i ako ne postaneš poslušna, može ti se svašta dogoditi!

— Nije trebalo da je tako udarite, mister Dejvise — rekao je Džemi. — Nikada ne treba tući ženu.

Dejvis se na to okrenuo i cev njegovog revolvera začas se našla uperena na Džemija. Mladić se iznenađeno trgao, i Holidej je zastao u iščekivanju, nadajući se da možda nailazi prilika za njega.

— Zar i ti tražiš ono što su dobili Denk i Kobern, Lansere? — planuo je Dejvis. — I ti mi se suprotstavljajš dakle, nosi te vrag!

— Nisam imao nameru da vam se protivim, mister Dejvise, to mi nije bilo ni na kraj pameti posle svega onoga što ste učinili za mene. Ali, mislio sam da vam kažem za tu ženu, ona ne zaslužuje to što ste joj učinili. Ona je tako čista i fina i blaga, i nije trebalo da je tako uda-

rite. Možda ste je suviše jako udarili.

Dolazeći preko čistine prema Holideju i Džemiju Lanseru. Dejvis je bio skoro van sebe od besa. Alisa je stajala leđima oslonjena na zid, i kada je Dejvis pošao prema Holideju i Lanseru, ona je učinila korak kao da želi da pobjegne, ali se Dejvis hitro okrenuo, zgrabio je za ruke, povukao je ka sebi i najzad je grubo gumnuo prema Lanseru. Dečak je u očajanju zavrtio glavom i u očima mu se odrazila zbunjenost koja ga je preplavila.

Kada je Alisa ponovo pala na zemlju suknja joj se povukla nagore i otkrila duge bele zaobljene butine. Dejvis je odjednom stao. Stao je široko raširenih nogu iznad nje i značajno pogledao Lansera.

— Dakle, šta sad kažeš? — rekao je muklo.

Lanser je progutao vazduh i znoj je počeo da mu se sliva niz lice. — Ja... ja... ne znam mister Dejvise. Jednostavno, ne znam šta da radim.

— Onda ćeš raditi ono što ti ja kažem, mali vraže! Ti i ja uzećemo ta kola sa novcem i pobeći ćemo odavde sa toliko para koliko nećemo moći da potrošimo do kraja života. Zato okreni tu pucu na Holideja i oteraj ga nazad u kolibu. Ako pokuša bilo šta, ti ga jednostavno saseci. Jesi li me čuo dečko?

Lanser je liznuo suve usne. Alisa je u međuvremenu sa naporom uspeła da ustane i stojeći ispred njih. obrisala je nadlanicom krv koja joj je curila iz donje usne. Na obrazu joj se pojavila široka otekлина, ali je ona i dalje prkosno gledala Dej-

visa pogledom žene kojom se nikakvim nasiljem ne može gospodariti. Holidej je tada shvatio da je možda bio nepravičan prema njoj misleći u početku da je slabić i mekušac. Možda je Petridž dobro znao šta radi kada je poveo sa sobom u ovu divlju zemlju. Može biti da je Alisa Petridž bila više lavica nego mačka.

— Čuo sam vas mister Dejvise — rekao je Lanser tiho.

— I?

— I... pa, učiniću ono što vi kažete mister Dejvise. Ja moram da se na nekoga oslonim, moram da slušam nekoga ko mi je činio dobro kao što ste mi vi sve vreme činili. Kobern mi nije činio dobro, a mister Denk... on me ni najmanje nije voleo. A što se tiče onih ostalih, mislim da mi ni oni ne bi činili više dobra nego vi. Jedino što ne volim to je da vidim kad neko tuče ženu. To mi je mrsko. Mama mi je uvek govorila da tako nešto nije u redu i da čovek ne bi trebao...

— Tvoja majka te je napustila i ostavila te da umreš od gladi, dečko — rekao je Dejvis bezobzirno. — Ljud su te grdili, podsmevali ti se, štitirali te kao poslednju krpnu. A šta sam ti ja učinio? Reci mi to još jedanput, da vidim da li se još sećaš.

Lanser je prljavim rukavom obrišao znoj sa lica ostavljajući trag prljavštine na nosu i bradi. — Vi ste me uzeli sebi, mister Dejvise, vi ste me nahranili, obukli, dali ste mi revolver i naučili ste me kako da ga upotrebim. Pre toga, ja nisam osećao da sam čovek, a posle susreta sa vama shvatio sam da sam neko i nešto. Nikada nisam namera-

vao da vam se protivim, mister Dejvise, ja sam vam zahvalan za sve što ste mi učinili. Ovo je bilo samo zato...

— Zaveži dečko! Ne želim da čujem više nijednu reč. Zapamti dobro, ako Holidej krene prema tebi, ispali metak u njega. A sada oteraj ga unutra i postaraj se da Petridž i Holidej ostanu tamo gde su, živi ili mrtvi. Kad se vratim nazad, oni moraju biti u kolibi.

Džemi Lanser je klimnuo glavom u znak da je razumeo naređenje, i Dok Holidej je shvatio da je Dejvisov ubistveni uticaj na mladića ponovo preovladao. Lanser se odvojio od zida kolibe i munuo Holideja revolverom u pleksus. Pri tome mu je pogled bio tvrd, a glas potmuo i grub.

— Holideje, čuo si mister Dejvisa, pa prema tome nemoj više onako da razgovaraš sa mnom. Tvoje me reči zbunjuju, i maločas se skoro desilo da sam počeo da se protivim mister Dejvisu. Odsada više neću da čujem nijednu reč od tebe, jesi li me čuo?

Holidej se okrenuo i uputio se ka ulazu kolibe shvatajući da je ovaj događaj bio potpuni promašaj. Ušao je laganim korakom unutra, a za njim je ušao i Lanser, odgurnuo vrata za sobom tako da su se ona s treskom zatvorila i naslonio se leđima na njih.

Holidej je čuo kada se Dejvis napolju obratio Alisi rečima. — Evo šta vi treba da radite, mis Petridž. Poći ćete sa mnom do one najniže kolibe odakle ćemo primetiti kola čim se ona pojave na vidiku. Ostaćete tamo, i nećete pisnuti ni reč sve dok vam ja ne kažem da izađete

i da zaustavite kola. Kad se kola zaustave potrebno je da oni stražari koji su u njima izađu napolje i da se nađu van zaklona, na čistini. Za taj deo posla imate desetak sekundi vremena. Na neki način, morate ih pozvati da siđu, morate činiti da se oni oseće bezbednim. Ako to ne učinite, ako date makar najmanji znak nekome od njih da ovde stvari ne stoje kako bi trebalo madam, desiće se ono što ni vi ni ja ne želimo. Vaš dobri tatice otići će na groblje pre nego što mu je nebo dosudilo, zajedno sa Holidejem i na žalost, zajedno sa vama... pošto prethodno ja budem završio jedan mali račun sa vama.

— Račun sa mnom? — čuo je Dok Alisu da je zapitala bojažljivo.

Dejvis se zacerekao prigušeno. — Ja imam izvesnih sklonosti prema vama, madam. — Odmahnulo je rukom videvši da ga je Alisa iznenađeno pogledala. — Hajdete, molim vas, nemojte mi reći da ne znate šta je to i da niste primetili da muškarci rado gledaju na vas. Pa, ljudi nisu slepi i vide isto ono što i ja vidim, a verovatno da su vam to na neki način stavili do znanja. — Pogledao je bezobrazno i nastavio. — Dakle kao što rekoh, imam sklonosti prema vama koje neće biti lako obuzdati ako ne učinite ono što vam budem rekao. A sada se lepo doterajte, očistite se i počestljajte. Udešite se da izgledate tako lepi i privlačni kao što vas oni ljudi koji dolaze znaju.

Posle toga, Holidej je čuo kako su se Dejvis i Alisa Petridž udaljili. U mislima je izgovorio niz psovki na Dejvisov račun, ali, to ni

Dejvis ni Lanser nisu mogli čuti. Okrenuo se i prišao ležaju na kome je počivao Harold Petridž. Starac je ležao na leđima, bled u licu i sklopjenih očiju. Ali, disao je normalno i to je davalo nade da će se Holidejeve pretpostavke obistiniti, i da će starac preživeti tešku ranu.

Dok Holidej je duboko uzdahnuo. Leđima oslonjen na vrata, sa revolverom čvrsto stisnutim u ruci i čevi uperenom na Holideja, Džemi Lanser ga je pažljivo posmatrao. Tišina se lagano nadnosila nad logor, pa se čak i povetarac potpuno utišao. Malo kasnije, iz daljine je kao kroz san do njihovih ušiju doprio klopavanje točkova. To se iz ravne prerije ka logoru približavala grupa čuvara kola zajedno sa dragocenim teretom. Lice Džemija Lansera se osmehnulo, i on se obratio Holideju rečima.

— Odsada više ni jedne reči, Holideje. Ako samo pisneš, moraću da te ubijem.

VI

— Ko ste vi?

Pitanje nije bilo upućeno nikome određenom, i niko na njega nije odgovorio. Harold Petridž se promeškoltio na ležaju i s naporom se okrenuo na levu stranu. Znoj je rosio njegove kosmate obrve i slivao se u bore na upalim obrazima.

— Ni reči — naredio je Džemi Lanser, ali, Dok Holidej nije obratio pažnju na njegovu naredbu i prišao je ležaju.

— Moje ime je Dok Holidej. Bio sam ovde kada ste vi dojahali, Petridže. Vi ste me videli kroz prozor i pokušali ste da uđete ovamo. Je-

dan razbojnik po imenu Denk pucao vam je u leđa. Vođa ove bande je Dejvis. Mislili smo da ćete posle toga odmah umreti, ali, izgleda da ste živaviji nego što smo mislili. U svakom slučaju, meni nije krivo što je tako.

Petridževe kosmate obrve namr-godile su se i sakrile njegove sive oči. Dejvis — promrmrljao je za sebe i nekoliko puta lagano klimnuo glavom, a istovremeno se u njegovim očima iskazao izraz sećanja i razumevanja. — Da, obučen je suviše nalickano za moj ukus. Od prvog trenutka nisam mu verovao. A onda me je nešto pogodilo, da, sad se sećam kako je to sve bilo.

Petridž je s mnogo napora i muke uspeo da se digne na lakat ali ga je i taj mali napor previše zamorio, i kroz stisnute usne iz njegovih grudi začulo se šištavo disanje. Holidej je priskočio s namerom da mu pomogne, ali, Petridž mu je rukom dao znak da ostane gde je, a onda je sa krajnjim naporom uspeo da se uspravi. No, u sedećem položaju nije mogao dugo da se održi i posle kratkog vremena on je mlitavo klonuo na ležaj i sklopio oči. Holideju se učinilo kao da će tog momenta umreti, ali, posle nekoliko trenutaka starac je duboko uzdahnuo i rekao.

— Šta se sem toga još desilo, Holideje. Nije potrebno mnogo pameti i mašte da bi se zaključilo da smo vi i ja ovde zarobljenici. Gde je moja kćerka?

— Sa Dejvisom On namerava da pokuša da zaustavi vaša kola i opljačka ono što se u njima vozi, naravno koristeći nju kao masku. Bo-

jim se da nismo u mogućnosti da učinimo bilo šta što bi ga sprečilo.

— Ništa, zaista apsolutno ništa ne možete učiniti — rekao je Džemi Lanser. — A sada, zavežite gubice obojica, kao što je mister Dejvis rekao, inače ću morati da vas ja učutkam. Ni reči odsada.

— Ispali samo jedan hitac Lansere — rekao je Dok Holidej — i uništićeš sve Dejvisove šanse da se dočepa kola onako kako je on smislio. Zar hoćeš da ispališ metak i alarmiraš ljude koji sa kolima dolaze ovamo?

Na Lanserovom licu opet se pokazao izraz nesigurnosti. U kritičnim situacijama, taj mladić nije znao da se snađe. Bio je dobro oružje, ali ne i mozak. — Mister Dejvis je rekao da ne izgovoriš ni reč Holideje. Čuo si ga. — Bilo je sve što je znao da kaže.

— Onda pucaj dečko — rekao je izazovno Holidej. — Pucaj mladiću i digni galamu kao da smo u paklu. Kada to čuju ljudi gospodina Petridža dojahće ovamo punom brzinom i ti i tvoj gazda bićete izgubljeni. Ne kažem da će to biti meni od nekog značaja, jer ću ja onda biti mrtav, ali, kako mi se čini, i tebi će biti sasvim svejedno. Ako nisi znao, ja ću ti to reći.

— Šta to imaš da mi kažeš. Zaveži! — izdrao se Lanser.

— Imam da ti kažem to da je Dejvis ionako već nameravao da se pobrine za tebe čim posao bude završen, a put pred njim otvoren. Onog momenta kad se dočepa novca, ti si mrtav.

Lanser je odmahnuo glavom. — Ne, lažeš! Neće on to učiniti, Ho-

lideje. Ti to kažeš samo zato da bi me zbunio. Mister Dejvis i ja ostaćemo zajedno i posle, kada se sve ovo završi. Videćeš da će biti baš tako kao što ti kažem.

Holidej se poluglasno nasmejavao smehom punim gorčine. — Ostaćete zajedno, to ti misliš Lansere, a ja ti tvrdim da nećete. Ti ćeš ostati, to je tačno, ali ovde šest stopa ispod zemlje. Zar misliš da bi ti tvoj nalickani prijatelj koji ne bi ni prstom mrdnuo za tebe, dao polovinu svog bogatstva? Ostavi se tih gluposti. Dejvis planira da te iskoristi, a kada završite posao, on će otići sam. Ako mu ovaj poduhvat uspe, on će biti u mogućnosti da ode gde god želi, zbog toga što će imati dovoljno novca da kupi polovinu Zapada i što iza sebe neće ostaviti u životu nikoga ko bi kasnije mogao da ga progoni. Zar misliš da će sa takvim parama rizikovati da na leđima vuče jednu takvu glupavu mazgu kao što si ti? Tvrdim ti da neće. Neće zbog toga što će se uvek bojati da ga možeš odati. Ne namereno, već iz gluposti.

— Ne, Holideje, ja nikada ne bih izdao mister Dejvisa. On je moj prijatelj.

— Možda ga ne bi izdao namereno i svesno — nastavio je Holidej. — Ali, možeš li mu ti garantovati da nećeš nikad napraviti neku grešku, da nećeš reći neku pogrešnu reč u blizini nekog pogrešnog uha, da nećeš slučajno zgaziti tamo gde ne bi trebalo da zgaziš. Razmisli dobro pa se priseti zar ti se nikada dosada nije desilo da nešto pogrešiš?

Džemi Lanser se uzvrpoljio i po-

„Čeo nervozno da miče ramenima kao da želi da strese neki nezgodan teret. — Prestani Holideje. Smesta prestani da me zbunjuješ. Već dva puta si to uradio i više ti to neću dozvoliti! Mister Dejvis mi je rekao da te ubijem ako budeš govorio i časne mi reči, ja ću to i učiniti. Budi siguran da te ovoga puta neću poštediti!

— Nosi se do vraga s tvojim glupostima Lansere — rekao mu je Dok Holidej. — Mister Petridž je teško ranjen, a njegova kći je bila zlostavljana i silom odvučena odavde protiv njene volje. Riva je mrtva, a isto tako i Teko Kobern i Ras Denk. A uskoro će još tri čoveka biti mrtvi ako Dejvisa pustimo da sprovede ono što hoće. A sada stoj tu i dobro razmisli o svemu, i o tome da li će Dejvis hteti da se opterećuje vukući te sa sobom. Ja ti kažem da neće, a ako se slučajno to i desi, onda ćete nastaviti zločinačkim putem sve dok vas obojicu neko ne sklepta ili dok ne budete obešeni.

Petridž je zabrinuto posmatrao Holideja i sve vreme odmahivao glavom. Bojao se da će Dok preterati u izazivanju, i da će Lanser ispaliti metak u njega. Ali, to se nije desilo, i pošto je završio svoj govor, Dok je okrenuo leđa Lanseru i prišavši do kreveta seo na njegovu ivicu. Spustivši glas došapnuo je Petridžu.

— Nemojte suviše brinuti zbog njega. Što se tiče vaše kćeri, mislim da ona ima dosta duha i pameti, i da će znati sama da se izvuče iz opasnosti.

— Ponekad ima suviše mnogo duha, Holideje. Ali, pošto kažete da ne

možemo ničim da joj pomognemo, šta nam onda preostaje?

— U ovom trenutku, vaša kola dolaze iz prerije putem koji ide uz brdo. Dejvis ih je već primetio i skovao je plan kako da ih osvoji. Kakvi su ljudi koji idu sa kolima?

— Odlični ljudi Holideje, najbolji od najboljih. Watson, vozač, proveo je sa mnom više od deset godina. On je od onih ljudi starog kova koji su osvajali ovu zemlju, čvrst je kao čelik, a tvrd kao neštavljena koža. Sem toga, on je i pametan, i što je najvažnije, ume da predoseti opasnost. Ne sećam se da je ikada stao na trulu dasku, i da je uleteo u nešto iz čega nije bio siguran da će se izvući.

— A kakva su njegova osećanja prema vašoj kćerki?

Slab osmeh dotakao je Petridžove usne. — Mogao bih da kažem skoro ista kao i moja. Ako bi se neko usudio da takne samo jednu vlas iz njene kose, taj bi imao da se napati paklenih muka da bi iskajao svoj greh.

— To je već nešto — rekao je Holidej tiho. — A šta je s ostalima?

— Tu su Korigan i Muni. Obojica su vrlo efikasni, hrabri i spremni su da grizu ako je to potrebno. Obojici sam obećao da će posle ovoga puta imati svoje sopstvene rančeve i dovoljno novca da počnu bilo kakav posao koji budu želeli. Kad sam pošao ovamo namera mi je bila da zasnujem jedan nov grad, grad koji će se razvijati na principu pravde i poštenja, bez nasilja i zločina, grad u kojem ljudi mogu mirno živeti i bez straha podizati svoje porodice. Muni je bivši šerif

i ponudio se da u novom gradu privremeno vrši dužnost šerifa dok se ne osnuje gradsko veće i ne izabere pravi šerif. Ja zaista ne verujem da sam mogao naći bolje i poverljivije ljude, makar ih tražio na teritoriji celih Sjedinjenih Američkih Država.

Dok je to slušao, lice Džemija Lansera se smrklo od poplave mračnih misli. Dok Holidej ga je ispod oka kradomice pogledao, i videvši njegovu reakciju na Petridževe reči, došapnuo starom. — Nastavimo razgovor o vašim zamislima ovako kako ste počeli, samo sa još mnogo više ulepšavanja i ružičaste boje. Znae šta misli: dobri poštteni ljudi, fine časne žene, škola, crkva, trgovine i ostalo.

Petridž jenabrao obrve i upitno ga pogledao, ali mu je Dok ozbiljno klimnuo glavom u znak da se slaže. dobro čuo. Pogledavši pored Holideja, Petridž je ugledao Lansera koji ga je posmatrao širom otvorenih očiju, i shvatio Holidejevu ideju. Osmehnulo se jedva primetno i klimnuo glavom u znak da se slaže. A onda je kao da priča bajku, sa njegovih usana provalila bujica reči o obećanoj zemlji, onakvoj kakvu je on video, zemlji punoj nada na sreću i uspeh, zemlji toliko plodnoj da je čak nije trebalo ni orati nego samo sejati, u kojoj su svi ljudi bili srećni i nasmejani, žene vedre i vesele, a deca poneta igrom i razdragana, na gomilama suvog mirišljavog sna. Dok je on to govorio, lice Džemija Lansera se menjalo, postajalo je sve nasmejanije i iz njegovih očiju nestalo je onog izraza tvrdog kamena.

Dok Holidej je za to vreme šetao sobom, slušajući i sam Petridžovu priču kao nešto što ni sam nije očekivao da će čuti. Bio je iznenađen da su Petridžove ideje za to kratko vreme i u njemu pustile duboki koren. Pomisao na lepu zelenu dolinu, uzorana polja, kuće, stada, uz to sve možda i žena. Bile su to misli koje su se morale dopasti svakome čoveku, i u tom trenutku. Dok Holidej je poželeo da je i on jedan od tih običnih ljudi o kojima je stari govorio. U tom slučaju, imao bi nekog prava da misli o ženama kao što su Riva i Alisa Petridž. Riva je bila žena koja bi mogla čoveku život učiniti vrlo uzbudljivim, ali, i Alisa Petridž nije bila žena bez duha i temperamenta. Život s njom mogao je i te kako biti interesantan.

— Tako je to Holideje. Ljudi su govorili da sam lud. Smatrali su da čovek pošto je celog života radio i tim radom stekao prilično bogatstvo treba da bude zadovoljan ako mu se ukaže šansa da se povuče u miran život i udobno proživi do smrti. Ali, ja nikada nisam stavljao komfor i udobnost iznad zadovoljstva koje čoveku daje uspešno stvaralaštvo. Čovek je po prirodi stvaralac, graditelj. Grad koji sam nameravao da izgradim i koji sam hteo da nazovem Alisa, biće moj nadgrobni spomenik. To će za mene biti materijalni dokaz da sam korisno živio i umro.

Holidej ga je dugo vremena netremice gledao. Klopavanje točkova daleko na putu bilo je sada znatno glasnije, i on je znao da će za sledećih desetak minuta odlučiti nji-

hova sudbina. Tih desetak minuta biće presudni i za Petridžove graditeljske ambicije i za mnoga druga pokoljenja koja bi živela u tom gradu koji je hteo nazvati imenom svoje kćerke. Okrenuo se Džemiju Lanseru i zapitao ga.

— Koliko ljudi si dosada ubio, Lansere?

Džemi Lanser je poskočio na mestu kao da ga je neko naglo trgao i dovikao ga pred tu kolibu sa nekog drugog mesta i iz nekog drugog vremena. Zinuo je začuđeno.

— Koliko ljudi ti je Dejvis naredio da ubiješ, Džemi — nastavio je Holidej s izazovnim pitanjima. — Četiri, pet? Koliko ljudi koje čak i ne poznaješ, koje nemaš razloga da mrziš. Dejvis ti je rekao da ubiješ i ti si to učinio. Dolina i grad o kojima je mister Petridž onako lepo govorio nisu stvoreni za tebe. Ne mladiću, zaista nisu ukoliko ne promeniš svoje navike i svoj način mišljenja. Tek tada taj grad i ta dolina biće otvoreni i tebi, Džemi.

Lanser se uzbuđeno oslonio leđima na vrata. Krupne graške znoja slivale su mu se niz čelo do obrva. Liznuo je jezikom suve usne i unezvereno odmahnuo glavom. — Dosta više toga, Holideje. Veći deo mog života ja i nisam bio kao ostali ljudi, ali, mister Dejvis, on zna šta je za mene najbolje. Ti zaveži gubicu, jesi li me čuo? Mister, zaveži gubicu ili ćeš me naterati da ti prosviram tane kroz glavu!

Senka razočaranja ohladila je Holidejeve nabujale nade. Bio je to hitac ispaljen u prazno, i Dok je sada znao da nije uspeo u onome

što je želeo. Posle toga nije im preostalo ništa drugo nego da čekaju i da se nadaju, i da konačno, ako se ništa srećno ne desi budu meta ove mlade budale.

Rendi Dejvis je prišao dovratku najudaljenije od četiri kolibe u logoru, ne skidajući pogled sa kola koja su se kloparajući točkovima dosta brzo približavala. Držao je rukom Alisu Petridž čvrsto pritisnutu na zid, sa revolverom prislonjenim na njenu bradu.

— Za nešto više od jednog minuta biće ovde. Čim te budem pustio izaći ćeš napolje i praveći se radosna mahaćeš rukama i navešćeš kolonu da se zaustavi. Ako napraviš makar jedan glup potez ili im daš neku opomenu, ako vikneš ili učiniš bilo šta što bi moglo da pobudi sumnju onih koji dolaze, ti si mrtva. Zapamti šta sam ti rekao.

Alisa je okrenula glavu i zagledala se u njegovo mračno lice. Tek tada je shvatila koliko je u njemu usađena bolesna žudnja za vlašću i novcem, i shvatila je da ništa, pa ni bezbrojne žrtve preko kojih bi morao gaziti neće moći da ga zaustavi. Zapitala se nije li možda Dok Holidej u stvari poštao grub i zločudan zbog zlostavljanja koje je doživeo od ovog čoveka. Da možda Holidej nije bio bolji nego što je ona mislila? — zapitala se, i poževela je da je u tom trenutku Holidej negde tu pri ruci, spreman da joj pomogne.

Dejvis je čvršće stisnuo rukom Alisu za mišicu i povukao je da otvori vrata. Kola su bila već sasvim

blizu, i klopavanje kola kao da je udaralo po bubnim opnama. Pogledala je napolje na poljanu obasjanu suncem, i trгла se. Kola su dolazila takvom brzinom da joj se činilo nemogućim da ih bilo ko zaustavi i spase propasti.

— Mahni rukom prokletnice! — naredio joj je Dejvis. — Mahni tako da te primete.

Alisa je bezvoljno digla desnu ruku. Poslušala je naredbu ali, nije mogla da je pokrene. Videla je Kola Watsona koji je sedeo na sedištu za vozara, sa šljampavim šeširom zabacnim na potiljak, sa pramenovima sede kose koji su virili ispod oboda, slepljeni prema čelu. Žmirećim očima Kol Watson je kritički osmatrao put ispred njih. Sa jedne i druge strane kola jahali su Korigan i Muni, ljudi koje je njen otac odabrao između stotine drugih, i kojima je u potpunosti verovao.

— Mahni im rukom, prokleta da si ženol!

Alisa se s naporom isprsilа, pokušavajući da u sebi nadvlada želju za bekstvom, svesna da, i ako bi toj želji popustila, ne bi u tome uspela. Mahnula je rukom i dok je to činila zagrizla je usne do krvi. Videvši je, Kol Watson je svom snagom potevao kočnicu i istovremeno zategao vođice. Ali, zaprega se nije zaustavila odmah, konji su vratova savijenih od pritiska uzde nastavili da vuku kola u stranu, i skrenuli ih s puta. Ali, i Watson je znao svoj posao, nije mu bilo prvi put da sedi na sedištu za vozara. Zapinjući rukama iz sve snage, vratio je kola nazad na put, i posle nekoliko oštirih trzaja kola su počela da usporavaju

i najzad su se zaustavila. Korigan i Muni, iznenađeni Watsonovim načinom vožnje, poterali su svoje konje i uporedili ih sa zapregom. Mršav i žilav, Korigan se zaprepasčeno zagledao u Watsona.

Shvatajući njegovo iznenađenje, Watson je bičem pokazao prema Alisi Petridž koja je stajala pred kolibom. Ed Korigan je međutim, i dalje držao najbližeg konja u zaprezi, i držao ga je sve dotle dok Watsonu nije pošlo za rukom da kola skrene sa puta u logor i zaustavi ih u blizini prve kolibe. Tek tada je Korigan okrenuo svoga konja prema Alisi, i tek tada primetivši strah na njenom licu, zategao je vođice. S druge strane zaprege, Muni koji je takođe primetio Alisu, poterao je svoga konja oko kola i pridružio se Koriganu.

Sedeći na konjima jedan pored drugog, obojica su pažljivo posmatrali Alisu, a onda joj je Watson doviknuo. — Šta se desilo mis Petridž? Gde je vaš otac?

Alisa je nervozno liznula suve usne, nesposobna da nađe reči kojima bi ovoj trojici pomogla da se spasi od smrti. Watson je u međuvremenu zamoćao vođice oko ruke i ispod sedišta izvukao pušku koja mu je inače uvek bila pri ruci. Sve vreme pogledom je šarao po čistini i pošto nije primetio ništa sumnjivo, pogledao je po žbunju i šumarcima oko koliba. Na kraju je rekao.

— Mel, ti i Ed ostanite gde ste i uzmite oružje u ruke.

Watson je kliznuo do ivice sedišta i već je hteo da skoči na zemlju kada se na vratima kolibe odjednom pojavio Rendi Dejvis. Dejvis se u

jednom skoku našao iza Alise i obuhvativši je rukom oko pasa privukao je sebi, koristeći njeno vitko telo kao štit. Videvši ga, Watson se trgao i zgrabio pušku, ali, kada su njegovi puni snažni prsti obuhvatili kundak, Dejvis je ispalio jedan hitac. Tane je pogodio Watsona u leđa, i odbacilo ga na bok kola. Iz Watsonovih usta nije se začuo ni glas. Nekoliko trenutaka držao se grčevito za pokrivku kola, a onda je njegovo telo lagano počelo da klizi naniže. Najzad je uz grčeviti trzaj, ispustio cirađu za koju se držao i svom težinom tresnuo o tle.

Alisa je prekrila lice šakama i priгуšila krik koji joj je poleteo iz grla. Dejvis nije obratio pažnju na njenu reakciju i hladnokrvno je uperio revolver u Korigana i Munija. Oštrim glasom iz koga je probijala njegova rešenost na sve, naredio im je.

— Vas dvojica sjašite i postarajte se da zaprega i kola ne krenu sa mesta. Ali, sjašite s ove strane konja, tako da vas stalno imam na oku. Čim stanete nogom na zemlju otkopčajte opasače sa revolverima. Ako napravite makar jedan pogrešan potez, i vi ćete dobiti ono što je ovaj stari iarac već dobio.

Muni i Korigan su izmenjali brze poglede. Muni je nešto progundao, što je ličilo na kletvu, ali sem njega to niko nije razumeo.

— Kakva ste vi to prokleta svinja, mister? — povikao je Korigan ne obazirući se na Dejvisov revolver.

— Evo ovakva — odgovorio je Dejvis i ispalio Koriganu metak u glavu. Na prasak hica Koriganov

konj se uspravio na zadnje noge i bacio svog mrtvog jahača iz sedla. Uz mukli tresak, Koriganovo telo je tresnulo na zemlju.

Muni je petama podbo svog konja i istovremeno se rukom mašio drške revolvera. Životinja je htela da jurne napred, ali se na nesreću saplela i posrnula, a Muni je iznenađen tim njenim pokretom polegao po njenom vratu. Uplašena pokretom konja, Alisa je pala na kolena i na taj način otkrila Muniju sasvim jasan pogled na Dejvisa. U klečećem položaju, videla je Munijevo punačko lice iza konjskog vrata i ugledala je kako se Munijev revolver diže prema Dejvisu. Ali, ni Dejvis nije sedeo skrštenih ruku i tu se u potpunosti otkrila njegova vrednost revolveraša. Za tren oka ispalio je dva hica od kojih je jedan pogodio konja u vrat, a drugi Munija u čelo. Istovremeno, Dejvis je skočio u stranu i pre nego što je Alisa mogla da se pomakne, ispalio je još jedan metak u Mel Munija.

Alisa je najzad uspela da savlada strah i da skoči na noge. Ali, pre nego što je mogla da nagne u bekstvo, Dejvis je ponovo dograbio. Zavio joj je ruku iza leđa i primorao je da ispred njega pređe put do kola. Watsonovi konji su nervozno poskakivali i trupkali u mestu. Stigavši do kola, Dejvis je odgurnuo Alisu i dohvativši uzde poterao zapregu preko čistine do kolibe, a onda privezao uzde za jednu kuku zakovanu iznad vrata. Zadovoljnog izraza lica izbacio je prazne čaure iz magacina revolvera i ubacio nove metke, a onda je prišao Alisi, podigao je sa

zemlje gde je ona ostala da leži i dovukao je grubo do kola.

— Stoj tu — dreknuo je na nju gurajući je na stranicu kola, a Dejvis se popeo i zadigao pokrivač koji ih je pokrivaio. U kolima su se nalazila dva velika sanduka. Sa dva hica Dejvis je razvalio katanac na jednom od njih i udarcem drške revolvera uklonio rezu koja je još ostala. Taj sanduk bio je pun vrećica od impregniranog platna. Drhtavim rukama razvezao je jednu vrećicu i kao izbezumljen zaronio golim rukama u gomilu zvečećeg novca.

Tek što je zatvorio sanduk nedaleko od kola začuo je nečije korake. Okrenuvši se u pravcu odakle je šum dolazio ugledao je Alisu koja je svom snagom trčala preko čistine. Dejvis je potegao revolver iz futrole nanišanio i ispalio jedan hitac između Alisinih nogu. Devojka je kriknula osetivši vrelinu taneta na člancima. Izgubivši od straha ritam koraka, ona se sapsela i glavačke pala napred. Dejvis je u međuvremenu mirno skočio sa kola na zemlju, prišavši joj podigao je da ustane i ponovo je gurnuo da pođe ispred njega. Alisa se od toga zateturala, skoro upola pala na zemlju, ali je povratila ravnotežu i okrenuvši se jurnula prema Dejvisu.

— Životinjo! — Kriknula je.

Dejvis je gurnuo rukama u prsa, i od tog udarca ona se opet zateturala unazad, a onda se okrenula i nastavila da hoda, sve dok nije stigla do kolibe u kojoj su se nalazili zarobljenici. Tamo je zatekla Džemija Lansera koji je stajao na ulazu u kolibu upola okrenut ka

unutrašnjosti kolibe, da bi jednim okom mogao kontrolisati šta rade Holidej i Petridž.

— Divno je uspeo Džemi — rekao je Dejvis. — Baš kao što sam ti rekao da će biti.

Lanser se hitro uklonio u stranu, i Dejvis je gurnuo izgrebanu i razbarušenu Alisu Petridž u kolibu. Jedan kratak trenutak Lanser i Dejvis su bili neoprezni, tačnije rečeno bili su zadovoljni sami sobom, i Dok Holidej je to iskoristi. Jurnuo je napred, ali je morao da odgurne u stranu Alisu koja mu se nalazila na putu i u tome je izgubio dragoceni delić sekunde. Lanser je spazio njegov pokret i digao revolver, a Holidej je očajnički jurnuo na njega. Desnom rukom uspeo je da udari mladića po zglavku i ovaj je ispustio revolver koji je pao van dovratka.

Dejvis je opalio iz revolvera i njegov loše naciľjan metak pogodio je Džemija Lansera u kuk, i odbacio ga prema zidu. Dok Holidej se sagnuo i nastavio skok. Dejvis se međutim bacio u stranu i Holidej je proleteo kroz otvorena vrata dograbivši u prolazu Lanserov ispušten revolver. No, videvši da će Dok Holidej pobaći, Dejvis je priskočio vratima i ispraznio revolver preko čistine za njim.

Holidej je međutim znao da se mora kloniti čistine, pa je potrčao pored zida kolibe ne trudeći se da odgovori na Dejvisove pucnje. Skrenuo je iza prvog ugla i punom brzinom potrčao prema zaklonu u gustom žbunju. Kada je tamo stigao za-

stao je da povrati dah, razmišljajući šta bi mu sada bilo najbolje da preduzme.

Herold Petridž je s mukom ustao sa ležaja i lica iskrivljenog od bola, polako prišao do svoje kćerke. Proklinjući sebe zbog toga što nije uspeo da pogodi Holideja, Dejvis je hitrim pokretom noge zatvorio vrata i okrenuo se da mu prepreči put.

— Pusti samo neka leži, nije joj ništa, i nije ozbiljno povređena. I još nešto, ako razvežeš jezik i odgovoriš ono što me interesuje, ništa joj se neće desiti.

Herold Petridž ga je gledao sa divljačkom mržnjom, sa mržnjom koju nikada nije verovao da može osetiti prema čoveku, makar taj čovek bio i nasilnik Dejvisovog kova. Nasuprot njemu, na drugoj strani kolibe previjen u pojasu od bola, i pritiskajući rukama krvavi kuk, Džemi Lanser je stajao naslonjen na zid, i u jednom momentu izgubivši svest počeo je da klizi na zemlju. Dejvis mu je dobacio nekoliko pogrdnih reči i Lanser je pribravši se za trenutak digao pogled i procvileo.

— Vi ste me ranili mister Dejvise, vi ste me ranili!

— Zašto si mi se namestio ispred revolvera, vrag te odneo! A sada zaveži i spremi se da pripucaš na Holideja ako se vrati ovamo.

Ali, Lanser kao da nije čuo Dejvisove reči, ili možda te reči za njega nisu više bile reči čarobnjaka kao ranije. Nastavio je gledajući Dejvisa razrogačenim očima.

— A onu trojicu napolju, njih ste ubili, mister Dejvise. Zašto ste to

učinili kada ste ih imali na nišanu, a oni nisu držali oružje u rukama?

— Zato što sam hteo! Rekao sam ti da zavežeš, zar nisi čuo? Celo ovo prokletost zamešateljstvo je tvoje delo. Sedi tu, kao što sam ti rekao, i pazi na vrata.

Dejvis je prišao Petridžu i otrgao ga od Alise. Grubim pokretom ruke odgurnuo ga je prema ležaju, a onda je silom podigao Alisu na noge i stavio joj revolver na grudi. Alisa se otrgnula od njega i ustuknula. Kada je stigla do zida i osetila da više nema mesta za uzmak ona je zastala crvena u licu. Za to vreme, Dejvis je pratio sa naperenim revolverom.

Iz ugla pored ležaja, Petridž je zarežao besno. — Ostavite je na miru Dejvise. — Ako vam je stalo do borbe, ja ću se boriti sa vama. Ako vam je cilj da mučite, zlostavljate i tučete, učinite to sa čovekom, a ne sa ženom.

— To nije baš isto, Petridže — osmehnuo se Dejvis, cinično. — Mislim da znate šta sam hteo da kažem.

Dejvis je zavukao cev revolvera ispod Alisine bluze i naglim pokretom otkinuo dva dugmeta. Alisa je digla ruke da se pokrije, ali je Dejvis na to podigao revolver do njenog vrata i rekao.

— Devojko, spusti te ruke dole i stoj mirno. Tvoj otac će mi sada reći sve o njegovim ljudima i njegovim planovima. Ako bude lagao, u tom slučaju čini mi se da ću morati da izmenim oblik neki finih stvarčica koje vidim. — Pri tome je bezobrazno pogledao na Alisine ispupčene oble grudi,

Alisa je pokušala da ukloni glavu ispred cevi revolvera, ali je Dejvis čvršće pritisnuo na njen vrat „kolt“ i ona je bolno kriknula. Herold Petridž je pošao prema njoj verovatno u nameri da je zaštititi, ali Dejvis ga je, ne okrećući se, udario nadlanicom i oborio ga na ležaj. Sedeći na podu, oslonjen na zid, Džemi Lanser je čutao polusvesno mrgodan i miran, ne obazirući se više na gadnu ranu na svom kuku.

Od siline pada, Petridž se nekoliko puta bolno uvio, a onda se njegovo telo jedanput trglo kao u grču, a posle toga on je ostao da leži potpuno nepomičan, lica izobličeno od strahovite navale bola koji mu je razdirao telo.

Dejvis je prelazio pogledom od jednog do drugog pre nego što je odstupio od Alise i rekao. — Pa eto, sad vidiš kako stvari stoje mis Petridž, i da mogu stajati još gore. Zbog toga bi bilo najbolje da umesto svog oca ti razvežeš jezik o svesmu što je on nameravao da uradi.

Izbezumljena od brige za ocem, Alisa je prkosno pogledala Dejvisa. — Šta tu ima da se kaže? — Došli smo ovamo u ovaj logor sa namerom da se odmorimo pre nego što pođemo da okončamo poslednju etapu puta. Otac i ja pošli smo napred da proverimo da nema slučajno nekih jaruga na putu ili bilo kakvih drugih neprilika i kako izgleda, naišli smo baš na to, zar ne?

Dejvis se nasmejao krajičkom usana. — Nastavi dalje.

Alisa se isprсила, svesna da time još više ističe svoje gole grudi požudnim pogledima nitkova, ali začuđeno njegovi pogledi nisu je više uz-

nemiravali, jer ona o njemu više nije mislila kao o običnom čoveku s uobičajenim željama i nagonima. Za nju, Dejvis je bio obična životinja koji nije znao ni za šta drugo do ubijanja i kome ljudski život nije značio ništa. Njen pogled prešao je dalje do Džemija Lansera, i kada je na dečakovom licu primetila zaprepasćenje, ona se setila što joj je nešto ranije toga dana rekao Dok Holidej, čovek koga takođe do tada nije mnogo cenila. Setila se da joj je Holidej objasnio da na Lansera ne treba mnogo računati, bez obzira na njegovu veštinu u baratanju revolverom i činjenicu da je potpuno u Dejvisovoj vlasti.

— Vi ste nas napali — nastavila je Alisa. — Vi ste odgovorni za to što je moj otac ranjen, a odgovorni ste i za smrt one jadne žene i dvojice vaših najamnika. Sada ste ranili poslednjeg čoveka koji vam je još preostao, a sem toga, ubili ste i tri poštena čoveka koji su sa nama došli, i uzeli sav naš novac. Šta više želite? Dobili ste ono što ste hteli, i zašto ne osedlate konja i odjašete a nas ostavite na miru?

— Koga još ima sa vama? — zapitao je Dejvis kroz zube. — Mislím ko je još bio sa vama sem Holideja.

Alisa je odrečno odmahнула glavom. — Niko. Apsolutno niko.

Dejvis je obrisao vrh cevi revolvera na nadlatici i opet nešto promumlao. — Reci, poslednji put pitam. Ko je još sa vama?

Alisa je osetila da je obuzima bezumni strah. Pitanja koja je bandit postavljao tražila su odgovor, a ona ga nije mogla dati, jednostavno zbog toga što odgovora nije bilo. Za-

što sada Dok Holidej nije ovde? Kuda je otišao? Zašto je pobjegao i ostavio ih Dejvisu na milost i nemilost?

— Nije bilo nikoga više sem ovih ljudi koje ste ovde likvidirali — ponovila je Alisa. — Otac i ja pošli smo napred, oslanjajući se na mister Watsona i ostale stražare da će...

— Ne Alisa — doviknuo je Petridž promuklim glasom okrenuvši se na stranu. Niz lice mu se slivao znoj krupnim graškama. — Reci mu istinu. Sa nama je inače svršeno, prema tome, ništa više nije važno.

U dva skoka, Dejvis je pretrčao preko odaje dopuštajući Alisi da rukama pokrije grudi. Stao je iznad starog čoveka koji se previjao u mukama i uperio revolver u njega.

— Govori, vrug te odneo!

Petridž je pogledao pored njega u pravcu otvorenih vrata. — Zar misliš da bih svoju kćerku doveo ovamo u ovu divljinu, Dejvise, a da sa sobom nemam dovoljno ljudi koji bi bili u stanju da je sve vreme štite. Ne, nisam ja nikada bio takva budala, veruj mi. Za kolima dolazi još ljudi, prilično veliki broj spretnih i spremnih ljudi. Rekao sam im da ostanu u pozadini, i da jašu za nama tri ili četiri časa jahanja, za slučaj da moji planovi ne ostanu tajna i da se nađe neka hulja kao što si ti, koja se neće dvoumiti da to iskoristi. Prema tome, vreme koje ovde gubiš u svakom slučaju ne ide ti na ruku. Učini sa mnom što god ti je volja, ali bilo bi pošteno, pošto sam ti ovim pomogao, da poštediš Alisu. Uzmi novac i idi, i učini to što brže. Ionako je

već suviše mnogo ljudi platilo glavom tvoju pohlepu.

Dejvis ga je posmatrao sumnjičavo ispod oka. Ali, Herold Petridž je samo sklopio oči i umorno uzdahnuo. Izgledalo je da ga od smrti deli samo još kratko vreme.

Ignorišući Dejvisa i njegov revolver, Alisa je potrčala prema svom ocu. Klekla je pored ležaja i drhtavim rukama prihvatila starčevu ruku. Počela je da ih izbezumljeno ljubi, da poziva svog oca po imenu, i nije prestala da ga zove, sve dok Dejvis nije glasno opsovao i otrgao je od njega.

Alisa se međutim nije dala, i on je još uvek s mnogo muke nastojao da je smiri, kada je sa zemlje ustao Džemi Lanser. Santimetar po santimetar, on se uspravio i stao naslonjen na zid, držeći se grčevito desnom rukom za ranjenu slabinu. Između prstiju se slivao tanak mlaz krvi. Na kraju je Džemi uspeo da se sasvim uspravi i da učini korak napred. Ali, tek što se punom težinom oslonio na noge, bolno je kriknuo i zamlatarao slobodnom rukom da bi održao ravnotežu.

Dejvis se hitro okrenuo i cev revolvera upravio prema Lanseru. Kada ga je mladić pogledao staklastim pogledom, Dejvis je odgurnuo Alisu u stranu i nervozno promumlao. — Šta je tebi, kuda si se do đavola uputio, Lansere?

— Odlazim, mister Dejvise — rekao je Džemi tiho. Stajao je tako jednom rukom pritiskajući ranu, a druge ispružene ispred sebe, dečakog lica iskrivljenog od bola koji ga je mučio.

— Šta? Jesi li ti poludeo? Vra-

ćaj se tu gde si, i odmori se. Za kratko vreme moramo krenuti odavde, i ti ćeš mi trebati. Ova zemlja je velika, i treba dosta snage i vremena da se prevali. Odmori se, pa ćemo krenuti.

Džemi lagano odrečno odmahnuo glavom. — Ne, mister Dejvise, ja odlazim, i to s mesta. Ne želim više ni trenutka da ostanem sa vama. Sedeo sam ovde i slušao, i razmišljao, i čini mi se da sam zaključio nešto što je trebalo i ranije da zaključim. Vi niste ono za šta sam vas ja smatrao, vi niste čovek za kakvog sam vas ja držao. Vi ste rđav, zao do dna duše, i to se sada jasno vidi.

Dejvis ga je gledao buljeći u njega iznenađeno, kao da mu se priviđa ono što čuje. Rukom je samo čvršće stegao dršku revolvera.

— Ti ćeš učiniti ono što ti ja kažem, Džemi. Pre svega, na prvom mestu nađi neki zavoj da previješ tu ranu i zaustaviš krvarenje. Zatim ćeš otići do kola, dovešćeš ih ovamo i spakovaćeš u njih našu logorsku opremu. Nemoj da te zadržava bilo šta drugo sem onoga što će tebi i meni biti potrebno. Jesi li me čuo momče?

— Džemi se lukavo osmehnu i ponovo odrečno odmahnu glavom. — Mister Dejvise ja sam vam maločas rekao da neću više da ostanem sa vama, i da neću više da slušam vaše naredbe. Završeno je s ubijanjem za vaš račun. To više nikad neću učiniti. Ostavite na miru, dakle, tu ženu i nemojte više mučiti njenog oca. Oni imaju drugog posla, treba da izgrade nov grad, treba da stvore ljudima domove, da oru, seju, žanju i...

Dejvis je izgubio strpljenje i ispalio jedan metak neposredno iznad Džemijevog ramena. Alisa je preplašeno kriknula, a Herold Petridž se s mukom digao na jedan lakat, bleđ u licu, drhteći celim telom od napore. Pružio je ruku prema Alisi, i devojka je brzo prišla i stala pored njega, ne pokazujući da ima više i trunike snage za otpor.

Džemi Lanser se okrenuo i pogledao rupu od taneta na zidu. Njegov ukočen pogled vratio se do Dejvisa, i on je nekoliko puta bezglasno pomakao usne, pre nego što mu je uspeo da kaže. — Mister Dejvise, tačno je onako kao što sam zaključio. Vi ste opasan i zao čovek. Vi ne pucate na ljude zato što oni pokušavaju da vas ubiju, kao što ste meni pričali i obmanjivali me. Vi jednostavno morate da ubijate, to je sve, i sada kada sam s tim sasvim načisto, ne želim da u tome uzmem učešća, niti želim da imam bilo kakve veze sa vama. Odlazim i napuštam vas, dakle, i želim da ovo dvoje nevinih ostavite na miru.

Džemi je zaškriputao zubima od bola u nozi, i nesigurno zakoračio prema Dejvisu. Bandit je hitro koraknuo korak nazad i brada mu je zadrhtala.

— Džemi, sam si tražio ovo što ćeš dobiti!

Džemi je bez reči klimnuo glavom. Gledajući ga, Alisi se učinilo da na njegovom licu vidi neki izraz smirenosti i blaženstva. Kao da ga ništa više nije bolelo, i kao da ga ništa nije brinulo. Sva njegova nesigurnost bila je nestala. Znala je da je mladić svestan opasnosti kojoj gleda u oči, i da ga ta opasnost

više ni najmanje ne brine, kao da ta opasnost pretili nekom drugom biću, a ne njemu.

Dejvis je opalio i drugi metak, ovaj put Džemiju u rame. Udar kuršuma okrenuo je mladića u krug i odbacio ga nekoliko teturavih koraka unazad. Ali, Džemi je uspeo da povrati ravnotežu i ponovo je krenuo prema Dejvisu.

— Rđavi ste, mister Dejvise, rđavi ste i zli do dna duše. Mora vas neko zaustaviti, mora vas neko sprečiti da i dalje činite zlo. Sada to sasvim jasno vidim. Neko vas mora zaustaviti.

Dejvis je u neverici nekoliko puta odmahnuo glavom. Obrisao je lice rukavicom, a onda, pošto je Džemi nastavio da mu prilazi riknuo je kao divlja zver i njegov „kolt“ je nekoliko puta uzastopno planuo.

Jedno tane pogodilo je Lansera u vrat, i videvši groznu ranu Alisa je vrisnula. Lanser je pao na pod krkljajući, a onda je s naporom pokušao da se dignu na kolena. Dejvis je međutim nastavio da puca u njega sve dok nije ispraznio magacin revolvera.

— Nosi se u pakao, nosi se u pakao! — Proklet da si! — Urlao je.

Alisa je osetila kako joj noge klecaju i najzad izdaju. Pred očima je počelo da joj se talasa i kovitla. I odjednom, soba se okrenula oko nje. Pružila je ruku ne bi li dohvatila ruku svoga oca, ali je promašila i skljkala se na pod. Na šum njenog pada, Dejvis se okrenuo i pogledao je široko razrogačenim očima u kojima je gorela ubilačka vatra.

Iza njega, Džemi Lanser je ležao na prašnjavom podu i na njegovim

tankim usnama lebdeo je slab smešak. Zatim je taj osmeh nestao, crte njegovog lica su se ispravile i on je bio mrtav.

VII

Skriven u žbunju u blizini glavne kolibe, Dok Holidej je jasno čuo pucnje. Ne znajući šta da preduzme u vezi sa Dejvisom i Lanserom, došao je do zaključka da je najbolje da čeka i da vreme radi u njegovu korist. Vraćajući se tiho prema kolibi, dosetio se da je po damu suviše riskantno ići, i zato je otišao do mesta gde su Denk Ras i Riva ležali još nepokopani. Tu je takođe našao i konje i pošto je odvezao svoga, odveo ga je čitavih pola milje dalje, pre nego što ga je privezao u senci jednog granatog drveta. Našavši u blizini i jedan izvor u stenama, umio se i oprao brazgotine i uboje po licu i telu.

Vrativši se posle toga u zaklon žbunja u blizini kolibe, seo je i počeo da čeka. Njegova glavna briga bila je mlada žena u kolibi, koja se tamo nalazila s ordinarnim ubicom i jednim dečakom nesposobnim da rasuđuje svojom glavom. Morao je da na neki način izvuče Alisu iz Dejvisovih kandži. U magacin Lanserovog revolvera moglo je stati pet metaka, pa je o tome morao voditi računa. On sam bio je naviknut na revolver šestometak, pa je taj jedan metak manje u slučaju zabune mogao skupo da ga košta. Nekoliko minuta posle pucnjeva, vrata kolibe su se s treskom otvorila i iz kolibe je izašao Dejvis, vukući za

sobom Alisu Petridž koja mu se slabo opirala. Pre nego što je Alisu stavio ispred sebe i počeo da je gura ka ukočenim kolima, Dejvis se nekoliko puta nervozno osvrnuo oko sebe. Očigledno se bojao zasede, pa mu je devojka služila kao štit. Vrhom revolverske cevi gurao je u leđa sve dok je nije naterao da se popne na vozačko sedišta, a onda se i sam popeo i seo pored nje. Holidej je i dalje čekao ne želeći da se otkrije sve dok je Lanser u kolibi. Tek tada se zapitao za razlog pucnjave koju je čuo u kolibi i činjenica da se Lanser i posle dužeg vremena nije pojavio, dovela ga je u nedoumicu. Setio se kako je Dejvis ustrelio Koberna. Zašto ne bi bilo moguće da ubije i Lansera koji bi mu u svakom slučaju uskoro bio na teretu?

Holidej je promrmeljao sebi u bradu nerazgovetnu kletvu i ustao na noge. Potrčavši iz žbuna, došao je u blizinu kolibe sa strane gde ga niko nije mogao videti, i došao do zida, a da niko nije opalio ni hitac. U tom trenutku, Dejvis je već pokretao kola, upravljajući ih prema putu koji je vodio niz padinu brda.

Holidej se prikrao pored zida do ulaza u brvnaru, a onda jednim udarcem noge odgurnuo vrata i hitro skočio unutra. Zastao je za trenutak sa naperenim revolverom, špartajući očima po unutrašnjosti kolibe. Kloparanje točkova kola na proplanku bio je jedini šum koji je remetio tišinu.

Tek tada je ugledao Petridža koji se upinjao da ustane sa ležaja.

— Alisa, Holideje! Spasite je! — zavapio je promuklim glasom.

Videvši okrvavljeno telo Džemija Lansera Holideju je za trenutak zastao dah. Smrt nije bila novina za njega, ali je Džemi Lanser u smrti izgledao tako detinjast i nevin, da ga je taj prizor duboko dirnuo. Okrenuo se i izašao na vrata, baš kad je Dejvis prelazio na kolima poslednji deo čistine, pre nego što će izaći na dugačku travom obraslu padinu. Dejvis se osvrnuo preko ramena i pogledao prema njemu, odgurnuo Alisu laktom sa vozačkog sedišta na zadnji deo kola, a onda dograbio pušku sa sedišta pored sebe.

Metak iz Dejvisove puške zario se u zid kolibe iza Holideja, a skoro istog trenutka grmnuo je pucanj. Holidej je potrčao ali Dejvis je vođicama ošinuo konje po leđima i poterao ih u brži kas. Shvativši da ga tako ne može stići, Dok je zastao, ispalio za njim jedan hitac i video kako je tane procepilo platno na arnjevima. Videvši da je na domašaju pištolja, Dejvis je naglo potegao uzde i naglo okrenuo kola, uputivši ih prema neravnom kamenitom terenu koji ga je vodio do padine obrasle gustim žbunjem i drvećem. Pod njegovim zapovedničkim trzanjem vođica, konji su tutnjali niz kratku padinu. Kola su odskakala, naginjala se čas na jednu čas na drugu stranu, propinjala se prednjim i odskakala zadnjim delom, dižući za sobom oblake prašine.

Holidej je za njima ispalio još je dan metak, ali kola su u tom momentu zašla među drveće i nestala sa vidika.

Holidej je potrčao nazad do kolibe, i tamo zatekao Petridža u stolici, lica nagnutog nad sto. Skinuo je Lanseru njegov pojas sa mećima i pripasao ga sebi oko bedara. Kada se ponovo okrenuo Petridžu, starac je bio digao glavu.

— A Alisa? — zapitao je Petridž.

— Dejvis je odveo sa sobom. Zakašnio sam i nisam mogao da ga sprečim.

Petridž je stisnuo usne, i mišići na vilicama su mu zaigrali od napora. Zatim je duboko uzdahnio od čega se na njegovom licu ukazao grč bola i s mukom je pokušao da ustane.

Ali, Dok Holidej ga je sprečio da to učini. — Bolje bi bilo da ostanete gde ste, Petridže. Dejvis ionako ima priličnu prednost ispred mene. Previću vam ranu toliko koliko mogu, a posle ću poći u poteru.

— I ja ću poći sa vama, Holideje. Moći ću da se držim u sedlu. Dovedite mi mog konja.

Dok nije imao nameru da gubi vreme u raspravljanju s njim. Izašao je napolje, potrčao do svoga konja koji ga je čekao i vinuo se u sedlo. Odjahao je u šumicu do mesta gde su bili sakriveni ostali konji, osedlao jednoga, a ostale odvezao i rasterao u slobodu. Zastao je tek toliko da poslednji put pogleda Rivino krvlju umrljano izmučeno telo, pre nego što je obo konja petama i naterao ga u trk.

Stigavši do kolibe, privezao je konje za jedan kolac i ušao unutra. Petridž je stajao na prozoru i gledao preko cistine u pravcu gde se još uvek kovitlao oblak prašine. Izvesno vreme posmatrao je Holideja, a onda je rekao.

— Zašto ste se vratili Holideje? Jednom ste pobjegli iz pakla, bili ste slobodni i mogli ste ići kuda želite.

— Da li biste vi pobjegli, Petridže?

Stari putnik je pritegao i bolje namestio opasač. — Ne znam. Da se nekim slučajem desilo da sam Alisu izvukao odavde nepovređenu, ne verujem da bi opasnost u kojoj ste se vi zatekli na mene toliko uticala da se vratim i pokušam da vas spasem.

Holidej se neprimetno osmehnuo. — Pa lepo, to je vrlo iskreno i baš zato mi se dopada. A sada dajte da vam pogledam tu ranu na leđima.

Dok je zadigao starčevu košulju i posle kratkog pregleda rekao. — Mogu da vam očistim ranu, previjem i malo dezinfikujem solju. To bi moglo da spreči infekciju i trovanje. Ali, ako budete seli na konja, mister, znajte da ćete morati da prođete kroz pakao mučenja.

— Mnogo puta sam u životu prolazio kroz pakao, Holideje. Ako ga još jednom prođem, za ljubav Alise, to neće biti ništa strašno za mene. Izdržaću.

Holidej je izašao napolje, prišao svome konju i iz putne torbe izvadio bočicu sa solju. Na komad zavoja posuo je sitna bela zrnca i zavoj zasut solju čvrsto previo na Petridžova ranjena leđa. Starac je stojički podneo bol, i samo se malo namrštitio, a kada je Holidej završio previjanje on ga je pogledao u oči i rekao.

— Jeste li spremni, Holideje?

— Naravno da jesam.

Petridž je prvi izašao iz kolibe pošto je prethodno kratkim pogle-

dom osmotrio unutrašnjost. Grobnog izraza lica, on se lagano popeo u sedlo, okrenuo svog konja i pošao putem preko čistine tamo gde su njegova tri kauboja ležala mrtva na suncu.

Od napetog razmišljanja na starčevoj slepoočnici iskočila je jedna čeona žilica, a sve vreme dok su odmicali od čistine, grizao je usne i micao ih kao da nešto bezglasno govori. Pogledavši ga pažljivije, Dok je primetio plamen mržnje u njegovim očima.

— Hoćete li mi dodati taj revolver Holideje, ako vam nije teško — rekao je pokazujući revolver koji je ležao u futroli na Munijevom opasaču, kada su stigli do mesta gde su izginuli kaubojski ležali. — Znam da bi Mel želeo da tim revolverom usmrtim Dejvisa.

Holidej je sjahao s konja, uzeo revolver s opasačem i pružio ga starome. Pošto je ponovo uzjahao, okrenuo je konja i poveo u drugom pravcu. Oborenih očiju, Herold Petridž je ostao na tom mestu nekoliko trenutaka, a onda je odlučno digao glavu i pošao za Holidejem. Sunce se lagano puzeći spuštalo niz crveno nebo na zapadu, ali su ih njegovi zraci još uvek žarili kroz izmasticu prašine koja je lebdela nad žbunjem i šumarcima pamukovog drveća. Holidej je odatle poveo Petridža ka podnožju brdašca, i kada je odmakao oko pola milje, usporio je konja da bi proverio da li ga starac prati. Učinilo mu se da je Petridž znatno bleđi nego kad su pošli, i da izgleda potpuno iscrpen.

— Jesu li ovi ljudi koje smo go-

re ostavili sačinjavali celokupan vaš odred, Petridže? — zapitao je Dok.

Petridž je klimnuo glavom. — Pokušao sam da prevarim Dejvisa da za ovom trojicom dolazi još ljudi, ali, to nije bila istina. Nadao sam se da će to saznanje kod njega izazvati paniku i da će pohitati da pobegne a nas ostavi. Može biti da mi je i poverovao, ne znam sigurno. Ali, pošto je ubio onog mladog Lansera, postao je sumanut, skoro lud. Ličio mi je na nekoga koga je uhvatilo ludilo ubijanja. Moramo ga uhvatiti. Daću sve na svetu samo da moju kćerku vidim živu, zdravu i bezbednu.

Holidej je osetio da ga stari Petridž prodorno posmatra kao da želi da sazna koliko takvo obećanje deluje na Holidejevu želju da se angažuje u oslobađanju njegove kćerke. — Ne može dugo terati konje takvom brzinom po ovom terenu, a da se ne zaustavi da ih odmori — rekao je praveći se nezainteresovan. — Sem toga, na ovakvom tlu ostaviće trag koji ćemo lako moći da pratimo. Zna li šta je tamo iza onih brda?

— Tamo je pravi raj Holideje. Obilje trave dobre za ispašu, više nego dovoljno drveća za gradnju kojom bi se moglo izgraditi naselje znatne veličine, i što je najvažnije, obilje vode. Kada sam prvi put video taj predeo, znao sam da će to biti moj poslednji dom.

Holidej je zapazio da se u tamne umorne stare oči uvlači neka neshvatljiva toplina. Starac je uprkos svom iskustvu prava sanjalica, rekao je Dok sebi. Nekadašnji tvrd i nepokolebiv borac koji je teško ži-

veo i koji sada sanja o tome da se povuče u mir i da ostatak svog života provede u blagostanju i odmoru. Ali, Dok je verovao da je starac u svojoj prošlosti ostavio nešto čega se s vremena na vreme rado seća.

— Za jedan čas pašće mrak — rekao je Dok. — Voleo bih da pre toga što više stignemo Dejvisa, za slučaj da on nastavi vožnju cele noći. Bojim se da ćete morati da put nastavite sami. — Kako sada stvar stoji, vi me samo zadržavate.

Petridž je izvesno vreme sa poštovanjem gledao Doka Holideja a onda je potvrdno klimnuo glavom. — Voleo bih da se nađem tamo kad ovom gonjenju bude kraj, Holideje, ali osećam da je to nemoguće. Svaki minut koji provede u Dejvisovim rukama, za Alisu će značiti više straha i više muka. Mislite li možda da bi on... kako da kažem, kad pomislim kako je gledao...

Dok Holidej je skrenuo pogled u stranu. — Od tipa kao što je Dejvis možemo se nadati svačemu. To je razlog što ne bih želeo da izgubim nijedan trenutak.

Petridž je duboko uzdahnio i pogledao u daljinu. — Poveravam vam njen život i njenu bezbednost, Holideje. Novac za mene više ne znači ništa, to sam vam i maločas rekao. Nađite Dejvisa i spasite mi Alisu, i možete od mene tražiti što želite. Neću vam odbiti.

Holidej se zagledao u daljinu. Tamo daleko oko planinskih vrhova koji su se dizali pred njima parajući crvenkasto nebo, skupljali su se tamni oblaci. Izlomljena blještava

linija zaparala je horizont, a onda se ugasila, posle čega se u daljini začula grmljavina kao tutanj mnogo stotina topova.

— Držite se sasvim blizu podnožja ovih brda — rekao je Holidej. — Kada počne oluja, a sigurno je da se približava, nađite neki zaklon. Nema nikakvog smisla da nađem i likvidiram Dejvisa i da posle toga vašu devojčicu dovedem mrtvom čoveku.

Rekavši to, Dok Holidej je jako mamuznuo svog konja. Mig je zagazio i preplivao jedan širok potok, zatim pretrčao u galopu duž jednog dugačkog niskog brda i presekao uzduž dolinu na koju je naišao. Sada je Holidejevo lice počeo da miluje hladniji povetarac, i on je osetio miris kiše koja se približava.

Njegov snažan ždrebac nastavio je trk ujednačenom brzinom, i Holidej je osetio užitak kao da leti, što je uvek osećao kada se nalazio na leđima svog voljenog konja sa kojim se osećao kao jedno biće. Odjednom je tutanj grmljavine postao jači, i on je zapazio da su se tamni oblaci dosta približili. Zatim su počele da padaju prve kapi kiše. Poterao je svog konja uz jednu okomitu padinu, ciljajući ka nešto višem terenu. Kada je stigao do brdskog prevoja usmerio je svog konja ka jednoj skupini stena i stigavši tamo skočio iz sedla, povukao svog konja u jednu jarugicu, privezao ga za žbun i napunivši revolver uputio se ponovo uz padinu, nadajući se da će tamo uhvatiti bolji položaj za borbu.

Držeći Džemihev revolver uspeo

se na vrh najveće stene i bacio pogled napred.

U daljini je ugledao kola pokri-vena ceradom. Dok je pomislio da je oluja već zahvatila begunce i bio je uveren da je Dejvis nameravao da se dočepa nekog zaklona. Vrativši se do svog konja, Dok je skočio u sedlo i punim trkom poterao životinju kroz praznu preriju, ne ha-jući ni najmanje da li će ga Dejvis videti ili ne. Jedina Holidejeva stvarna briga bila je da li će stići na vreme da spase Alisu napastvo-ovanja i pakla koji je mogla da pre-živi ako ga uopšte bude preživela.

Dok je tako jurio, na um mu je odjednom iznenada kao blesak mu-nje došla čudnovata pomisao. Za-što se on uopšte toliko brinuo za de-vojku? Jedva da je poznavao. Na-ravno, dopadali su mu se njen spo-ljašni izgled i njen borbeni i razu-man duh, ali ona jedva da ga je gle-dala nešto bolje nego druge, i ras-pravljala se s njim sve vreme koje su proveli zajedno. No, to joj ipak nije uzimao za zlo. jer je pretpo-stavljao da je njeno držanje bilo posledica nemoguće situacije u kojoj se nalazila sa starim Petridžem sko-ro na samrti, Dejvisom sa njegovim revolverom uvek naperenim iznad glave i jednim maloumnim mladi-ćem koji ih je čuvao, spreman da svakog trenutka izvrši Dejvisovo naređenje.

Odbacio je sve misli o njoj iz gla-ve. kada je zaključio da ga te misli uznemiravaju i dekoncentrišu. Kiša je sada već jače padala, kvaseći mu odelo uprljano prašinom. Posle ova-ga pomislio je Holidej biće mu po-

trebno ne samo kupanje nego i čiš-ćenje i peglanje odela da bi sebe do-veo u red. Usporio je malo da bi preko ramena prebacio tanku pele-rinu i da bi navukao šešir dublje na oči, i tako zaštitio oči od šiba-nja vetra i kiše. Za divno čudo, konj je izvanredno podnosio napor i pokoravao se svakom njegovom zahtevu. Odjednom je kroz mlazeve kišnih kapi primetio da se prerija sužava i pet minuta kasnije, zate-gao je vodice i zaustavio konja na ulazu u jednu uzanu dolinu. Bio je već zašao nekih stotinu metara u udoljicu, boreći se sa sve jačim na-letima vetra i sve krupnijim i češ-ćim mlazevima kišnih kapi, kada je odjeknuo prasak puške i metak od-neo mokr šešir sa njegove glave. Holidej je plegao po konjskom vratu i izvukao revolver iz futrole. Mada se mrak još nije bio sasvim spustio, on nije mogao da vidi ni kola ni trag koji su ona za sobom morala ostaviti.

Čekao je tako bez pokreta, znaju-ći koliko veliki rizik preuzima se-deći u sedlu na brisanom prostoru, ali, svesno je izdržao, znajući da mu je potreban još jedan putokaz gde bi se mogli nalaziti Dejvis i Alisa Petridž.

Ali, na njega niko nije ispalio vi-še nijedan metak. Posle nekoliko minuta poterao je konja u lagani hod, šarajući pogledom po kameni-tim padinama na obe strane udolji-ce. No ipak, nije video ništa, nigde nije bilo ni znaka od kola. Zbunjen time, nastavio je da jaše kroz dolju sve dok nije izašao van domašaja pušcanog hica. Tada se zaustavio,

sjahao i zavezao svog konja i pešice se uputio nazad.

Vidljivost je postajala sve slabija, a pljusak sve jači, i tako je nastala noć i s tamom i tama u kojoj se nije video ni prst pred okom. Ali, Holidej nije bio zabrinut. Daleko iza njega čekao je Petridž, a on sam bio je ispred bandita. Između njih dvojice Dejvis je bio u klopci. Sišavši iz sedla navukao je bolje ogrtač na ramena i glavu, da bi se koliko-toliko zaštitio od kiše i sačekao jutro.

Rendi Dejvis je bio zabrinut. Svi njegovi dobro skovani planovi nisu se ostvarili. Proklinjao je sebe i svoju zlu sreću zbog takvog razvoja događaja. Zlu sreću je najpre navukao Kobern, a Džemi Lanser je dodao poslednju kap nesreće u već punu čašu. Sada je bio sasvim sam sa jednom ženom koja mu je samo bila na teretu i koja je odbijala da mu se pokori. Bio je prinuđen da je veže i da je ostavi vezanu u kolima, a sada je stajao pored konjske zaprege pokušavajući da se pribere i smisli šta da preduzme dalje.

Iako nije u potpunosti uspeo, mogao je reći da je dosada izašao kao pobednik. Imao je novac i nikoga sa kim bi morao da ga podeli. Bio je sada bogat čovek, bogatiji nego što je ikada u najpoetskromnijim snovima mogao da sanja. Taj osećaj ispunjavao ga je blaženstvom. Kada se jednom izvuče iz ovog sosa u koji je zapao, moći će da živi na visokoj nozi, kao pravi istočnjački knez. Već je smišljao kako će otputovati u

Čejen, kupiti sebi fina odela, kuću u gradu, a možda početi i neki unosan posao koji naravno ne bi vodio sam, nego preko nekog plaćenog čoveka, a on bi se sa svoje strane bavio društvenim životom, čak možda i pozivom koji bi mu mogao doneti zavidan položaj u društvu. Bila bi to dostojna osveta časnim i uglednim damama koje su samo godinu dana ranije odbijale da ga prihvate, smatrajući ga bednim ništavilom i skitnicom.

Dosta razmišljanja o budućnosti, rekao je sebi. Ako se suviše bude koncentrisao na to, mogao bi doći u opasnost da zanemari budnost i upadne u neku nepredviđenu opasnost. A u borbi protiv Holideja postati neoprezan, bilo je isto što i postupati van svakog razuma, to je kao iskusan bandit, Dejvis dobro znao. Ljutio se na samog sebe što je pronašao Holideja kada je taj nezgodni smutljivac ujahao u dolinu gde ga je vrebao sa zapetom puškom. Željan da ga se što pre otaras, opalio je suviše brzo, bez dovoljno nišanjenja, a sem toga, smetala mu je i devojka koja je u tom trenutku pokušala da opomene Holideja. Ali, svejedno. Kiša je sve jače padala, a tama je bila sve gušća i Holidej, onakav ludak kakav se pokazao, neoprezno je prošao pored njega. Može biti da je produžio da jaše sve dalje i dalje, i da je sada miljama daleko. Pomisao da je bezbedan omogućavala je Dejvisu da mirno razmisli o planovima kako da se najbrže i najlakše izvuče. Odlučio je da opljačkani novac spakuje u jednu putnu torbu i da pobegne na najjačem i najbržem konju iz za-

prege. Što se Alise Petridž ticalo, o njoj još nije bio doneo nikakvu odluku. Želeo je i nameravao je da je ima, ali u ovom trenutku bio je suviše uzrujan i napet zbog bekstva kroz preriju, i njegova želja za njom bila je zbog toga u izvesnoj meri prigušena.

Obuzet tim mislima Dejvis je odšetao do ivice čistine i provirio napolje, u tamu koja je vladala u dnu udoljice. Odatle gde je stajao nije video ništa. Nije se čuo nikakav šum sem nejasnog zavijanja vetra i šuma kišnih kapi koje su se odbijale od stena. Ako kiša bude tako padala, razmišljao je Dejvis zadovoljno, do jutra će trag kola biti potpuno zbrisan i sa namirnicama nagomilanim u kolima mogao je ostati bezbedan u svom skloništu mnogo nedelja. Pri toj pomisli, Dejvis se osmehnulo u sebi. Alisa Petridž mogla mu se odupirati koliko god hoće, ali, jednog dana shvatiće da je ta borba beskorisna i možda će mu se dobrovoljno podati i pružiti sve od sebe.

Možda bi sve bilo mnogo lakše da nekom nesrećnom slučajnošću nije ostavio njenog oca da umre. Imao je dosta iskustva sa ženama, u svakom slučaju dovoljno da sebe uveri da su one sposobne da brzo zabrave neprijatne usnomene samo ako im to nekim slučajem odgovara. Pa, rekao je sebi, nedelju dana s njom ovde u pustinji, gde bi bili potpuno sami, baš bi mu prija'o. naravno, kada Holidej bude daleko. Pitao se da li će Holidej tada biti daleko. Zašto ne bi bio?

Rendi Dejvis se okrenuo i pogledao prema kolima, osetivši odjed-

nom da ga neodoljiva želja za Alisom nekontrolisano obuzima. Uvek je bilo isto tako kada mu se neka žena dopadala. Nikada nije mogao da se obuzda, ništa nije moglo da ga zaustavi i u takvim trenucima on je činio razne nepromišljenosti. Tako mu se desilo u svoje vreme u Rio Bravu sa gradonačelnikovom kćerkom, jednom veselom neobuzdanom i inteligentnom mladom ženom koja ga je svojom igrom dovela do te tačke uzbuđenja da više nije mogao da se savlada i on je silom uzeo. Pri pomisli na to krajičak usne mu se izvio u slab smešak. Do vruga njoj se to dopalo, zaista je uživala u tome, mlada kuja! I sada je još imao na leđima ožiljke od njenih noktiju kao dokaz da je stvarno bilo tako. Ona mu se ne samo nije odupirala, već mu se i više nego sama dala, skoro ga je rastrgala, tražeći sve više i više. Posle toga... Dejvis se namrštilo setivši se šta je posle toga usledilo. Ta mala nevaljalica otišla je pravo svome ocu i nalagala mu kako je bila silovana. Ceo grad se odjednom digao protiv njega, žedan njegove krvi. Shvativši da mu preti smrtna opasnost i vidivši spremnu omču koja mu se već nihalna iznad glave. Rendi Dejvis nije imao drugog izbora nego da pobegne. Sećao se te devojke, kao da je sada gleda nagu obaslanu mesečinom. Nije bila ni približno tako lepa kao Riva, a po duhovnosti i domišljatosti bila je daleko ispod Alise Petridž. Svejedno, doživljaj sa njom ostao mu je duboko urezan u sećanje i sada je kod njega budio asocijacije na užitak koji bi mu Alisa Petridž mogla pružiti.

Dejvis je skinuo šešir i stavio ga na sedišta kola. Razgrnuo je u stranu cirađu kojom su kola bila pokrivena i ušao unutra. Ležeći nepomično u tami, Alisa Petridž nije pustila ni glasa od sebe dok je on na rukama i kolenima puzao prema njoj. Prilazeći joj, Dejvis je pomerio sa puta jedan džak sa brašnom i dograbio dva čebeta koja su tu ležala savijena. Jedno čebe zavio je u rolnu i silom ga ugurao ispod Alisine glave. Iz te blizine video joj je oči širom otvorene, razrogačene od straha.

— Napolju je počela da pada kiša, pa će biti hladno ako ostanem napolju. — Rekao je šireći drugo čebe na podu kola. U tim pokretima, neoprezno je udario laktom u ugao jednog sanduka i glasno opsovao. Zatim se sa kolena spustio na pod kola pored nje, odgurnuvši je malo u stranu, da bi napravio više mesta za sebe. Sa glavom na uzglavlju pored njene glave, glasno je čuo njeno disanje, a kada je dodirnuo po ruci, osetio je da je sva mokra od znoja.

— Ne, molim vas, nemojte — počela je Alisa da ga preklinje. Ton njenog preplašenog glasa zagrejao ga je. Već dugo vremena bio je u pustinji daleko od ljudi, a sem toga, Alisa je bila najlepša žena koju je video poslednjih godina. Zamisljao je kako bi tek bajno mogla izgledati naga, i pred očima mu se već otkrivalo njeno čvrsto divno izvajano telo i bela blistava koža boje slonovače. Spustio je ruku na njenu nogu i počeo da miluje nežnu somotastu kožu.

Alisa je kratko vrisnula, i dah joj je zastao. — Oh, gospode bože — kriknula je očajnički.

Dejvis je nastavio da je miluje po nozi, klizeći rukom sve više i više uz butinu, sve dok Alisa nije vrisnula i počela da se baca nogama, ne obazirući se na bol koji joj je prčinjavao konopac čvrsto vezan oko njenih grudi. U tim trenucima, bol joj nije ni dolazio do svesti. U toj borbi, odgurnula je Dejvisa od sebe ali, ovome kao da je to bilo svejedno i oslonivši se na lakat on se osmehnuo.

— Ja mogu i da čekam — rekao je. — Samo se vi koprcajte i zamarajte. Samo napred, medena, koprcajte se i bacakajte koliko god vam je volja, ali jedno morate utuviti sebi u glavu, devojčice, i to utuviti dobro, to što će se desiti desiće se i ne postoji način da vi to sprečite. Jeste li ikada dosada imali nekog čoveka?

Alisa nije odgovorila.

— Ne bih rekao da ste dosada upoznali muškarca, madam. Ne čini mi se da je to bilo ostvarljivo s obzirom da ste stalno bili u društvu sa onim budalastim starim sanjalom koji vas je neprekidno motrio i čuvao od takve opasnosti. Ali ovde nema nikoga ko bi vas sačuvao, mis Petridž, nema nikoga na ovom belom svetu. Ako vam se to sviđa, možete sebi pružiti to iskustvo i uživanje i nikada niko neće znati da sam ja bio vaš ljubavnik. I zato, budite dobri, i ja vam dajem moju časnu reč: Kada dođe jutro, ja ću poći mojim putem, vi ćete moći da idete kuda vam je drago. Setite se samo jednoga: Nisam ja pucao na

vašeg oca. Ja sam samo učinio ono što sam morao, znajući da nasuprot sebi imam ljude koji bi me ubili, a da okom ne trepnu.

Alisa je mirno ležala i slušala, osećajući da je sve više obuzima plima revolta. Sklopila je oči i čekala, štedeći i prikupljajući snagu koja će joj trebati. Bila je odlučila da ma šta Dejvis bude učinio, ona će se suprotstaviti, i boriće se čak ako bi to značilo da će izgubiti život. U stvari, govorila je sebi u tim trenucima očajanja, ona je i želela da završi život. Njen otac je do tog trenutka verovatno već bio mrtav. Njen san o njihovoj budućnosti bio je zauvek uništen. Nije više bilo nade da će naći zelenu cvetnu dolinu, nije bilo nade za novi život. Znala je samo da je prisutna najgrublja stvarnost, znala je samo za ovu zver u ljudskom obliku, za ovo grozno mesto i krajnje neizvesnu budućnost. Zato je želela da umre. Dejvis je ponovo počeo da je miluje i ona je to podnosila bez pokreta, sve dok njegova ruka nije došla do gornjeg dela njenih bedara, a onda je kao mahnita zamahnula nogom. Ovaj put njeno koleno pogodilo je Dejvisa u stomak, i sa njegovih usana sletela je grozna psovka. Dejvis je izgubio strpljenje, zgrabio je za ramena i pritisnuo je leđima okrenutu podu kola, nastavljajući da je pritiska sve dalje i jače, dok najzad u trenutku agonije ona nije pomislila da će joj slomiti vrat. Kada je konačno pustio, Alisa je jedva bila svesna stvarnosti oko sebe.

Ubrzano dišući od napora i ljutine, Dejvis je prasnuo. — Slušaj me

dobro, devojčice, ovo što radiš nikome od nas neće doneti ništa dobro. Ja ću te imati u to nemoj ni najmanje da sumnjaš, a ti ćeš se samo uzalud mučiti, i ako mi se i dalje budeš protivila, dobićeš batine, a možda i nešto teže. Rekao sam ti već i ostajem pri tome da ću kad dođe jutro poći svojim putem i nikada niko neće znati, izuzimajući tebe i mene, da je među nama nečega bilo. Pošto ne nameravam da te ikada više u životu sretnem, šta ti je potrebno da sada sebe mučiš i da neguješ nekakav lažni ponos. Sve su to trice i kućine, i prijateljski ti savetujem da ne praviš sebi neprilike.

Dejvis je privukao bliže sebi i jednim energičnim pokretom zderao joj bluzu. Zatim se bacio na nju i počeo da je ljubi po vratu i licu. Ona je okrenula glavu kao davljenik koji se bori za vazduh. Dejvis joj je zaudarao. Želela je da joj pozli da više ne oseti njegov smrad. Pokušala je da se onako vezana izmiglji ispod njega, ali, nasilnik je bio i suviše težak i snažan za nju. Pošto je izvesno vreme ležala mirna i bez pokreta ne protiveći se više njegovim milovanjima i poljupcima, Dejvis je pomislio da se predala, i dignuvši glavu silom prislonio svoje usne na njene. Alisa je i dalje ležala mirno i Dejvis je počeo da se opušta i da uživa u toplini njenog tela, sada već uveren da je Alisa već njegova, ali, tada je devojkica odjednom otvorila usta i svom snagom zarila zube u njegovu donju usnu. Dejvis je zaurao od bola, ali ona je držala zube čvrsto stisnute, uprkos gađenja od ukusa njegove

krvi. Konačno je Dejvis svom snagom udario pesnicom u siepoočnicu i ona je zastanjala. Dejvis je ustuknuo nazad razderane usne, dok mu se mlaz krvi slivao niz bradu.

Kleknuo je pored nje dok se u njemu kovitlala oluja nezadrživog besa. Sa nekoliko kratkih odsečnih pokreta poderao je odeću sa nje i ostatke bacio u zadnji kraj kola. Još uvek ošamućena od udarca u glavu, Alisa je nepomično ležala i izbezumljeno zurila u njega, a kada se njegovo izobličeno lice počelo da približava njenome nastavila je da vrišti kricima koji su parali noć.

IX

Kada se Holidej probudio, otkrio je da je kiša u međuvremenu prestala. Ali, nebo je još bilo olovno-sivo od niskih oblaka i nigde se nije probijao ni tračak sunca. Napravio je nekoliko čučnjeva i razmaha rukama da bi razgibao udove, a onda je istimario svog konja. Pešice je pošao do jednog izdignutog mesta na brdašcu, ostavljajući svog konja vezanog u jednoj skupini tankog drveća. Popevši se gore, našao je jednu stenu odakle je mogao da razgleda skoro celu dolinu.

Čim je stao na svoje izvidničko mesto, odmah je shvatio da više ne postoji ni najmanja šansa da nađe kolski trag načinjen prethodnog dana i večeri. Dno doline bilo je pokriveno slojem žitkog blata, a svuda su se nalazile i barice prljave vode.

Stajao je tako i čekao da mu na um dođe neka ideja, nestrpljiv i ljut na sebe zbog toga što nije ispunio

očekivanja Petridža i njegove kćeri. Cinjenica da su njegove šanse da nađe Dejvisa bile vrlo male od samog početka njegovog poduhvata, nisu ni na koji način ublažavale njegovu ljutnju prema samome sebi. On je izneverio očekivanje dve osobe koje su u njega polagale nade, a za Doka Holideja takav neuspeh bilo je nešto najgore što se moglo desiti. Stojeći na visoko izdignutoj steni izvadio je revolver iz futrole, obrisao ga maramicom, proverio da li je magacin pun metaka, a zatim vratio „kolt” u futrolu. Učinio je to sve mahinalno ali ovaj put taj pokret je bio opravdan. Revolver koji je nosio pripadao je Lanseru i bio je osnovni red i opreznost da upozna oružje kojim treba da se bori. Otkrio je da je teški „kolt” dobro podešen, da je skoro identičan onome njegovom „koltu” sa drškom od slonovače koji mu je Dejvis oduzeo. Bacio je pogled na dolinu i otkrio da je u dolini i dalje mir i da je vetar suviše slab da pomeri ovlaženo lišće koje je tužno visilo na nekoliko kržljavih drveta na padini pred njim. Dok Holidej je potisnuo u svojoj svesti nezadovoljstvo sobom, i izvadivši iz džepa srebrnu tabakeru zabavio se odabiranjem jedne tanke i mirišljave havane.

Ali, miris duvana bio mu je gorak, isto kao njegov neuspeh i njegova neposredna budućnost.

*

Herold Petridž je sedeo naslonjen na deblu jednog debelog bobra i koliko je mogao rukama masirao telo

i noge, ali, to masiranje nije donelo nimalo toplote u njegovo telo. Leđa su ga bolela toliko da se bojao da učini makar najmanji pokret, sasvim uveren da će, ako pokuša da ustane, sigurno pasti onesvešćen. Znao je da je Alisa negde ispred njega, i da joj je potreban, ali nije imao snage da ustane i pođe za njom. Uprkos ogromnoj volji i urođenoj energičnosti, Petridž je prvi put u svom životu osetio da je potpuno nemoćan. Pitao se šta u tom trenutku radi Holidej. Pustolov je otišao i ostavio ga da se sam snalazi kako zna i ume, i mada se Petridž sa dosta uspeha kretao kroz olujnu noć, on nikako nije mogao da zna koliko je daleko od Dejvisa ili Holideja.

Malo pomalo noćnu tamu zamenila je svetlost dana i on se s iznenađenjem osvrnuo u jednoj dolini oivičenoj s obe strane strmim stepenastim padinama. Mada je bio skoro polusvestan od bola i umora, on se zaustavio na tom mestu što mu je okomita obala jaruge davala više mogućnost da se zakloni od vetra i kiše. Ohrabren tim saznanjem, on se malo ispravio i prigušio u grlu bolno stenjanje. Uspravio se pored drveta i sklopivši oči počeo duboko da diše. Ritmičko duboko disanje vratilo mu je deo snage. Osetio je glad.

Uspravio se sasvim, koristeći debelo drveta kao oslonac. Zatim, pošto se u potpunosti oslonio na noge, osetio je da ga je oštar bol kao sečenje noža prostrelio duž kičme. Zgrčio se i bezmalo pao na zemlju, oslonio se na drvo videvši da još nije sposoban za kretanje, sav obogaljen

od bola koji mu se niz leđa širio do vrha udova, suviše slab čak i da podigne glavu. Tada je kroz izmaglicu polusvesti iza sebe začuo neki jak šum i strahujući da to može biti neprijatelj, potražio u sebi poslednje rezerve snage koja se nekim čudom uvek nalazila u odsudnim trenucima. Osvrnuo se i pogledao kroz žbunje oko sebe. Njegov konj je stajao u blizini drhteći slabinama kao da su mu kiša i jutarnja hladnoća izvukli i poslednje ostatke toplote iz tela.

Natčovečanskim naporom Herold Petridž se odvojio od bora na koji se do tada oslanjao i pokušao da održi ravnotežu. Čuvši šum konj je zastrigao ušima i pogledao ga krupnim očima. Petridž je kao mesečar pokušao da mu nešto kaže. Konačno, kao da ga je razumeo, konj je pošao prema njemu. Životinja je učinila nekoliko neodlučnih koraka i Petridž je, sada nešto glasnije, rekao još nekoliko reči ohrabrenja. Kada mu je konj prišao, Petridž je duboko uzdahnuo s olakšanjem, dohvatio drhtavom rukom vodice koje su visile do zemlje i naslonio se na konjski vrat. Konj je uplašeno koraknuo korak nazad, ali, Petridž se prihvatio za grivu i za jabuku sedla i konj se smirio. Udahnuvši duboko vazduh, i stegnuvši zube da bi savladao val bola koji je znao da će doći, Petridž je prišao još bliže uz konja i krajnjim naporom izvukao svoje koščato telo na konjska leđa. Istog trenutka, klonuo je preko sedla. Ležao je tako na konjskom vratu nekoliko minuta i posmatrao blatnjavo tle koje mu je titralo pred očima pre nego što je mogao da

učini najmanji pokret da se udobnije namesti u sedlu. Krv iz rane ponovo je počela da mu curi tankim mlazom, i on je niz leđa osećao njegovu golicavu toplinu, ali, nije hteo da na to obraća pažnju. U svakom slučaju, nije mogao sebi ništa da pomogne.

Drveće mu se kovitlalo pred očima, i on je u trenutku malodušnosti pozeleo da padne, pozeleo da ga obavije potpuna tama i mir, ali je ipak sa krajnjim naporom volje uspeo da savlada trenutnu slabost i bol koji ga je sve vreme razlamao. Pomislio je na Alisu, devojkicu o kojoj se starao punih sedamnaest godina i to mu je dalo snagu da izdrži. Za njega nije postojalo ništa što bi moglo da ima veći značaj od njegove kćerke. I ranije je u svom životu upoznao ljubav, imao je osobe koje je voleo. Njegova žena bila je verna osoba i hrabra žena, ali, čak ni ljubav prema njoj nije bila bezgranična. Isto tako bilo je i sa njegovom kćerkom, Alisinom majkom, ali kod Alise bilo je sve sasvim drukčije, bio je to slučaj bezuslovne bezgranične ljubavi na koju nije mogao uticati nikakav spoljni razlog, povod ili povremena razlika u mišljenjima. Bilo je to skoro tako kao da je Alisa bila deo njega, ponovno oživljavanje njegovog mladačkog duha. Njegova unuka bila je gorda, duhovita, umna, pouzdana i hrabra.

Posle nekoliko minuta, Petridž je prikupio dovoljno snage da digne glavu i da omota vođice oko ruke. Zavezivši kraj vođica za jabuku sedla, za slučaj da ih u trenutku nesvesti ispusti, bocnuo je petama ko-

nja i opomenuo ga da lagano pođe. Sasvim lagano kao da zna u kakvoj je opasnosti časnici i poštenci konjanici na njegovim ledima, konj je birajući pažljivo put da bi izbegao neravnine, pošao niz brdo. Herold Petridž se zanosio i ljuljao i zanosio napred i nazad u sedlu, ne zapažajući oko sebe ništa od zasklepljujućeg bola koji je sve više i više rastao, sve dok nije postigao skoro takav stepen da se jedva mogao uzdržati da ne jaukne. Znao je da je to skoro kraj, ali, ipak se grčevito držao života, jer je znao da ga se još mora držati.

Želeo je da pre smrti još jednom vidi Alisu. Imao je da joj kaže toliko mnogo važnih stvari, hteo je da joj iskaže još mnogo bezgranične ljubavi, da je jednostavno morao izdržati dok je vidi.

Ali ipak, ljudske snage nemoćne su pred hodom smrti. Misli su počele da mu bez reda lutaju, i on se setio nekog čoveka koga je ustrelio, ali, čije je ime davno bio zaboravio. Setio se mnogih zima provedenih u Montani, setio se mnogih mesta koja je voleo i koja se zakleo da će još neki put posetiti, što na njegovo žaljenje nikada posle toga nije učinio. Setio se Teksasa, Kalifornije, Kolorada... gradova i ljudi u njima, mnogih stotina kuća velikih i malih, lepih i ružnih, obojenih i sivih, setio se hiljada raznih lica koja su se sva borila za svoje mesto pod suncem, i koja su sada kao iz nekih tajnih vreća potocima navirala u njegovu rastrzanu svest. Zastenjao je, jer je konj u jednom trenutku naglo stao u stranu, da bi izbegao neku rupu u zemlji. Vođice su se

zategle oko njegovog članka i povukle ga napred, i on se napeo da ponovo povрати ravnotežu.

Morao je po svaku cenu da nastavi put. Nije hteo, nije smeo još uvek da se preda. Morao je da nađe svoju devojčicu sa kosom zlatnom kao sjaj prolećnog sunca, čiji je zvonki smeh još sada živo odjekivao u njegovim ušima. Ali, tu je bio i Holidej... taj čudni zagonetni čovek koji je želeo da im pomogne samo zato što mu je pomaganje drugima izgledalo sasvim prirodno. Holidej se vratio da im pomogne, iako nije morao. On nije pobeo. Herold Petridž je znao da ni on sam ne bi postupio drukčije. I on bi se vratio da pomogne čoveku u opasnosti, ma ko taj čovek bio. Takav je čovek bio Herold Petridž i takav je čovek i Holidej, njih dvojica imali su tu istu zajedničku humanu čovečnu crtu. Obojica su na to mogli biti beskrajno ponosni.

Konj mu je odjednom stao u mestu. Kao da ga gleda, Petridž je osetio da je živinče okrenulo glavu na stranu. Pitao se šta ga je moglo naterati da stane i da pogleda. Otvorio je oči i pokušao da pogleda u pravcu kuda je konj bio okrenut, ali mogao je da vidi samo blato oko konjskih nogu, a zatim stabla i vrhove drveća do kojih je kao kroz maglu dopro njegov ukočeni pogled. U dolini nije bilo sunca i ni traga od topline. Osetio je da ga niz leđa žmari jeza i usta su mu se otvorila kao da želi nešto da kaže. Kroz izmaglicu omamljenih čula čuo je sam sebe kako krkljavo diše, a onda je jedan nagli val bola presekao njegovo telo. Učinilo mu se kao

da ga nešto lomi, mišić po mišić, koščicu po koščicu, i da mu se nervi na vilicama i bradi napinju do pucanja. Odjednom više nije mogao da diše i ceo svet oko njega zaronio je u mutnu krvavu izmaglicu.

— Zar ovde? — pomislio je da izgovori reč koju nikada nije izgovorio. — Zar sada?

Ali, na to pitanje niko mu nije odgovorio. Niko ga nije čuo, niti je na to neko mogao da nađe odgovor. On je bespomoćno sklopio oči, i stisak ruke oko jabuke sedla je popustio. Konačno, posle nekoliko sekundi počeo je da klizi niz sedlo na stranu. Vođice vezane oko njegovog zglavka zadržale su za trenutak klizanje, a onda je njegovo telo mlitavo kao džak poletelo prema zemlji. Već je lebdeo u vazduhu, kada je tišinu jutra prolomio gromki pucanj i kada se tane iz puške zarilo u njega.

Herold Petridž nije čuo pucanj, niti je osetio bol od udara metka koji mu se zario u grudi. Tog trenutka, Herold Petridž je već bio prešao granicu iza koje više nije bilo nikakvih osećanja bola.

Pri sivkastoj svetlosti praskozorja novog dana Rendi Dejvis je netremice posmatrao Alisino obnaženo telo. Spavao je samo kratko vreme a i to koliko je spavao bio je više dremež nego pravi san. Osećao se umornim kao posle teškog rada, a znao je i zašto.

Devojka mu je postala neinteresantna i beskorisna čim se onesve-

stila od njegovih udaraca. Želja za njom se ugasila, jer po prirodi sujetan i samouveren, želeo je da mu osoba sa kojom vodi ljubav pokaže koliko joj je do njega stalo. S one-svešćenom devojkom to nikako nije moglo, i on je odustao od namere da je uzme. Mada okoreli ubica, Dejvis nije bio i izopačen. Stoga je neza-interesovano prebacio čebe preko nje i okrenuo se, imao je da obavi mnogo drugih, značajnijih poslova. Pre svega, tu je bio novac.

Jednim rezom noža rasekao je vrećice od ciradnog platna i istresao novac u svoj putne torbe. Bacivši putne torbe na zemlju počeo je da prevrće po sanducima konzervi sa hranom dok nije izdvojio nekoliko konzervi pasulja, nešto brašna, kafe, suvog mesa i drugih sitnica za ishranu. Posle toga je ispre-gao najboljeg konja iz zaprege, osedlao ga i zauzdao, a onda je izdvojenju hranu zavio u jedno čebe i vezao ga iza sedla, kao džak. Pro-verio je da li mu je revolver na mestu, da li se lako vadi i da li je pun, i svom naoružanju dodao još i pušku koju je zatakao u futrolu na sedlu.

Protrljao je lice šakama kao da se umiva da bi odagnao umor koji ga je obuzimao sve više. Bilo je krajnje vreme da preduzme sledeći potez. Dok je premišljao šta bi trebalo da bude njegov sledeći korak, počela je da ga zaokuplja ideja da se vrati do kola i ubije devojkicu, čime bi zavezao u nerazmrsiv čvor i otkinuo i poslednji konac kojim bi klupko eventualno moglo da se od-mota.

Mada je za Dejvisa jedan život više ili manje bio sasvim bez značaja, on je bio hladnokrvan i racionalni rezoner. U njegovoj prirodi nije bilo mesta za suvišne postupke. Pred njim se pružala prostrana pusta pre-rija, a iza nje granica i granični gradovi koji su mu oberučke pružali utočište. Šta bi mu mogla naškoditi ta devojkica, čak i ako bi uspe-la da se spase iz ove doline? Ostavio je svezanu. I tako će umreti od gladi ili žeđi. No, crv sumnje govorio mu je da je radi svake sigurnosti najbolje ubiti je. Stisnuo je zube i izvio kraj usana, kao neko ko je nemoćan da se odupre neminovnosti. Izvadio je „kolt” i uputio se prema kolima.

No, kada je zakoračio nogom da se popne u kola, njegovu pažnju je privukao neko kretanje u žbunju na drugom kraju proplanka.

Rendi Dejvis se izgao i upola okrenuo glavu. Ono što je video, zaprepastilo ga je. Prema njemu je laganim hodom dolazio osedlan konj sa konjanikom na sebi. Usne su mu se odjednom osušile. Čuo je kako se u kolima Alisa Petridž pokrenula. Mogao je viknuti i napraviti buku koja bi dolazećem konjaniku skrenula pažnju. Do đavola s njim! rekao je sebi.

Skočio je sa točka na zemlju. Mada je znao da ga u udoljici obrasloj gustim žbunjem, niko ne može primetiti, zgrčio se i pognut pretrčao preko kratke, otvorene čistine. Lagano hodajući na prstima da ne bi polomio neku grančicu, probio se kroz žbunje do ivice čistine i poguren iza jednog žbuna stao da čeka.

Konj Herolda Petridža zaustavio se i počeo da okreće glavu, da bi pogledao iza sebe. Dejvis je zaključio da Petridž, naslonjen na konjski vrat, osmatra prostor oko sebe. Čudio se da je stari rančer uspeo da stigne toliko daleko. Sada je shvatio ono što je mnogo ranije morao da shvati, da je Petridž jedan od onih ljudi starog kova koji su ga uvek zadivljavali svojom čvrstinom i odlučnošću. Imao je već ranije prilike da vidi te ljude starog kova koji su, trpeći neizdržljive patnje, već gurnuti u ponor sa granice večnosti, poslednjim iskrama snage uzvraćali udarac.

Podigao je „kolt“ i pažljivo nanišanio. Petridž je počeo da klizi niz bok konja, i Dejvis je pritisnuo okidač. Video je kada je od udarca kuršuma starac odskočio, skoro se uspravio, a onda se zgrčio. Osmehnuo se zadovoljan sobom, prateći pogledom Petridža koji je kliznuo iz sedla i skljkao se na zemlju. Konj je nastavio da hoda još nekoliko koraka, i Dejvis se iznenadio kada je video da se Petridž još uvek grčevito drži za jabuku sedla. Opsovao je glasno i ispalio još jedan hitac u njega. Ali, Petridž je i dalje visio o sedlu. Dejvis je ljutito odgurnuo u stranu isprepletano granje žbunja i uputio se prema starom rančeru pucajući iz pištolja.

Konj je ustuknuo, propeo se na zadnje noge, a onda nagao u trk i Dejvis je zastao, videvši da životinja vuče Petridža za sobom. Tek tada je shvatio da se Petridž bio vezao vođicom za sedlo, i da zbog toga nije mogao pasti. Obrisao je šakom

znoj sa čela, uzrujan čudnom podudarnošću poslednjih događaja. Kada je Lanser pošao prema njemu, morao je da ispali nekoliko metaka u njega da bi ga zaustavio i dokrajčio. Sada ga je i Petridž, iako već mrtav, naterao da ispali beskorisne i nepotrebne hice koji nisu rešili ništa. To je smetalo njegovom racionalnom duhu.

Dejvis se unezvereno osvrnuo oko sebe. Sve je oko njega bilo tiho i nepomično, žbunje, šuma, proplanak i zaprega, a ipak mu se odjednom učinilo kao da u dolini ima nečeg neobičnog, kao da je u sivo praskozorje bačen na neku drugu, fantastičnu planetu. Činilo mu se kao da se okomite strane doline sklapaju nad njim. Usna mu je bila povređena i naduvana, a od mrštenja i prigušenih kletvi koje je izgovarao stisnutih zuba, počela je ponovo da krvari.

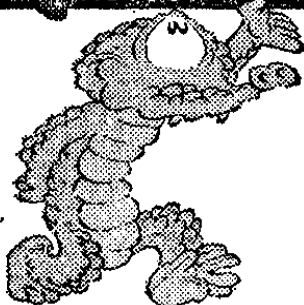
Setivši se da mu je tu povredu nanela Alisa, okrenuo se na petama kao čigra. Njen otac je mrtav, Holideja više nije bilo u blizini, i ko zna gde se sada nalazio, a ona mu nije bila više ni od kakve koristi.

Neka je vrug nosi u pakao! Zaslужila je smrt! Dejvis je požurio kroz žbunje koje mu je zakačinjalo krajeve odela, i uputio se prema kolima. Zastao je kada je u daljini začuo topot konjskih kopita. Približavao se neki konjanik, i Dejvis je naslućivao ko bi to mogao biti. Okrenuvši se u magnovenju, video je za sobom čoveka na konju koji je jurio niz padinu. Bio je daleko tri do četiri stotine metara i brzo se približavao.

Dejvis je potrčao. Stigavši do konja vinuo se u sedlo. Zatim je poterao

Spunk

NOVOSTI

NEDELJNI LIST NOVINSKOG FORMATA
ZA ČITAOCE SVIH UZRASTA

●
IZLAZI SVAKOG ČETVRTKA

●
VAŠI OMILJENI STRIP JUNACI
REDOVNI SU GOSTI NA STRANICAMA
SPUNK NOVOSTI

TARZAN, MODESTI BLEJZ, BEN BOLT,
RIP KIRBI, SREBRNI LETAČ, DŽEF HOK,
HULK, IZNOGUD, POPAJ I DRUGI

●
RAZNI PRILOZI POSVEĆENI DEVETOJ
UMETNOSTI, ZANIMLJIVOSTI IZ ZEMLJE
I SVETA, POPAJEVA ŠKOLA CRTANJA
I IZUZETNO ZANIMLJIV FELJTON BERLICA
I MURA „DOGAĐAJ U ROZVELU”

●

konja do ispred kola i digavši zastor od cirade na mestu gde je Alisa ležala ispalio dva metka. Iznutra se nije čuo nikakav glas, i nemajući vremena da proverava da li su njegovi hici bili smrtonosni Dejvis je podbo konja mamuzama i pobegao.

*

Dok Holidej je ugledao konja koji je vukao telo nekog čoveka koritom doline, i stao da bolje osmotri. Odmah je u tome čoveku prepoznao Herolda Petridža. Kao i Dejvis, i on je bio iznenađen da je Petridž stigao toliko daleko. Poterao je konja pljesnuvši ga krajem uzde po vratu, s namerom da presretne Petridževog konja i žrtvu otkači od sedla i skloni je u zaklon, kada je začuo prasak još dva hica.

Nekoliko trenutaka kasnije, začuo je topot kopita i ugledao Rendija Dejvisa kako na masivnom zaprežnom konju jaše preko čistine u koritu doline. Pri pojavi zločinca, Holideja je obuzeo bes koji je za tren oka porastao do teško kontrolisanog vrhunca, da prosvira beguncu metak kroz leđa, i da nastavi da puca sve dok mu telo ne bude iskidano kuršumima.

Holidej je besno zario pete u bokove svog konja i poterao ga ka čistini. Dejvis je jahao nekoliko stotina metara ispred njega. Holidejev konj bio je brži i već je bio smanjio rastojanje na polovinu, kada je Dok ugledao pokrivena kola.

Uzevši odmah pravac prema čistini, Dok je poterao konja kroz žbunje

i ispod njegovih kopita uskovitlali su se komadići iskopane zemlje, blata i trave. Hitro je skočio iz sedla i razgrnuo ciradu na kolima. Dah mu je zastao kada je ugledao Alisu nagu i svezanu na čebetu i krv koja joj se tankim mlazom slivala niz čelo, To su, dakle, značila ona dva poslednja pucnja koje je čuo!

Holidej se brzo popeo u kola i opipao joj puls. Devojka je bila živa, i na prvi pogled činilo mu se da rana na glavi nije teška. Obrisao joj je maramicom krv, a onda presecao konopce kojima je bila vezana. Zatim je omotao u ćebe i pokrio njenu nagotu.

Tek tada je mogao pažljivije da joj pogleda ranu na čelu i na svoje zadovoljstvo zaključio je da je rana površinska i da sem male glavobolje i nesvestice, od nje neće imati nikakvih posledica. Pošto su joj ruke sada bile slobodne, moći će da se stara o sebi kada dođe svesti. Nije stoga bilo potrebe da se dalje zadržava.

Skočio je sa kola na zemlju i vino se u sedlo. Napravivši krug, pronašao je Dejvisov trag, mada mu to nije bilo neophodno, pošto je video kuda je begunac pobegao. Odmah je zaključio da se Dejvis uputio prema otvorenoj preriji, i to je Doku odgovaralo. Holidej je računao da će ga tamo sigurno uhvatiti, budući da je Dejvisov zaprežni konj bio mnogo sporiji od njegovog Miga, pa je pre nego što je pojahao u preriju, odjahao do Petridža. Presecao je uzde koje su držale Petridža vezanog za jabuku sedla i farmerovo telo se mlitavo skljkalo na tle. Vi-

devši da je starac mrtav, Holidej je skočio u sedlo i uzdama ošinuo konja da pojuri u trk.

Jahao je kao omađijan, ne misleći ni na šta drugo sem da uhvati Dejvisa i okonča život tog nevaljalca. U njemu nije bilo mržnje, već samo neizmernog besa na čoveka koji je svojim postupcima ponizio ljudski rod čijoj je vrsti pripadao. Nije želeo da ga takva osećanja nadvladaju, ali, u ovom slučaju bio je nemoćan. Dejvisovo delo bilo je vrhunac gadosti i srama.

Kiša je ponovo počela da pada, ali to ga nije brinulo. Dejvis je bio ispred njega i morao je proći kroz istu nesigurnost i nevolje kao on sam sa tom razlikom što je Dejvisa mučila i misao da je progonjen.

Konj se odjednom pokliznuo pod Holidejem, i on ga je s dosta muke zadržao da ne padne, a onda ga je opet nemilosrdno poterao. Pola časa kasnije, ugledao je Dejvisa koji se približavao ulazu u klanac iza koga se kako je Dok nagađao, nalazila zemlja za kojom je Herold Petridž tako grozničavo žudeo, i na kojoj je želeo da utemelji svoj grad.

Odmerivši situaciju sa svih strana, Holidej je zaključio da neće stići Dejvisa pre nego što ovaj zamakne u klanac. Ali, neće biti ni daleko iza njega. Pomislio je na Alisu Petridž i ono što joj je Dejvis na najživotinjskiji način učinio. Pas i svinja! Kada se osvesti, Alisa će shvatiti da je neko oslobodio, i to joj neće biti prijatno. Verovatno će naći i telo svoga oca i doživeti tugu i očajanje koji bi je mogli raspametiti. Pod utiscima onog što je sama

doživela, taj šok bi mogao biti strahovit.

Ali, šta joj je mogao pomoći? Šta je bilo ko mogao da joj pomogne? Njena nesreća bila je suviše velika da bi joj neko mogao pružiti utehu.

Holidej je nastavio da jaše. Posle izvesnog vremena, Dejvis je nestao van domašaja pogleda u čeljusti klanca. Izvesno vreme, Dok je čuo samo glasan topot konjskih kopita, a zatim je i sam zašao u kanjon, uzan stepenastim stranama oivičen usek u brdu ne duži od jedne milje. U useku nije bilo drveća i žbunja, ali iza razbacanih stena bilo je puno mesta za zasedu. Morao je jahati oprezno, ali to je značilo dosta izgubljenih trenutaka, a za ubicu nove šanse da ponovo odmakne. Kada je stigao do kraja, Holidej je zategao vodice.

Na kamenitom tlu ispred njega, nije se video nikakav trag, tražio je naprežući oči do maksimuma, i tako izgubio nekoliko dragocenih minuta, ali mu nije uspelo da otkrije kuda je Dejvis otišao. Nezaovoljstvo i ljutina su se kovali u njemu. Nije hteo da se pomiri s tim da sada prestane, nije hteo da prihvati pomisao da će morati da odustane. Bio je zainteresovan za Alisu Petridž više nego što je mislio da može da bude zainteresovan za bilo koju ženu. Začudio se tome kao nekom novom otkriću, pitajući se kako je ta devojkica za tako kratko vreme uspela da ga zagolica? Setio se Rive, nesrećnog stvorenja čija je sudbina bila zapečaćena od samog njenog rođenja.

Neki ljudi imaju sreću, a neki je

nemaju, Holidej je to znao, a za Rivu se moglo reći da je stalno pratila isključivo zla sreća.

Špartao je na konju levo-desno, sve nestrpljiviji i sve ljući, što su minuti više odmicali. Vreme je neumitno proticalo bez rezultata. Dejvis je nestao, prosto kao da se pretvorio u dim, i Dok je mogao utrošiti i ceo dan, a da na ovom kamenitom terenu ne nađe njegov trag. Ali, drugog načina nije bilo, i on se odlučio za stari metod koji su Apači i prerijski tragači od vajkada koristili. Pošao je u krug širokim lukom, probijajući se kroz žbunjake, ispitujući svaku stopu zemlje i svaki pomereni kamen, svaki proplanak i udoljicu.

Dušu mu je već plenila ljutnja, a u ustima je osećao gorčinu poraza. kada je na polovini dosta prostrane padine ugledao jednu poveliku stenu. Stena je bila više nego dovoljno velika da se iza nje sakriju čovek i konj. Da li se Dejvis sakrio iza nje? To je lako bilo moguće, jer je lukavi bandit morao znati da, uprkos prednosti koju je stekao, na svom teškom zaprežnom konju neće moći da utekne brzonogom konju gonioca. Ako je došao do tog zaključka, onda je vrlo verovatno bilo da će radije sam izabrati mesto za obračun, nego dopustiti da se to desi negde gde neće imati nikakve prednosti. Dok je sjahao iz sedla i privezavši svoga konja pošao u zaklon iza gustog žbunja. Svaki mišić na telu poigravao mu je od napetosti, a instinkt mu je govorio da je opasnost blizu i da ga vreba.

Kada se nalazio na dvadesetak

metara od stene, do njegovog uha je dopro neki šum nalik na grebanje metala po kamenu. Holidej je zastao u mestu kao ukopan, i podigao izvučen revolver. Ponovo je, međutim zavladała tišina, i nikakav šum se nije više čuo. Da li ga je uho prevarilo? Ne, nije verovao u to. Vetar je bio sasvim slab i nije bilo verovatno da je pokrenuo neki kamenčić ili suhu granu. Taj zvuk je moglo da proizvede samo živo biće.

Dalje iza stene pružala se prostrana prerija, valovita i očaravajuće lepa. Posle noćne kiše izgledala je čista kao umivena i puna kolora.

Dok je sada znao da je Dejvis skriven iza stene, ali, nije mogao prići da proverí. To bi Dejvisu otkrilo da ga je primetio. Moraće da čeka. Ali, i Dejvis će čekati. Da, Dejvis će igrati na tu kartu, ali, pitanje je bilo koliko jake nerve ima i koliko dugo će izdržati. On je bio lukav i smišljen tip, ali u kojoj mери izdržljiv? Dejvis je bio ubica od glave do pete, opasan manijak, čovek bez trunke osećanja i savesti. Sada je bio sateran u stupicu, i zato je bio još opasniji.

Dok je znao da između njih neće biti nikakvih pregovaranja i ustupaka, i da su tu reči uzaludno trošenje snage i vremena. Dejvisovi zločini su bili otkriveni i obelodanjeni, i svako ih je mogao jasno videti. Zbog toga mu nije preostalo ništa drugo nego da se bori do smrti, ili da dobije konopac.

Minuti su se lenjo vukli, Holidej je stajao u žbunju i nije se micao. Vetar je počeo jače da duva i nebo

je postalo svetlije. A malo kasnije, kroz nabacane jastučaste oblake, probilo se sunce i počelo da prži. Osetio je da od topline sunca napetost u njemu popušta, ali je znao da će sunce isti takav efekat imati i na Dejvisa. Kroz stisnute proreze očnih kapaka zurio je netremice u stenu i čekao, znajući da je taj dan poslednji za nekoga od njih, da će to biti kraj za njega ili za Rendija Dejvisa. A može biti i za obojicu.

Malo pomalo vrućina je počela da osvaja. Holidej je osetio da se znoji i da mu se znoj sa čela sliva na obrve. Minuti su prolazili, nizali se jedan za drugim u nepomičnom iščekivanju. Zatim se ponovo začuo šum, slab, nalik na grebanje, i Holidej je ugledao kako se iza stene pomalja šaka zgrčenih prstiju, zatim ruka i na kraju rame i lice Rendija Dejvisa. Trenutak kasnije, Dejvis ga je spazio i suprotno zdravom razumu iskočio iz zaklona pucajući iz pištolja.

Bilo je to nešto što se od opreznog i lukavog Dejvisa nije moglo očekivati.

Za trenutak, Dok je zastao iznenađen. Osetio je na obrazu vrela dodir taneta koje mu je prosviralo pored glave, a onda je opalio. Od udara teškog zrna Dejvis se zateturio i okrenuo oko sebe, a zatim se srušio na gomilu isprepletanog žbunja. Holidej je nastavio da puca u žbunje, kidajući i razbacujući u vazduh lišće i komade grančica.

Kada je ispraznio revolver, ostao je na mestu gde je stajao, i izbacivši prazne čaure ubacio nove metke u magacin revolvera koji je Ren-

di Dejvis kupio Džemiju Lanseru, revolvera kojim je suludog Lansera učio da ubija za njega. Igrom sudbine, taj isti revolver samo u ruci drugog čoveka, ugrožavao je sada njegov život.

Rendi Dejvis se konačno ponovo pojavio, puzeći na trbuhu, odupirući se nogama, pokušavajući da se kroz žbunje dovuče do nekog boljeg zaklona. Digao je u jednom momentu glavu i kroz koprenu krvi, koja mu se s izgrebanog čela slivala u oči, ugledao Holideja. Ispod desnog uha zjapila mu je gadna, krvava posekotina.

Nekako je Dejvisu pošlo za rukom da digne revolver. Lice mu je bilo pretvoreno u masku mržnje. Gadna psovka sletela mu je sa usana, i onda je njegov revolver dva puta grunuo, i dva metka su zviznula prema Doku Holideju. Ali, umirući Rendi Dejvis nije više posedovao svoju sposobnost ubijanja. Njegovi kuršumi su daleko promašili, ali ne i Holidejev. Dok je pažljivo nanišanio i pogodio Dejvisa tačno u čelo.

Kicoš se prevrnuo na leđa širom otvorenih očiju. Onda je odjednom pružio jednu ruku kao da želi nešto da dohvati, i ruka je pala na bisage koje su ležale pored njega u travi. Dejvisovi prsti su nekoliko trenutaka grčevito grebali po torbi, a onda su se umirili.

Holidej je oprezno prišao do tela, razgrnuo nogama žbunje oko njega i pažljivo se zagledao u razbojnikovo lice. Stajao je tako dosta dugo vremena, osećajući da ga napetost polako napušta. Njegove misli skrenule su sa brige i nezado-

voljstva na prijatnost pobeđe i osvete. Nije bilo pravo čoveka da se sveti, ali nije se mogao obuzdati da kazna koju je Dejvis dobio ne izazove u njemu baš takva osećanja. Svuda oko njega vladala je potpuna tišina. Onda je Dok preskočio Dejvisovo telo, sagnuo se i uzeo bisage sa zemlje.

Iza velike stene stajao je Dejvisov konj, izbuljenih krupnih očiju. Holidej mu je prišao, skinuo mu sedlo, i pljesnuo ga šakom po sapima. Konj je poskočio i odjurio u dolinu u kojoj je Herold Petridž namera-
vao da izgradi novi grad i spomenik za sebe. U budućnosti će se tako nešto verovatno desiti, neko će to naselje izgraditi. Tamo gde su sada polja i šumarci, dizaće se zgrade i ograde vrtova.

Holidej se okrenuo od Dejvisa, ostavljajući njegovo telo lešinarima i drugim stanovnicima divljine koji su ove puste predele naseljavali mnogo pre nego što je ljudska noga kročila u njih. Ostaće ti stanovnici divljine još dugo tu, sve dok ih surovi čovek ne otera ili ne istrebi, ali, nikada neće moći da ispričaju dramu koja se danas ovde odigrala.

Dok se sagnuo, uzeo bisage i prebacio ih preko ramena. Došavši do svog Miga zakačio ih je za sedlo i vinuo se na leđa konja. Okrenuvši Miga prošaranog mrljama od znoja, poterao ga je lagano ka klancu, putem kojim su on i Rendi Dejvis došli.

*

Alisa Petridž otvorila je oči i ugledala platno cirade iznad sebe.

Mutno, maglovito kao zimski oblak visilo je platno iznad nje i prošlo je dosta vremena pre nego što je shvatila da se nalazi u kolima i da je nastao dan.

Telo joj je bilo vlažno od znoja i ona se pitala od čega je to. Tek posle nekoliko trenutaka utvrdila je da je kiša prestala da pada i da vlažnost njenog tela nema nikakve veze s atmosferskim prilikama, već sa nečim drugim. Sunce je izvirilo iza oblaka i njegov topao sjaj je prijatno grejao. U glavi joj je bolno bubnjalo, ali nije znala od čega to dolazi. Osećala se kao kada je u destinjstvu pala sa ljuljaške. Digla je ruku do čela i začudila se kada je otkrila da joj je oko glave vezan zavoj. Sela je na ležaj i odjednom shvatila da je potpuno naga. Refleksno se zgrčila i privukla ćebe do grla, ali je brzo shvatila da je sama, da je niko ne gleda i da je to besmisleno.

Odbacila je ćebe i dohvatila poderanu odeću koju je Rendi Dejvis zderao sa nje.

Rendi Dejvis! Maglovito sećanje odjednom se potpuno uobličilo. Ali si je zastao dah u grlu, i u njenim očima su se zakotrljale suze. Odjednom je klonula glavom na kolena i gorko zajecala. Nekoliko minuta ležala je tako zgrčena, potpuno skamenjena, uverena da joj je život doneo samo bedu i poniženje, i da joj ništa drugo ne može doneti.

Zašto joj je Dejvis učinio toliko zla i nesreće, a posle joj previo glavu i umotao je u ćebe? Da li je moguće da je čak i u njemu bilo griže savesti, nekog žaljenja zbog onoga

Što je učinio? Alisa nije mogla verovati da je to moguće. To nije ličilo na zver od čoveka što je Dejvis bio u njenim očima. Taj čovek, napasnik i zločinac, bio je bolesni ubica, napasnik spreman da svoju fizičku superiornost nad ženama iskoristi do kraja, poživinčena opasna svinja od čoveka. Ne, posle svega, bila je sigurna da Dejvis nije bio taj koji joj je previo glavu.

Ko je onda to učinio?

Alisa je ustala i žurno se obukla, pošto se prethodno uverila da Rendi Dejvis nije u blizini, i da u zaprezi nedostaje jedan konj. Bojažljivo je sišla iz kola pridržavajući pri pokretima pocepanu odeću, strepeći da je neko ne dogradi s leđa. Ali, nigde oko nje, niti pak dalje od kola, nije se čuo nikakav šum sem šuškanja suvog šiblja i trave pod naletima toplog vetra. Alisa se ugrizla za usnu, jer se osećala osamljeno i očajno unesrećena i skrhana. Setivši se strašnih događaja prethodne noći, stresla se od jeze.

Zatim je počela da trči, ne znajući ni kuda beži ni gde će se zaustaviti. Želela je samo da ode što dalje od ovog prokletog mesta, da se utopi u beskraj, da umre.

Nekoliko minuta kasnije, naišla je na jedan izvor između stena. Voda je izgledala bistra i čista. Bacaјуći sa sebe pocepanu odeću, zagazala je u vodu i počela se tako temeljno i odlučno prati, da joj je, kada je nešto kasnije završila kupanje, koža bila crvena, skoro modra od trljanja. Pošto se ponovo obukla počela je da prikuplja činjenice i razmišlja o težini svog položaja. Bila je živa i to je nešto značilo.

Nije znala šta se desilo sa njenim ocem i to je mnogo mučilo. Ali, on je bio tvrd i žilav čovek, i nadala se da će se ipak izvući.

Nešto smirena, vratila se do kola i ispregla jednog konja iz zaprege. Nije imala sedlo ni pravu uzdu, ali je skratila vođice i pojahala na gola leđa konja, ne plašeći se da će pasti. Bila je dobar jahač. Poterala je konja prema ivici gustog žbunja i pogledala niz stranu u malu dolinu. Nameravala je da nastavi da jaše, da se vrati do logora u brdima i da tamo lično proveriti šta se desilo sa njenim ocem. Put do logora nije mogao dugo da traje.

A onda je videla njegovo telo.

Glasno kriknuvši, Alisa je poterala konja ka osobi koja je ležala na zemlji i stigavši do njega, skočila je sa konja. Privukla je Petridžovu glavu na svoje grudi i svom snagom ga prigrllila, dok su joj se suze i dalje slivale niz obraze. Sunce joj je pržilo obraze, ali, nju nije bilo briga, nije marila što je tako. Otac joj je bio mrtav, a po grču na njegovom licu, znala je da je umro bolno i u mukama. Dok ga je držala čvrsto zagrljenog, setila se njegove dobrote i ljubavi koju joj je pružao.

Sada joj život ništa više nije značio. Posle njenog oca nije joj preostalo ništa, kao u pijanstvu iskopala je rukama plitak grob, odvukla telo u njega i zatrpala ga zemljom i kamenjem. Skinula je medaljon sa vrata i vezala ga za krst koji je načinila od dva komada drveta svezanih likom od puzavice. Kada je sve završila, stala je iznad groba i dugo zurila u krst sa medaljonom koji joj je bio poslednji znak njegovog po-

stojanja. Pred očima je videla samo njegovo lice, čak i u smrti izmučeno bolom. Posle nekog vremena, uzmičući unazad, udaljila se od groba i okrenula leđa mestu gde će zauvek počivati Herold Petridž.

Posle toga, umesto da se vrati svom konju, ona je nastavila da hoda, udaljujući se prema preriji, dignute glave, pogleda upravljenog negde daleko, gluva i slepa za svet oko sebe, neosetljiva za blago milovanje toplog vetra i vrele zrake žarkog sunca.

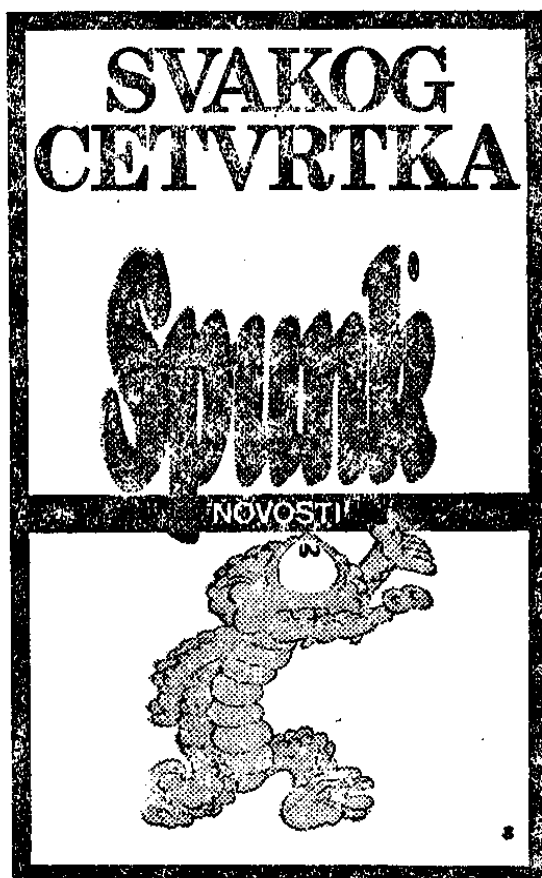
Kada je Dok Holidej našao Alisu, bilo je već skoro podne. Ležala je u jednoj kaljugi, kose izmazane i ulepšane blatom, lica tek malo iznad barice prljave vode. Disala je, ali sasvim slabo. Dok je digao iz blata i na rukama je poneo do njenog konja koji je verno išao za njom kroz preriju. Sunce je peklo, i iz mokre zemlje izvlačilo oblake pare. Toplota i vazduh zasićen parom izvlačili su znoj iz Holidejevog tela, od čega se košulja lepila za njegova leđa. Položio je Alisu preko leđa njenog konja, a onda se sam popeo u sedlo i okrenuvši se, uputio se ka klanacu istim putem kojim je došao. Za vreme tog dugog jahanja, s vremena na vreme je čuo njeno stenjanje, ali ipak, ona se sve vreme nije osvestila. Projahali su kroz klanac, prošli pored stene kod koje je ostavio mrtvog Dejvisa, i nastavili put kroz zelenu, travnu preriju. Kasno poslepodne stigli su u logor u brdima, gde je avantura počela. Tu je Dok

pažljivo skinuo Alisu sa konja, i položio je na ležaj, zapalio vatru, a onda pojahao nazad da uzme hranu koju je Dejvis zapakovao u čebe. Pošto je našao hranu, zagrejao je na vatri jednu konzervu i prineo je Alisi.

Alisa je još uvek ležala otvorenih očiju i netremice zurila u nebo. Očigledno da još nije bila sposobna da prima ma kakve utiske.

— Evo, uzmite ovo — rekao je Dok.

U prvom momentu ona kao da ga nije čula. Dok joj je prineo hranu ispred lica, ne bi li je miris tela za-

golicao, ali, Alisa je okrenula glavu i pogledala ga u oči. Duboka bora urezala joj se između obrva. Usne su joj se pomerale kao da je nešto htela da kaže, ali, ni glas se nije čuo.

— Sve će biti dobro. Nemojte više misliti. Pojedite to, daće vam snage — rekao je Holidej.

Alisa je spustila pogled i pogledala hranu, i onda je odgurnula Holidejevu ruku. Zatim se odjednom okrenula na stranu i serija jecaja dugo joj je potresala telo. Dok je znao da u takvim trenucima nije dobro mešati se, da je najbolje pustiti osobu da se isplače. Vratio se vatri, podstakao je i uzeo nešto zagrejane hrane da se založi. Dok je jeo, razmišljao je o čudnim putevima sudbine. Alisa je sada bila sama i bespomoćna. I ceo taj obrt desio se samo za nekoliko časova.

Nešto kasnije, otišao je do potoka. oprao svoje blatom zaprljano odelo koje će u prvom gradu ipak morati da zameni. i obrijao se. To je već značilo nešto. Osetio se bolje kao da je sa dvodnevnom bradom otišla i poslednja iskra napetosti.

Okrenuo se oko sebe i zaključio da mu se ova zemlja sve više dopada. Sada je tek razumeo zašto je Petridž izabrao baš ovu pokrajinu da u njoj dočeka svoj kraj.

Ta zemlja, ceo taj lepi predeo. brežuljci, prostrana ravnica, svaka travčica, svaka grančica žbunja, voda i šuma, sve je to sada pripadalo Alisi. Šta će ona učiniti s tim? U tom trenutku nije mu dolazila na um nikakva ideja.

U zalazak sunca, Alisa je još uvek ležala zgrčena na ležaju i spavala,

ali je ipak, mada je to zbog sna moglo biti varljivo, izgledala prisebno. Pokrio je još jednim ćebetom i zavalio se udobnije na drvo koje mu je služilo kao naslon. Tako je zadremao i proveo noć na momente spavajući, a na momente dremajući, kao zverka, koja očekuje dolazak lovca.

Negde pred izlazak sunca. Dok Holidej je bacio nekoliko suvih komada drveta na vatru, a onda je ustao, osedlao svog konja i odjahao. Obišao je dobar komad okoline u potrazi za mestom gde bi se mogla izgraditi koliba, ali je to učinio više da bi utucao vreme nego što je to bilo potrebno. Bio je nervozan, nije mogao da se skradi na jednom mestu. Jer, u ovu avanturu upao je sasvim slučajno, mimo svoje volje, ali sada, kada je sve bilo završeno, nije mu se više dopadalo da ostaje tu gde je. Hteo je da ode, ali nije htio da budi Alisu, bar ne zasada. S vremenom će oštrica žalosti otupeti, i gorke uspomene će izbledeti, i napraviti mesto drugim, svežijim i lepšim uspomenama. Tada će Alisa povratiti životnu snagu i biće u stanju da planira svoju budućnost.

Posle pola časa dokonog lutanja po okolini, našao je divno mesto za kuću na vrhu jednog niskog, okruglastog brežuljka. Zagledao se netremice u daljinu, tamo kuda ga njegov životni put još nije bio doveo. Nije znao kakvu mu budućnost nosi sutrašnjica, ali u toj neizvesnoj sutrašnjici ovaj predeo, dokle god mu je oko dopiralo, činio mu se kao oaza tišine u kojoj bi svako ljudsko biće moglo početi život. Samo, da li je i on mogao početi iz početka, kao

da je sada prvi put zakoračio u svet?

Ne, to nije mogao. Iza njega stajalo je suviše mnogo pređenog puta, suviše razvalina, suviše iskrpljenih, krnjih ljudskih života. Pa ipak, ova zemlja ga je privlačila, lagano i neosetno mu se uvlačila u srce. Ni sam ne znajući zašto, pogledom je odmerio temelje i u mislima dočarao sebi sliku kućice oivičene alejom cveća, sa pitomom šumicom u pozadini i bistrim potokom koji sanjivo žubori pored nje. Vizija slike bila je jasna i upečatljiva kao na javi, i uzbuđujuća poput fatamorgane, naročito za čoveka kome nikada do tada na um nije dolazila pomisao da se skrasi i zasnuje dom.

Kada je Alisa dojahala, Dok je još uvek dokono šetkao proplankom, zamišljen i pomalo setan. Devojka je zaustavila konja pored njega i najpre se zagledala u njega, a onda je oborila pogled i rekla glasom koji je poticao iz srca.

— Moj otac je imao velike planove s ovom dolinom. Celog života je radio, imajući pred očima san o novom naselju i sve što je stvorio bilo je da se taj njegov san ostvari. Ali, ubijen je pre nego što je mogao da realizuje svoje zamisli i svoje ambicije, a zbog tog njegovog sna, i drugi ljudi su izgubili živote. To je tužno.

Dok je klimnuo glavom. — To je život.

— Znam — rekla je i uzdahnula. — Ali, još je tužnije što je sve to bilo uzalud. Mislim da od svega toga sada neće biti ništa.

Dok Holidej je zamišljeno pogledao oko sebe. — Ne treba mnogo da

bi se počelo. Mesto je zgodno — rekao je.

Uprkos činjenici da je izgledala dosta sređena i pribrana, Holidej je naslućivao da se u njegovom prisustvu ne oseća lagodno. Nije mogao da oceni pravi uzrok njene nelagodnosti, ali pogađao je da je i s njom isto kao i sa drugim ženama. Obuzimala ih je nelagodnost i nespokojstvo pred muškarcem do koga im je stalo, a to se kod Alise ispoljavalo utoliko više, jer nije posedovala određenu žensku lukavost. Radilo se samo o načinu kako to ispoljavaju. Kod nekih, kao što je bila Riva, njihove želje su se iskazivale ogoljene, bez dekora, kod drugih pak skrivale su se u snobivanje, odbojnost i druge igre. Dok Holidej je to znao i nije mu smetalo.

— Vidim da ste našli novac i doneli ga nazad, mister Holideje — rekla je Alisa. — Hvala vam za to, a pošto ste ga ostavili kraj mene, pretpostavljam da vam je želja da zadržim taj novac.

— Šta bi moglo biti normalnije od toga, mis Petridž — rekao je Dok. — Taj novac je vaš.

— Nije sav. Jedan deo tog novca pripada vama, mister Holideje, onoliki deo koliki vi želite. Taj novac me interesuje samo utoliko ukoliko ga mogu upotrebiti za ostvarenje sna mog oca. Ali, da bi se to desilo, nije dovoljan samo novac. Za to je potrebno nešto više, mnogo dobre volje, pomoći i rukovođenja.

Alisa je sjahala i pogledala mesto gde je od njegovih stopa ostao ucrtan temelj zamišljene građevine. Osmehnuvši se krajičkom usana, rekla je jedva čujno. — Razumete li se u građenje, mister Holideje?

— Građenje? Čega?

— Pa kuća, na primer — objasnila je Alisa.

— Kuća? Da li biste vi hteli da pravite kuću?

Alisa je potvrdno klimnula glavom, i rukom začesljala kosu. Primetila je da je njegov pogled kliznuo niz njeno telo, i krv joj je jurnula u obraze. — Da, želela bih, ali mislim da to sada za mene ne dolazi u obzir.

Dok je pogledao upitno. Njegova crna obrva zadržala se visoko dignuta na čelu. — Zašto? — zapitao je.

— Zašto? — ponovila je Alisa mesečarskim glasom, a onda je nastavila sa prizvukom gorčine. — Znate li šta mi je Dejvis učinio? — Zapitala je.

Dok Holidej je klimnuo glavom i sjahavši izvadio tabakeru sa cigarama.

Alisa je skrenula pogled na drugu stranu. — Celog života, još kada sam prvi put osetila da sam žena, čekala sam pravog čoveka, onog pravog koga svaka žena očekuje. Znala sam da će jednog dana taj čovek doći. Nisam znala kada ali sam bila voljna da čekam koliko god bude potrebno. I moj otac je verovao da će taj neki doći i uvek mi je govorio da se nadam, da budem strpljiva. A onda je naišla ona svinja koja...

Začutala je u pola rečenice. U očima su joj se zakotrljale suze.

— To je svršeno — rekao je Dok Holidej. Morate da zaboravite to.

— Da zaboravim? — povikala je kroz plač. — Kako bih ikada mogla da zaboravim? Do kraja života osećaću se prljavom. Uvek ću zamišljati njegove gadne ruke na sebi. — Odmahnula je glavom sa nekim smi-

renim očajanjem u tom pokretu. — Ne, ono što mi je učinio uništilo je zauvek moj život, prošlost, sadašnjost i budućnost. Nijednom muškarcu neću više ništa vredeti i nikada se neću udati. Vi to ne možete da razumete, ali volela bih više da sam mrtva.

Dok Holidej je odmahnuo glavom. — Varate se. Razumem vas i mislim da grešite. Ničiji život ne treba da se završi zbog jednog besmislenog događaja. Ima mnogo vrednijih stvari od jednog nesrećnog slučaja za koji niste krivi.

— To je tačno. Sada još jedino želim da završim delo mog oca. Hoćete li mi pomoći?

Holidej je gledao netremice. Ispod crnih markantnih obrva sivoplave oči vrcale su iskrama saznanja i razumevanja. Iz njenih reči i tona kojim je govorila, shvatio je problem, i to saznanje ga je uznemirilo, zateklo ga je nesprenog. Ono kroz šta je Alisa Petridž prošla, bilo je strašno, i zahtevalo je mnogo napora i vremena da bude zaboravljeno. Može biti da nikada i neće biti zaboravljeno. I zbog toga je žalio.

Ne, rekao je sebi kada je došao do toga, to što je osećao imalo je mnogo dublji koren nego što je bio spreman da prizna. Nije samo sažaljevala Alisu Petridž, već je prema njoj gajio dublja osećanja koja bi, da je bio na početku svog životnog puta, naivan i bez kore gorčine koju je život stvorio, nazvao ljubavlju. Ali, ovakav kakav je, začauren patinom saznanja o zlobi i grubosti ljudi, nije mogao sebi dozvoliti ništa više od sažaljenja. Sve što bi bilo više od toga, bilo bi nepošteno prema devojci koja je, uprkos doživljenoj nesre-

ći, mogla još uvek očekivati od života svoju meru sreće.

— Ženina duša je veliki izvor snage za muškarca, mis Petridž — rekao je Holidej nastojeći da prikrije svoje misli. — Njena duša i način kako je ona izražava i ponaša se prema njemu. Ako jednom čoveku pružite ljubav, toplinu i poštovanje, on će zaboraviti na prošlost. Onda mu ona neće ništa značiti.

Alisa ga je pogledala s izrazom gorčine u očima. — To mi je teško da poverujem — rekla je, i prišla mu korak bliže i dodirnula ga vrhovima prstiju po reveru. — Da li biste me vi poželili ovakvu kakva sam, mister Holideje, sa svim vašim iskustvima, poznavanjem ljudi i prečišćenim poimovima? Da li biste me hteli? — Dok je govorila, oči su joj blesnule, i ona je prišla još bliže, tako da su im se tela skoro dodirnula.

Holidej je zaronio pogledom u njene oči. — Zašto da ne? Vi ste divna žena, imate duha i hrabrosti. Vi ste žena dostojna obožavanja.

— Zaista? — rekla je glasom koji je podrhtavao. — I pored toga što sam... što se osećam prljavom... ne, nego čak gadno? Čini mi se da me morate gledati kao nešto što se čovek gadi dodirnuti. — Pri tome ga je prstima dohvatila za revere sakoa.

Holidej je osetio reljefni dodir njenih grudi i telom mu je prostrujalo toplo žmarenje. Iz plavetnila njenih očiju izronila je silueta nage Alise, onakve kakvu je video i zamišljao, i njegove ruke su nehotice pošle naviše i zaustavile se na njenim čvrstim kukovima. Privukao je sebi i osetio toplinu njenih oblina. Ona je samo pružila ruke i obgrlila

ga oko vrata. Iz grla, kao da se guši, oteo joj se šapat.

— Oh, Dok, učini nešto da me spaseš, izbriši u mojoj duši sećanje na gadost nasilja. Čini mi se da nikad neću moći da nekog zavolim ako mi sada ljubav željenog muškarca ne izbriše sećanje na ono ružno... Ako sada ne skinem sa sebe prljavštinu njegovih dodira, nikada je više neću skinuti. Želim da volim ljude, a to neću moći ako neko me skine sa mene žig bestijalne životinje.

Zagrlila ga je čvršće i podigla se na prste, da bi njeno lice bilo bliže njegovom. I toliko željeni poljubac je došao, sladak i topao, noseći zaborav. Alisa je osetila da se sve oko nje kovitla, da se sve sliva u jednu jedinu siluetu, da se pred njenim očima stvara novi svet, beskrajan, svetao i lep, nalik na toliko maštani raj. Činilo joj se da lebdi, da je neka neodoljiva sila nosi sve dalje do plavetnila neba, sivoplavog neba, boje njegovih očiju.

A onda joj se učinilo da je nastupio smak sveta. Sve je nestalo u drhtavom užarenom kovitlacu koji joj je naličio na kraj života. No, začudo taj smak sveta nije joj izgledao strašan već, naprotiv, neponovljivo prijatan, i Alisa je poževela da traje dugo, vrlo dugo.

Plavo nebo širilo je svod nad njima, i Alisa je pokretom ruke digla s očiju vitice zamršene kose. Ležala je na Dokovoj mišici umorna ali manje nesrećna nego pre pola časa. Znala je da joj ono što se dogodilo neće u potpunosti skinuti sa leđa

teško breme tuge, ali, je sada kroz mrak pakla u koji je gurnuo Rendi Dejvis, videla izlaz, obasjan svetlošću duginih boja. Promeskoljila se u Dokovom naručju i prošaputala.

— Hvala ti Dok. Sada se opet osećam čistom. Ne bih mogla preživeti da se ovo nije desilo. — Začutala je nekoliko trenutaka a onda nastavila. — Želim da ti kažem još nešto: zaboravi na mene kao da ne postojim. Ne bih podnela pomisao da se osećaš obaveznim prema meni.

— Ne — zaustio je Dok — to nema...

— Ne, ne, prekinimo više o tome — rekla je odlučno. — Bez obzira koliko cenila sebe, sva moja merila su sada pokolebana. Neću znati da li nešto govoriš zato što to misliš ili zato što želiš da mi pomogneš... I neću verovati ono što čujem. A sada te pitam nešto drugo: hoćeš li mi pomoći da izgradim to naselje. Ne vršim nikakav pritisak na tebe, ako ne želiš, možeš raditi šta hoćeš, ja ću naći drugog čoveka ili ljude, i sve će biti onako kako sam odlučila. Dakle neobavezno, hoćeš li? Kasnije, kada narod počne da se naseljava, moraćeš da odeš.

Dok je upitno digao obrve. — Da odem? Ja jesam litalica ali ne razumem zašto me...

— Zato što želim da budem mirna. Želim da za moju tajnu znam samo ja i niko više. A kada ti budeš daleko, neće biti nikoga ko će me na to podsećati, s obzirom da je Dejvis mrtav. Možda ću je čak, jednog dana, i ja sama zaboraviti. Onda ću moći da se među ljudima krećem dignute glave... srećna... Sve će biti drukčije...

Holidej je uzdahnua. — Ja još uvek mislim, Alisa...

— Ne — prekinula ga je skoro ljutito. — Ne želim više da o tome razgovaramo. Ako ostaneš da mi pomogneš, bogato ću te platiti. Prvo ćemo napraviti kućicu za mene, a onda ćemo poći u Čejen da dovedemo ljude čije bi prisustvo u gradu moj otac pozeleo. Zatim sledi ostalo. Neće mi biti teško da do kraja života radim na tome, samo da do kraja završim izgradnju doline. Neću stati sve dok dolina i grad ne budu izgledali tačno onako kako je to moj otac zamišljao.

Holidej joj je okrenuo leđa i osmotrio teren. Osećao je njen pogled na sebi, ali se za trenutak nije obazirao na nju. Ona se još uvek borila sa teškim uspomenama i trebalo joj je pomoći da se izvuče iz košmara. Rad će biti delotvoran, ali, uspešan rad, a ne promašaj koji bi joj još više mogao oduzeti samopouzdanje i veru u sebe.

— Alisa, za uspeh će ti trebati dosta ljudi i dosta dobrih saveta. Pre svega, mesto za grad treba da bude lepo premereno i isparcelisano. Cena tu ne treba da igra veliku ulogu, jer novca imaš dosta. Kasnije, kada sve počne da dobija svoj pravi oblik, drugi finansijeri će preklinjati da budu uključeni u projekt. Ali, to će doći posle. Sada ti je potreban neko ko će voditi računa o izvođenju projekta, parcelisanju, uređivanju zemljišta, izgradnji, isplata-ma. — Dok se okrenuo prema njoj. — Ti si jaka žena, tu nema spora, i imaš hrabrosti da se suočiš sa tegobama života. Ali, činjenica da si že-

na, sama po sebi već je nezgoda u ovom svetu muškaraca. To moraš da znaš, i zato ti stavljam pod nos ultimatum. Ako odlučim da ostanem, to će biti pod uslovima kakve ja nametnem. A to znači da ću ja biti komandant, a ti samo finansijer.

Alisa se namrštila. — Ali, moj otac je uvek imao na umu...

— Tvoj otac je mrtav, Alisa — presekao je Dok. — Da je živ, on bi donosio odluke, je li tako?

Posle kratkog dvoumljenja Alisa je potvrdno klimnula glavom. Suze su joj navrle na oči. Dok je uzeo za ruke i osetio da su hladne. Rekao je.

— Alisa, kada sam ja bio u ovu avanturu nisam znao kuda će me odvesti, ali, kada sam pošao u poturu za Dejvisom, znao sam i razloge i posledice. Ubio sam ga, jer je napastvovao jednu mladu osobu nemoćnu da mu se suprotstavi. On je toga trenutka postao oličenje zla, i time je poremetio ravnotežu između dobra i zla bez koje bi svet postao džungla. On je kažnjen ne samo zato što je povredio tebe, koja si mi draga i što je bio poseban razlog da se umešam, već i zbog toga što svaki zločin iziskuje kaznu, čak i ako tu kaznu nisu izrekli uobičajeni sud i porota. Ali, to je nešto drugo, i sada je završeno. Ostanak ovde s tobom sada je moguć samo na nekom drugom osnovu. To je nađeno: novac. Ali, kada smo kod pogodbe, onda svako postavlja svoje uslove. Ja sam postavio svoj: hoću odrešene ruke. Ako to ne dobijem, nema saradnje. Kada se izgradnja završi — odlazim. I sada se već pitam kako ću izdržati.

Alisa je stajala zamišljena. Dok joj je pustio ruke i pošao prema svom konju. Vinuvši se u sedlo, ponovo je osmotrio teren kao da razmišlja gde bi se šta moglo izgraditi. Ali, Alisa je pogrešno shvatila njegovu ćutanje.

— Kuda ćeš Dok? — zavaljala je. — Ne odlaziš, valjda, to ne bi bilo lepo od tebe? Rekao si mi nešto, i sada odlaziš, ne dajući mi vremena da razmislim. Nisi hteo da sačekaš ni toliko koliko je potrebno da se donese najsitnija odluka. Zar...

— U kolima ima nešto alata, hrane i ostalih potrepština. Treba ih doterati ovamo, jer će nam sve to mnogo koristiti. Vratću se brzo. Kasnije ćemo se dogovoriti kako da dovedemo ljude koji će početi izgradnju.

Alisine oči su zadovoljno zasijale i ona je s olakšanjem duboko odahnula. Dok je okrenuo konja i poterao ga niz padinu prema potoku. Pregazivši vodu osvrnuo se i ugledao je da stoji tamo gde je ostavio. Čak i sa te udaljenosti, mogao je da na njenom licu razazna izraz neizvesnice i sumnje. Ali, to ga nije mnogo brinulo, jer sumnja je obavezan saputnik svih čovekovih nada.

Zasada, imala je o čemu da razmišlja, a ne samo o svojoj tragediji. On joj je to dao i bio je zbog toga zadovoljan. Posle protoka vremena, iz njenih nada i njenih sumnji procvetaće nešto lepo, proklijaće u njenom srcu seme usađeno pod plavim nebeskim svodom ovog brežuljka. On neće biti tu da vidi i uzabere plodove tog semena, ali to je bila

sudbina svih stvaralaca: plodove njihovog rada беру uvek drugi, oni koji dolaze posle njih.

No, svejedno. Za Doka je bilo važno da će to seme, seme ljubavi

za čoveka, jednog dana dati plod. To je bilo mnogo važnije od želje biti berač.

Mahnulo je rukom i zašao van domašaja njenog pogleda.

K R A J

čitajte sledeći broj DOKA HOLIDEJA

BROJ 122

izlazi 7. aprila 1982.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.